

tionum pura assiduitate et assidua puritate. Hosi namque, ut dicitur, Salvifica interpretatur. Quod autem subauditur [*al. subditur*] Anna, affectuosum orantis exprimit motum. Humiliemus itaque nos, fratres, in omnibus bonis nostris tam internis quam externis : et inter multas virtutes tam ex natura nobis insertas, quam ex gratia nobis superadditas, to-

A tis medulis cordis clamemus, Hosanna. Igitur, non solum injustum, sed et si habuerimus quidpiam justum, non respondeamus ei ; sed nostrum cum bono Job iudicem deprecemur (*Job ix, 15*), quem dominationes adorant, tremunt potestates, Deum omnipotentem, viventem, et regnantem in omnia sæcula sæculorum. Amen.

B. OGERII

ABBATIS LUCEDII ORDINIS CISTERCIENSIS IN DIOECESI VERCELLENSI

SERMONES XV

De sermone Domini in ultima cœna ad discipulos habito.

597 Auctorem antea ignotum primus indicavit piæ memoriæ cardinalis Bona, ex veteri codice abbatiae Stafardæ, diœcesis Salutiensis : qui codex nunc Taurini asservatur in bibliotheca Serenissimi Sabaudicæ Ducis. In Sermone 13, num. 1, luculentus est locus pro immaculata B. Mariæ conceptione. Cisterciensem se prodit auctor in Sermone 10, num. 12. Sunt qui existiment Ogerium seu Oglerium vixisse ipso tempore S. Bernardi. At posteriorem aliquanto fuisse probat Manrique, idque suadere videtur Ogerii sententia de immaculata sanctissimæ Virginis conceptione, quæ Bernardi ævo necdum recepta erat.

PROLOGUS.

Paschalibus dapibus esuriens saturari quicumque requiris, mensula nostra posita est, quæ nulli vetatur edenti. Ibi refici poteris ex micis, quæ remanserunt de mensa Domini. Nam ille dulcissimus Panis, qui de se ipso ait, *Ego sum panis vivus qui de cœlo descendi* (*Joan. vi, 51*), dum esset in mundo, satiavit non mediocriter filios suos ; illos videlicet quibus ascensus ad Patrem, ait : *Filioli, adhuc modico tempore vobiscum sum* (*Joan. xiii, 33*). Sed ascendens in cœlum dimisit reliquias suas parvulis suis ; quas, dum illum beatissimum panem Angelorum, Dominum meum Jesum, quærerem gemens et plorans, quæque pretiosa mundi pro illo ineffabili cibo dare deliberans, evangelista Joanne in voluntate Domini propinante accepi. Sed quicumque ad hanc mensulam servuli Christi sedere voluerit, non sine lacrymis, quæso, accedat ; et, si accesserit, saltem sine gemitu non recedat. Nam in ea invenies cibum non ventris, sed mentis : non holocausta medullata, nec boves cum hircis ; sed illum Agnum de Virgine natum, qui coram percutientibus se obmutuit, et non aperuit os suum (*Isa. LIII, 7*) ; cui confitetur anima mea, et sanat eam, quæ peccavit ei. Ille mihi sit via in hac opusculo, et in omnibus actionibus meis, ut illo duce quæ gesserò, incipiam et finiam, ut annuntiem nomen Domini in Sion, et laudem ejus in Jerusalem, ut dum convenerint populi in unum et reges ut serviant Domino, merear illum videre in bonitate electorum suorum, et lætari in lætitia gentis suæ, qui est benedictus in sæcula.

B

SERMO I.

Ante diem festum Paschæ, sciens Jesus quia venit ejus hora ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos, etc. (*Joan. xiii, 1, 2*).

1. Verbum Patris, Filius Dei, quod pro salute generis humani Verbum caro factum est et habitavit in nobis (*Joan. i, 14*), cupiens instruere et informare ad exempla humilitatis sequenda discipulos, et per illos omnes credentes in eum ; cum appropinquasset hora illa piissima, qua caro, quam de intemerata Virgine sumpserat Maria, tam triste esset perpessura supplicium ; ab illo nobili suæ temporalitatis extremo convivio surrexit, vestimenta deposuit, aquam in pelvim misit, et pedes discipulorum lavit. Et hoc est quod Joannes evangelista ait : *Ante diem festum, etc.* Talis erat mos et consuetudo Judæorum, ut illum diem haberent solemnem, quando illis Dominus mare Rubrum divisit in duas partes, et deduxit eos per medium ejus, et excussit Pharaonem et virtutem ejus in eodem. Hic est ille dies festus Paschæ, de quo dictum est : *Ante diem festum Paschæ* : nam Pascha interpretatur Transitus. Nam appropinquabat illud piissimum Pascha, quo verus Moyses per mare Rubrum debebat transire ; et non post quadraginta annos, sed tantum post quadraginta dies in terram promissionis intrare. Ille dies Judæorum festus erat umbra, quo patres eorum **598** transierunt de Ægypto : sed ille fuit veritas, quo Christus transivit de hoc mundo ; et sic nos fecit transire de vitiis ad virtutes, de morte ad

vitam, de mundo ad cœlum, pronobis victima factus et sacrificium, se ipsum Deo Patri in ara crucis offerens holocaustum. *Ante diem festum Paschæ, etc.* Quid ergo est, o sancte Joannes, quod dicis festum? Nonne dies festus, dies est gaudii et lætitiæ? Putasne dies ille est lætitiæ et jucunditatis, quo Agnus in crucis levatur immolandus stipite, opprobrium hominum factus, et abjectio plebis; quo præ dolore sol obscuratur, petræ scinduntur, et tota contremiscit orbita mundi; ubi Mater sic plorat, et ejus dilectus Joannes? Potius ille dies fuit luctus, quam risus et lætitia sanctis et electis: sed Judæis lætitia; tibi et Apostolis tuis tristitia. Judæorum lætitia vertetur in luctum; et tristitia Apostolorum est versa in gaudium. Sequitur:

2. *Sciens Jesus quod venit ejus hora, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem.* Jesus hebraice, latine Salvator interpretatur. Iste est ille salvator fortissimus, qui ulterius vinci non potest et salvat omnes sperantes in se. Semel pro te, christiane, victus est, imo mortuus: sed noli flere, quia surrexit a mortuis, et mors illi ultra non dominabitur. Oportebat illum mori pro salute mundi, et resurgere tertia die; et prædicari in nomine ipsius pœnitentiam et remissionem peccatorum per omnes gentes (*Luc. xxiv, 46, 47*), quoniam ipse sic disposuerat: et hoc est quod dicitur, *Sciens Jesus quia venit ejus hora, etc.* Hæc est illa hora, de qua superius timens mori secundum carnem ingemuit, et ait: *Nunc anima mea turbata est valde. Et quid dicam? Pater salvum me fac ex hac hora. Sed propterea veni in hanc horam (Joan. xii, 27).* Timuit Christus mori, ut tu non timeas mori, confidens in eum qui suscitavit Jesum a mortuis tertia die. In illum tantum, qui suscitavit Jesum, est confitendum. O tu, christiane, ne de hac infirmitate desperes. Docuit quid tunc et in omnibus periculis mortis debeas dicere, ad quem confugere, quem invocare, in quem sperare: in Patrem Deum qui non potest despiciere sperantes in se, cum attestazione bonorum operum. Bonorum dico, quia sine meritis aliquid sperare non spes, sed præsumptio debet dici. Tu itaque talia fac opera tua, ut ei in hora mortis, in veritate dicere possis: *In te, Domine, speravi, non confundar in æternum (Psal. xxx, 2).* Hanc horam præscivit, hanc horam elegit, ut in ea per mortem de hoc mundo transiret ad Patrem secundum humanitatem, a quo nunquam recessit secundum divinitatem. Illa hora est finis ille, de quo dicitur: *Cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos.* Cum dilexisset suos pro eis homo factus, in tantum eos dilexit, quousque ad mortem dilectio eum perduxit. Te dilexit in morte, ut tu dilectione ejus possis transire de mundo ad Patrem. Te dilexit in finem, ut tu in ejus dilectione usque in finem permanes: quod quidem si feceris, procul dubio ad Patrem transibis: in cujus dilectione qui usque in finem non permanserit, in veritate dico, in æternum peribit. In ejus dilectione modus amoris nullus esse debet. Sine modo te dile-

xit: sine modo eum diligere debes. Modum dilectionis excessit te diligendo, **599** pro te moriendo: tu, quantum eum diligere debes, non potes. Dilige eum ex toto corde, ex tota mente et omni anima, et omnibus viribus tuis. Hoc tantum quærit, ultra non quærit, hoc fac et vives. Sequitur:

3. *Et cœna facta, cum diabolus jam misisset in cor, ut traderet eum, Judas Simonis Iscariotis.* Hic innuitur cœna esse parata, sed nondum transacta; quia postea recubuit, et buccellam Judæ tradidit. O Juda infelix! o discipule pessime, mercator nequam! Tibi cœna parabatur, et a te dator cœnæ tradebatur. O miser Juda! o male confessor! o desperate pœnitens! dixisti, *Peccavi tradens sanguinem justum (Matth. xxvii, 4)*, et laqueo desperationis te, miser, suffocasti. Iste, ut arbitror, fuit filius Simonis Schariotis. Simon dicitur Obediens: sed qualis vir iste Simon fuerit. Deus scit; ego autem nescio. Schariotis dicitur a vico in quo ortus fuit, qui alio nomine Marmotis dicitur, sive mala mors. Et merito de mala morte fuit, quia sic mala morte periit. Diabolus miserat in cor per suggestionem, ut traderet eum, non credens illum esse Deum. Nonne contremiscis recogitans, christiane, et tu, monache sancti Benedicti, quid actum est de discipulo Christi? Diabolus misit in cor ejus, ut traderet Vitam, et tradens Vitam, per laqueum desperationis se et vitam perdidit. Si lupo non timuit intrare in gregem Domini, unam de duodecim tam pauculo numero mactare et perdere; quid facturum est de grege commisso pastori? Unusquisque vestrum, fratres charissimi, videat ne sit sicut Judas. Videte quomodo caute ambuletis, non quasi insipientes, sed ut sapientes, cauti contra callidi hostis insidias. Misit in cor Judæ, ut traderet Dominum. Quid est tradere Dominum? Vendere Dominum. Quid est vendere? Alienare. Dominum vendit, qui a se Dominum alienat. Dominum alienat a te, si depellis eum a te. O monache Dei, o discipule Christi, audi me, audi consilium meum. Te diabolus quærit evellere, te extrahere de grege Domini. Vide ne consentias ei, vide ne credas ei. Mendax est, et pater ejus. Te vult occidere, te vult mactare, te vult perdere secum in gehennam. Cavete a oculis, cavete a marsupiiis: foveæ diaboli sunt. Heu, quot in illis perdidit, quot in illis interfecit! Dicitur de Juda, quia fur erat, et oculos habebat (*Joan. xii, 6*), etc. Iste dum sitit lucrum, tendit ad laqueum: dum perdit vitam, lucratur mortem. Heu, quot loculi, heu, quot marsupia sunt in monasteriis sancti Benedicti! heu, quot cucullati, super auriculas tonsurati, habent marsupium mentis, habent loculum propriæ voluntatis, marsupium murmurationis, detractionis, vacationis, superbæ et livoris, invidiæ et malæ voluntatis! Sed mementote, fratres dilectissimi, quod qui talia agunt, Judam traditorem sequuntur: et ideo, nisi se emendaverint, regnum Dei non possidebunt.

4. Estote, quæso, dilectissimi, discipuli Christi, non in falsitate, sed in veritate; non in veste, sed

in corde; non in alta tonsura, sed in mente pura. Judam derelinquite desperantem, Petrum sequimini vere poenitentem: Judam derelinquite desperantem in barathro inferni, Petrum sequimini qui est in gloria paradisi; tenete lacrymas Petri. Quod si feceritis, pervenietis ad gloriam Petri, per Jesum Christum Dominum, cui confitetur anima mea, et sanat eam, quia peccavit ei, qui cum Patre et Spiritu sancto sit benedictus per cuncta saecula. Amen.

SERMO II.

In vers. 3-19 cap. XIII Joannis.

1. Sicut auris non potest satiari auditu, nec oculus visu; sic nos nunquam satiari debemus enarrandis piis operibus Christi. Nam mihi dulcia sunt super mel et favum, et chariora super millia auri et argenti, et his saturari non possum. Amplificet mihi Dominus desiderium meum, et laetificet me in jucunditate vultus sui, cum omnibus diligentibus eum, de quo in consequentibus dicitur: *Sciens Jesus quia omnia dedit ei Pater in manus, et quia a Deo exivit et ad Deum vadit, surgit a caena, et ponit vestimenta sua. Et cum accepisset linteum praecinxit se, et misit aquam in pelvim, et cepit lavare pedes discipulorum, et extergere linteo quo erat praecinctus.* Sciens quia omnia dedit ei Pater in manus, et bona et mala: mala in usum, et bona in effectum: de malo proditionis Judae fecit bonum redemptionis nostrae. Vel sciens quia omnia dedit ei Pater in manus; quare omnia sub pedibus ejus, oves et boves, insuper et pecora campi: et sciens quia a Deo exivit, non eum deserens; et ad Deum vadit, non nos derelinquens; *surgit a caena, etc.* A Deo exivit, quia de sinu Patris in uterum beatae Virginis venit: quia cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se aequalem Deo, sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut homo (*Philipp. II, 6, 7*). A Deo quoque exivit, cum talem se hominibus praebuit, qui posset videri et tangi: imo, quod non sine magno gemitu cordis, et fluvio lacrymarum stilo commendare deberem, scilicet ligari, colaphizari, flagellari, conspui, et ad ultimum occidi, et hoc est quod dicitur, *a Deo exivit*. Sed noli flere, bone monache, quia sequitur, *ad Deum vadit*. Ad Deum vadit, quia resurgens ex mortuis jam non moritur; mors illi ultra non dominabitur (*Rom. VI, 9*). Ad caelos ascendit, sedet ad dexteram Patris, constitutus a Deo iudex vivorum et mortuorum. Et hoc est quod dicitur, *surgit a caena*: nam a caena surrexit, quia de sinu Patris, ubi cenabat cum angelis, ad homines venit, trabeam nostrae mortalitatis assumens.

2. Vestimenta quodammodo deposuit, cum semetipsum exinanivit. Sibi uniendo humanam naturam, linteum accepit, et praecinxit se: quia naturam humanam se induens, in ea se virtute praecinxit, et de hoste superbo gloriose triumphans Rex gloriae est factus, et Dominus virtutum. *Aquam misit in pelvim, et pedes discipulorum lavit.* Quid est aqua? quid est pelvis? Iste est aqua illa bene-

dicta, quae sordes mentium lavat, leprosos mundat, caecos illuminat, sanat aegrotos, justificat impios, resuscitat mortuos. Ad hanc aquam Dominus meus Jesus invitat sitientes. dicens: *Si quis sitit, veniat ad me, et bibat* (*Joan. VII, 37*). Aqua ista Spiritus sanctus est. Aqua ista est illa de qua Jeremias ait: *Dereliquerunt fontem aquae vivae. et foderunt sibi cisternas dissipatas, quae continere non valent aquas* (*Jerem. II, 13*). Pota me, Domine, isto fonte, ut non sitiam amplius. Nam sitit anima mea ad istum fontem vivum. O si attigero fontem istum! o si satiabor cum dulcissimo fonte! Putas, veniet tempus, quo plenarie de eo possim haurire? et quando? et si aliquando, quare non modo? quid dicam, quid faciam, quia Dominus meus differt ad me venire? O dulcissime Jesu, sint mihi lacrymae refectionis assidue, donec dicatur animae meae: Gaude et laetare. Ecce quem quaeris, ecce quem desideras, ecce pro quo ploras: ecce Dominus tuus, ecce Deus tuus, Pater et Filius et fons desideratus Spiritus sanctus. Modo inebriare a deliciis paradisi. Aqua ista, fratres mei, Spiritus sanctus est. Ipse de se sic inebriet mentes nostras, ut praeter eum nihil aliud diligamus. Pelvis illa, in qua Dominus Spiritum sanctum posuit, est Ecclesia fidelium, in qua per lavacrum regenerationis Spiritus sanctus sordes credentium lavat. Quod dicitur: *Pedes apostolorum lavit*, audi immunditias eorum vestigia sequentium. Vel possumus dicere quod pelvis, sive receptaculum Spiritus sancti, corda Apostolorum fuerunt, quibus Dominus Spiritum sanctum infudit: et eorum pedes lavit, quia in fide catholica, quae fideles vehit ad caelos, quam pulvere infidelitatis fuscata tenebant, penitus expulsa rubigine per Spiritum sanctum confirmavit.

3. Possumus et aliter dicere, si te cum amore Christi audire delectat. Sed non sine lacrymis accipias, quaeso, quod sine lacrymis scribi non debet. Aquam in pelvim misit, quia pro tuo amore mortem delicias reputans, in crucis stipite pium cruorem fudit. Et lavit pedes Apostolorum, id est vestigia credentium mundavit, quae sordida erant peccatis. *Et extersit linteo quo erat praecinctus*, humana scilicet carne, qua erat indutus: quia ejus passio peccatorum nostrorum est vera purgatio. Vel cenam Domini qui passionem ejus assignare voluerit, a tramite veritatis se exorbitare non credat. Hic cena ista passionem significat. Sicut post cenam non fit prandium: sic Christus postquam semel passus est, non iterum patitur. *Surgit a caena, post passionem: ponit vestimenta*, scilicet priorem infirmitatem: *linteo se praecinxit*, eadem carne jam immortalis. *Aquam in pelvim mittit*, quia per Baptismatis lavacrum credentes lavit a peccatis. *Et extergit linteo*, quo est praecinctus, quia pro nobis interpellat Patrem gemitibus inenarrabilibus, sibi ostendendo suam humanitatem. O mira et inexquisita pietas! o inestimabilis bonitas! o nova et inaudita humilitas! Christus Dei Filius, de pura et intemerata Virgine

natus, Rex regum et Dominus dominantium, surgit a cœna, vestimenta deponit, se linteo cingit, aquam in pelvim mittit. Ante discipulos reverenda genua flectit, humilis et proclivus pedes discipulorum lavit. O quis unquam audivit talia? o quam stupenda pietas; mira Dei clementia; lavit pedes discipulorum, qui de nihilo cuncta creavit. Quid tibi videtur, quicumque es, homo quem ira accendit, superbia consumit, ira perturbat, superbia devastat; promptus ad iram, festinus ad superbiam? O superbe, o germen diaboli, o apostata christiane, o serve nequam; Quid tibi videtur de Creatore tuo, de Deo tuo? Pronus lavit pedes discipulis: et tu dedignaris humiliari fratribus offensis? O serve male, semen Chanaanæi et non Juda, qui es per auctorem superbiæ deceptus; cur non consideras quis est ille, quem per superbiam sequeris; et quis est ille, quem per humilitatem imitari contemnis? O quam malus est ille, quem sequeris; et quam bonus est ille, a quo devias! Ille est diabolus: iste vero Deus. Elige quem imitari sit melius. O superbe, nonne frons tua erubescit? Erubescere, vas stercorum, ulterius habere superbiam. An ignoras quia Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam suam? Exue veterem hominem, et indue novum, videlicet Dominum Jesum, et reformabit corpus humilitatis tuæ configuratum corpori claritatis suæ. Disce, quæso, ulterius habere humilitatem per humilitatis auctorem. Nam de eo sequitur:

4. *Venit ad Simonem Petrum. Et dixit ei Petrus: Domine, tu mihi lavas pedes? Respondit Jesus, et dixit ei: Quod ego facio, tu nescis modo; scies autem postea.* Quando Dominus Jesus pedes discipulorum lavare cepit, prius ad primum discipulorum venit. Et idem Petrus expavescit, quod Deus lavit pedes homini. Nam pavore perterritus, non potuit sustinere Dominum ad pedes suos humiliatum. Videbat eum aquam in pelvim mittere, se linteo accingere; et mirabatur, forte quid vellet facere. Sed postquam vidit illum ante pedes suos vas cum aqua portare, genua flectere, et ad lavandum se præparare; multo supra quam dici potest miratus, expavit. Et magno timore percussus, ingemuit et exclamavit, dicens: *Domine, tu mihi, lavas pedes?* Creator creaturæ, Deus homini, Dominus servo, Magister discipulo, imo illi qui factus est ex limo, ille qui fecit omnia ex nihilo? Surge, Domine; surge, Deus meus. Quid vis facere? Non possum sustinere, non possum ferre. Oculi mei te videre refugiunt, sic proclivum, sic prostratum ante pedes meos. Surge, Creator; surge, Deus meus, lux mundi, vita mea, gloria mea: noli facere quod te video facere velle. At Jesus ait: *Quod ego facio, tu nescis modo; scies autem postea.* Ac si dicat: Noli timere, noli expavescere. Revera, Petre, magna sunt hæc humilitatis indicia, sed cito majora videbis. Sine modo, quia sic oportet fieri; licet nunc ignores hujus rei mysterium, scies postea. Mysterium est, exemplum est quod iturus ad Patrem tibi relinquo. Ideo noli prohibere, quod

facere volo. *Dicit ei Petrus: Non lavabis mihi pedes in æternum.* Absit a me, Domine, ut mihi laves pedes in æternum, in aliquo tempore. Respondit Jesus: *Si non laveris te, non habebis partem mecum.* Quod dicit, te, et non, Pedes, synecdoche ibi est, quando quod est partis, toti attribuitur. Ego sum aqua lavans, ego sum aqua sanctificans; *nisi te laveris, non habebis partem mecum.* Petrus audiens, *non habebis partem mecum*, totus intremuit: nihil jam contradicens Magistro, non tantum pedes, sed totum se offert ad abluendum, dicens: *Domine, non tantum pedes meos, sed et manus et caput.* Quid est quod dicis, *Non habebis partem mecum?* O quam amarum est quod dicis, non habebis partem tecum! Nonne tu vita mea, dulcedo mea, tota spes mea, salus mea, et omne desiderium meum? Ecce me, fac quidquid vis de me, lava pedes, **602** et *non solum pedes, sed et manus et caput.*

5. Sed, o Domine Jesu, cum hoc sit verum, quod nullus possit partem habere tecum, nisi prius laveris eum, miserere mei, miserere mei. Ego sum ille totus peccator, totus immundus, totus sordidus; partem tecum habere cupio, tecum partem habere desidero. Ne despicias me, Deus salutaris meus. Propitius esto mihi peccatori; lava sordidum, lava inquinatum, lava pedes, lava manus, lava caput, imo totum corpus, lava mentem, lava animam, lava me interius et exterius; lava me ab iniquitate mea, et a peccato meo mundus me. Si laveris me, super nivem dealbabor (*Psal. l., 4, 9*). O Domine Jesu, quis dabit mihi ut venias in cor meum, et inebries me aqua tua, ut obliviscar mala mea præterita, et verbum bonum amplectar te, vita, quæ nunquam morieris in æternum. Dulcis cibus animæ meæ, veni, Domine, et noli tardare. Expectat anima mea peccatrix, ad sufficienter pœnitendum et ad bene vivendum, tuæ gratiæ inspirationem. Dixisti Petro: *Qui lotus est, non indiget nisi ut pedes lavet.* Ego non sum Petrus lotus, totus lavari indigeo. Me tibi committo, fac de me quidquid vis. Tu autem, Domine, in æternum benedictus permanes. *Qui lotus est, non indiget nisi ut pedes lavet.* Hic innuitur Apostolos esse baptizatos, sed non legimus ubi. Qui lotus est baptismo, totus est mundus. Sed quia iterum terrenæ inhabitationis pulvere inquinatur, iterum opus est pedes lavare. Quos lavat Dominus interpellans pro nobis; et nos ipsi orando, in contritione cordis, et compunctione lacrymarum.

6. Ille etiam qui in otio studet veritati, dum in aliis pulsanti sponsæ aperire pergat, pedes inquinat: quia veritas humiliter auditur, sed sine periculo non prædicatur. Hæc enim sponsa in Canticis canticorum se vitare velle demonstrat, ubi eam sponso exhortanti ad prædicationem, sic inquires ait: *Exspoliavi me tunica mea, quomodo induar illa? lavi pedes meos, quomodo inquinabo illos?* Dixerat ei sponsus: *Aperi mihi, soror mea, amica mea, immaculata mea, quia caput meum plenum est rore, et cingenti*

mei guttis noctium (Cant. v, 3, 2). Ac si dicat : O soror mea, cohæres mea, amica mea, conscia secretorum meorum; columba mea Spiritu sancto illustrata, immaculata mea terrenis curis exula, *Aperi mihi*, id est, fac mihi pervia corda errantium prædicando. *Caput meum plenum est rore*; id est, deitas mea circumdata charitatis fervore est. *Et cincinni mei guttis noctium*; id est, collectiones fidelium sententiis hæreticorum. Ad quem sponsa : *Exspoliavi me tunica mea, quomodo induar illa?* id est, deserui sæcularia, quomodo repetam illa? Removi me a prædicatione, quomodo reincipiam? Lavi cogitationes et affectiones, quomodo inquinabor sordibus mundi? Sed hos pedes discipulis lavat Dominus per sponsonem suæ orationis, ubi dicitur : *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. vi, 12).

7. Quod sequitur : *Vos mundi estis, sed non omnes*, exponit Evangelista, cum dicit : *Sciebat Jesus quis eum erat traditurus; propterea dixit : Non estis mundi omnes*. Sequitur : *Postquam lavit pedes eorum, et accepisset vestimenta sua, cum recubisset, dixit iterum eis : Scitis quid fecerim vobis, ego Dominus et magister? Exemplum enim dedi vobis, ut et vos ita faciatis*. Hoc si memoriæ commendastis, expositum est. Postquam lavit pedes discipulorum, id est, impleta purgatione per sanguinem suum, accepit vestimenta, quia immortalis factus. Cum recubisset, id est, cum ad dexteram Patris sedisset, dixit per Spiritum sanctum, missum in linguis igneis. O beatos pedes, o pedes felices, qui talem ac tantum meruerunt habere lavatorem! De pedibus electorum dico, de Judæ traditoris pedibus non dico. O beate Petre, o felices Apostoli, ante pedes quorum astitit humilis Creator Angelorum; o beata purgatio! o beata lavatio, quæ mundat leprosos, curat ægrotos, vulnera sanat, cicatrices solidat, lumen donat cæcis, gressum claudis, pulchritudinem fœdis, divitias egenis, mœstis lætitiâ, pœnitentibus veniam, mortuis vitam! O grande gaudium, immensa lætitiâ!

8. Christus postquam lavit, vestimenta sua accepit; post mortem carnis, gloriam habuit resurrectionis. Post sanguinis effusionem, accepit corporis immortalitatem. Deinde recubuit, deinde requievit, cœlos ascendit, ubi sedet benedictus in dextera Dei Patris. De illo accubitu discipulis intonat, instruit, docet per Spiritum sanctum, et per ipsos intonat gentibus cunctis. Et quid dicit? *Scitis quid fecerim vobis? Vos me vocatis, Magister, et Domine; et bene dicitis, sum etenim*. Hoc est quod promiserat Petro dicens : *Scies autem postea*. Hic invitat ad sciendum quod prius nesciebant. Quod dicit : *Vos vocatis me, Magister, et Domine; et bene dicitis, sum etenim*; non est de arrogantia, sed de veritate. Qui enim necessitate cogente, vera de se bona loquitur, tanto magis verius humilitati jungitur, quanto et veritati associatur. *Vos vocatis me, Magister, et Domine; et bene dicitis, sum etenim*. Ego sum

A magister, ego sum Dominus. Ego sum magister sine errore, ego sum magister sine falsitate : ego sum magister bonitatis, ego sum magister sanctitatis. Qui sequitur me, bene vadit, ambulare male non poterit. Ego sum Dominus vitæ, Dominus mortis, Dominus cœli, Dominus terræ, Creator cunctorum, et Dominus omnium. *Si ego ergo lavi pedes vestros Dominus et magister, et vos debetis alter alterius lavare pedes*. Sicut prius exemplo, sic nunc eos verbo instruit Magister veritatis. Hic enim sumitur argumentum habendæ humilitatis : ac si dicat : Si ego qui sum Dominus et magister, lavi pedes vestros, et vos qui non estis magistri nec domini, debetis alter alterius lavare pedes. *Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum feci vobis, ita et vos faciatis*.

B Et est sensus : Si ego lavi pedes vestros, id est, si ego dimisi vobis peccata, qui sum Dominus Deus potens omnia; et magister, sciens omnia antequam fiant : vos qui estis servi et discipuli, debetis in vos peccantibus dimittere, et pro eis orare. *Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, ita et vos faciatis*. Non eritis boni servi, si non fueritis secuti Dominum : nec veraces discipuli, si deviaveritis a doctrinâ magistri.

9. Audite, prælati, qui cathedram tenetis regiminis. Putatisne, tenetis exemplum Domini? Unusquisque nostrum conveniat conscientiam suam; gaudet si tenet : si non tenet, jam non est discipulus Domini. Melius illi esset si haberet molam asinariam in collo, et demergeretur in profundum maris, quam ut esset sortitus nomen abbatis. Melius illi esset, si esset custos porcorum, quam quod esset abbas monachorum. O pelvis Domini! o humilitas Christi, quam longe recessisti! O quam sunt rari, o quam sunt pauci qui aquam in pelvim mittant, et flexo poplite ad lavandum pedes discipulorum petant! Peccat frater, offendit frater, in aliquod delictum cecidit : non est pelvis, non est aqua, non est qui se præparet ad illum abluendum, sed potius ad expellendum. Discite, prælati, quod hoc non est de regula Christi. Ille lavit pedes discipulorum genibus flexis : et vos non vultis lavare sordes vestrorum conservorum totis corporibus in terram prostratis? Non est discipulus super magistrum. Peccat monachus, peccat conversus : pulverem portat in pede; imo forte toto corpore tabescit in cute. Tolle aquam, tolle doctrinam de pelvibus magistri, de præceptis Domini : curre ad eum non in equo Pharaonis, sed in humilitate Redemptoris; vultu placido, mente tranquilla, quam citius potes, lavare festina : ne pulvis vertatur in scabiem, scabies vertatur in lepram, et leprosus expellatur de grege Domini. Sed si obstinatus fuerit, et emendare noluerit, dicens : *Non lavabis mihi pedes in æternum* : dic et tu ei : *Si non laverote, non habebis partem cum Christo Domino*. Postea si cum Petro assentire voluerit, lava eum cum omni humilitate, mansuetudine et misericordia, ut tu ipse misericordiam a Deo consequaris. Quod si non feceris, non tenes exemplum Christi, nec es disci-

i. Quod Christus fecit, facere dedignatus dominus fecit, servum cur facere tædet? *us major domino suo; nec apostolus major illum.* Sicut ego patior, et vos patimini humilio, et vos humiliamini.

c scitis quæ feci et docui, beati eritis, si non de omnibus dico: ego scio quos non de omnibus dicebat, quia Judas apostolus legerat 604 duodecim: sed unus diabolus Judas Iscarioth, qui contra Dominum nomen: de quo ipse dixit, Ut impleatur Qui manducat panem meum, levavit illicaneum suum. O Juda infelix! dominum manducas, et contra Dominum calicis! Heu, quanti Judæ, qui panem Dominum, et Dominum in operibus suis calcant. Quanti de altari vivunt, qui altari non domino Dominum altaris pro nihilo ducunt! magis dolendum est, quanti sacerdotes, sacerdotes, qui panem Christi, corpus unctum ore, et Christum conculcant pede, et luxuriæ, infecti veneno nequitiae! Isti Iscarioth, qui nisi se in melius commutatum nati non essent. Sed tu, serve Christi, tene exemplum, et habebis fac quod jussit, ut possis venire ad dinem quam promisit. Sequitur:

Et dico vobis prius quam fiat, ut, cum sit, credatis quia ego sum. Et est sensus: doleravi et tacui, sed jam noto proditorem fiat, quod mox est faciendum; ut, si fuerit, credatis quia ego sum ille de quo illa prædixit. Vos ergo, fratres mei, Iscarioth, cogitate quid Iscarioth fecit, et similia faciatis. Judas contra Christum nomen: vos ante illum prosternite coram. Judas ab illo recessit: vos autem ad eum. Judas vendidit illum judæis, vos autem quæ habetis, ut possitis comparare eum. Vos autem quæ habetis, sed etiam vos o amore tantæ pulchritudinis margaritæ reputetis, et illi soli placere, et testis, contendite: ut ego et vos ad eam sine fine mansura, quæ ipse est, venire, per eundem mundi salvatorem, et Spiritu sancto vivit et regnat beati sæcula sæculorum. Amen.

SERMO III.

vers. 20-30 cap. XIII Joannis.

De jure conditionis humanæ omnem hominem oporteat ad opus suum, et ad operam usque ad vesperam, et Scriptura non minus necesse est ut unusquisque dum in vita, operari non cesset quod sibi expedit. Nam cito veniet tempus et hora, quibus et universa cura laboris cessabit: et homo secundum suum laborem mercedem. Igitur cum nihil sit dulcius, nec non respicere in mandatis Domini, in lego

A Christi meditari elegi; quia mihi bonum est lex Redemptoris mei super millia auri et argenti; et de fructu laborum meorum cuilibet dare petenti. Tu autem, mi lector, ausculta diligenter; et quid tibi pro me loquatur Christus, observa. Ipse est quo nullus major, nullus melior; quo nullus pulchrior, nullus dulcior, nullus charior: gloria sanctorum, decus Angelorum, auctor et creator cunctorum, qui ait discipulis: *Amen, amen dico vobis, qui accipit si quem misero me accipit: et qui me accipit, accipit eum qui me misit.* Postquam Dominus et Salvator noster suo exemplo docuerat humilitatem, et carnis passionem, supponit honorem, ut eus consoletur, affirmans quod ipse et Pater ejus in illis recipitur, qui pro illius amore recipiuntur. Hic est notandum quod in misso non missi, sed mittentis auctoritas commendatur. Qui ergo accipit nuntium Christi, Christum accipit: et si Christum, et Patrem Christi.

B 2. Quid audis, o christiane? Veritas loquitur: Veritas mentiri non potest. Ait enim: *Qui accipit si quem misero, me accipit.* Quem mittit? quis est enim nuntius? Venit pauper, venit mendicus; advena est et peregrinus; non habet quod vestiat, non habet quod manducet, non habet ubi caput reclinet: venit ad januam tuam, ad domum tuam, non tanquam frater fratrem, non tanquam consors consortem, sed tanquam servus dominum petit panem, postulat vestem, apud te quærit hospitari pro amore Christi. Quid tibi videtur? quis est ille mendicus, iste peregrinus, qui apud te pro amore Christi tam humiliter, tam suppliciter orat hospitari? **C** 605 Missus Christi est, nuntius Christi est: non est solus; cum illo est Christus. Gandens suscipe, gratanter refice, servi devote cum timore et reverentia magna: Christum suscipis, Christum reficis. Gaude et lætare, quod talem meruisti habere convivam. Felix mensa, beata mensa, in qua Christus convivatur, in qua Deus reficitur: infelix mensa, cui deest talis conviva. O quam misera mensa, imo quam miser dominus mensæ, qui pauperem pellit a mensa, qui pauperi claudit misericordiæ viscera! O serve nequam, cujus viscera negligunt aperire marsupium pietatis! Nonne oportuit te misereri conservo tuo? Quis tibi donavit quod habes? Nonne pauperis Dominus? nonne pauperis et tui Creator? Nonne natura vos creavit æquales, et una eademque conditione estis exituri? Cur non te tangunt confinia sortis? Suscipe miserum, recollige mendicum et peregrinum; refice famelicum, vesti nudum, et operibus misericordiæ incumbere prout potes. Cum pauper petierit, manum aperire non differas: nam elemosynam tuam cum paupere fratre suscipit Christus. Tu autem, mi lector, ne pauperem, quæso, abhorreas, sed tam cito cum illum videris, adorare ne negligas, licet sit scabiosus, sive leprosus, veste sordidus, anhelitu fetidus, tamen brachiis charitatis astringe, et quod a te petierit, charitative impende. In veritate donas Christo, accipit Christus, ipsemet testis, ipse mentiri non potest, et in die judicii

tibi redditurus est mercedem æternam. Sequitur :

3. *Cum hoc dixisset Jesus, turbatus est spiritu, et protestatus est et dixit: Amen, amen dico vobis, quia unus ex vobis me tradet.* Turbatus Jesus ex nostra infirmitate, non ex sua potestate: nostra infirmitas in eo turbata est, non sua potestas, sicut et vere passa: voluntarie accipit turbationem, ne desperet servus necessitate turbatus. Qui turbatus spiritu, significat perturbandos spirituales ex charitate, cum *urgens* causa, zizania a tritico ante messem cogit separare, id est ante diem iudicii cogit excommunicare. Sed notandum est quod sunt duæ perturbatio- nes: scilicet, turbatio carnis: turbatio spiritus. Turbatio carnis est passio carnis; turbatio spiritus est timor, anxietas et similia. Non carne, sed spiritu turbatur Dominus cum dicturus esset: *Unus ex vobis me tradet*: non quod tunc primum subito cognoverit, et repentinum malum eum turbaverit; sed quia jam eum fuerat expressurus, ut non lateret; et ille erat exiturus, et Judæos adducturus; turbavit eum proximum periculum proditoris, sicut superius dictum est, turbavit eum imminens passio, sicut inferius dicitur: *Nunc anima mea turbata est, et quid dicam?* (Joan. xii, 27.) Hæc dixit appropinquante hora passionis. Turbatus est Dominus Jesus spiritu, et protestatus est quod occultum fuerat et dixit: *Amen, amen dico vobis, quia unus ex vobis tradet me.* Ac si diceret: Unus ex vobis exiturus est, et tradet me; unus ex vobis, sed non vinculo charitatis unitus, est me traditurus. **C** *Aspiciabant ergo discipuli ad invicem, hæsitantes de quo diceret.* Non minima turbatio, timor et anxietas apostolorum mentem vexabat. Putas quomodo Petrus et sancti apostoli latebras mentis intrabant, ut si in auctorem vitæ saltem in cogitatione aliquid sinistrum pullassent, non parum erant turbati? nam pallor qui erat in facie, declarabat dolorem qui vige- bat in mente. At nil doloris gerebat, qui astutam rabido portabat sub pectore vulpem: non erat dolens, cui ingens dolor inesse debebat.

4. O bonitas Redemptoris! o pietas Creatoris! neminem vult perire, sed omnes fieri salvos: specialiter non designat traditorem suum, ne fieret impudentior vel inverecundior manifeste deprehensus. **M**anifestat ergo crimen, et dat locum pœnitentiæ, ut proditor videns se latere non posse, agat pœnitentiam. Sed vir ille perditionis, nullius pœnitentiæ lamenta suscipiens, talis, vel pejor remansit, qualis fuerat prius, transiens in affectum cordis. Illi vero quorum ingens procella doloris corda turbabat, ad invicem aspiciabant, dubitantes de quo diceret; quia etsi nota fuit cuique conscientia sua, alterius tamen erat ignota. Erat ergo recumbens unus ex discipulis ejus in sinu Jesu, quem diligebat Jesus. Felix, inquam, discipulus ille, cui sic erat familiaris auctor vitæ, **606** quæ nunc est, et futuræ: nimis honoratus est discipulus ille, qui sui capitis habuit reclinatorium tam venerabile pectus, scilicet Jesu, Jesu Christi creatoris cunctorum. Jesus autem valde

A eum diligebat, quem tanto honore sublimabat. O quam bene quiescebat, qui supra pectus Christi quiescebat! O beate apostole Dei, discipule Jesu Christi, Joannes beate, utinam mererer illius dulcissimos pedes osculando lacrymis rigare, in cujus pectore tu meruisti dormire! Utinam faciem illius a longe saltem possem contemplari, in cujus pectore tam dulciter dormire meruisti! Hic enim de se quasi de alio dicit, ut rerum gestarum scriptor, non sui videatur prædicator esse. Per sinum sive pectus significabatur illud secretum, de quo bibit divinitas sacramentum. Hunc diligebat Joannem non plus omnibus, sed familiarius, ut per pacem exiret de vita, non per passionem. Huic innuit Simon Petrus et dixit: *Quis est de quo dicit?* Sciebat autem Petrus, quod Christus quodam privilegio amoris Joannem diligebat, nec ei celaret suæ divinitatis secretum: innuit ideo ei Petrus, ut interrogaret eum, *Quis est?* Itaque cum recubisset supra pectus Jesu, dixit: *Domine, quis est?* Et merito de proditore suo magistrum interrogare non timuit, cui jam in sinu Divinitatis, veritatis magister rimari secreta polorum monstravit. Et dicit: *Domine, quis est?* quis est ille infelix? quis est ille nequam? quis est ille maledictus? quis est traditor tuus? illum mihi rogo ne celes, cui tuæ divinitatis secreta es dignatus revelare. Cui Dominus: *Ille est, cui ego intinctum panem porrexero. Et cum intinxisset panem, dedit Judæ Simonis Iscariotis.* Panis intinctio significat fictionem Judæ, qui fictus amicus venit ad cœnam. Quæ enim tinguntur, non mundant sed inficiunt.

5. Sed quis panis iste fuerit quem Judæ accepit intinctum; si Dominus dederit, lectorem meum, si audire dignabitur, non relinquam suspensum. Sed primum sciendum est, quod panis multipliciter accipitur in sacra Scriptura. Per panem aliquando intelligitur Dominus, aliquando gratia spiritualis, aliquando eruditio divinæ doctrinæ, aliquando hæreticorum prædicatio, aliquando subsidium vitæ præsentis, aliquando jucunditas humanæ delectationis. Dominus dicitur panis, sicut ipse ait: *Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi* (I Joan. vi, 51). **D** volumus dicere quod Dominus fuit ille panis, quem traditor accepit intinctum, non relinquimus trami- tem veritatis. Judas igitur panem intinctum accepit, quia Dominum Jesum tantum hominem et non Deum putavit. Buccellam intinctam, vel panem subcineri- cium intinctum comedit, quia etsi Dominum mori- turum, tamen resurrecturum non credidit. Iste bea- tissimus panis fuit intinctus, cum pedes in cruce pro nostra salute fuissent fixi, visus est non habere speciem nec decorem. Hunc Judæi qui per Judam significantur, panem intinctum comedunt, quia Christum Jesum non Deum, sed purum hominem fuisse credunt: et mortem illius concedunt, sed resurre- ctionem adhuc non admittunt. Panem intinctum rodit, qui Filium Virginis ante omnia sæcula fuisse contradicit. Ab illo panis intinctus rodi-

tur, qui a fidei soliditate deviat; nec hunc panem solidum digne poterit manducare, qui fidem catholicam voluerit infirmare. Dicitur panis gratia spiritualis, ut est illud propheticum: *Qui obturat aures suas ne audiat sanguinem, et claudit oculos suos ne videat malum: iste in excelsis habitabit; munimenta saxorum sublimitas ejus: panis ei datus est, aquæ ejus fideles sunt* (Isai. xxxiii, 15, 16). Et est sensus: *Qui obturat aures suas ne audiat sanguinem*, id est qui suadentibus peccatis, quæ carne et sanguine nascuntur, non præbet consensum; *et qui claudit oculos suos ne videat malum*, id est omni quod rectitudini adversum est, non appropinquat: *iste in excelsis habitabit*, quia quamvis cum adhuc caro in inferioribus retinet, mentem tamen sublimibus junxit. *Munimenta saxorum sublimitas ejus*, quia qui abjecta desideria terrenæ conversationis calcat, ad supernam patriam per præcedentium patrum exempla se sublevat: et quia per contemplationis donum gratia spirituali satiatur, apte subjungitur, *Panis ei datus est*, id est donum gratiæ spiritualis percepit, quia se ab infirmis et imis cœlestia sperando suspendit. Hunc igitur panem, 607 scilicet gratiam, quam illi dederat Dominus, intinctum accepit, quia in Jesum consummatorem virtutum, non amorem, sed rancorem exercuit. Huic debebatur panis intinctus, cujus sanctitatem vultus palliabat sophisticus. Nam religionem simulabat in facie, quam non habebat in mente; sanctitatem prætendebat in veste, quam alienabat in corde: foris agnus in publico, intus lupo in occulto; foris discipulus Christi, intus discipulus diaboli. Multi enim hunc panem comedunt, quia religionem, quam prætendunt in verbo, non ostendunt in facto. Quanti monachi in monasterio sancti Benedicti sunt, qui aliis lugentibus ridet, aliis dolentibus gaudet; corpore claustrales, mente vagi, et nunquam stabiles? Pigri ad lectionem, tardi ad orationem; in ecclesia dormientes, in refectorio vigilantes; de vigiliis longis dolentes, sed de longo convivio gaudentes; claustrum exsecrantes, auditorium diligentes; extra chorum pro infirmitate frequentius remanentes: infirmitatem non pro infirmitate carnis, sed pro desiderio carnis, torvis luminibus aspicientes; semper murmurosi et detractores. Quid aliud isti miseri agunt, nisi quod panem intinctum comedunt? Profecto isti tales traditorem Judam sequuntur, et cum Juda, nisi resipuerint, videant ne damnentur. Sequitur:

6. *Post buccellam tunc introivit in eum Satan.* Et dicit ei Jesus: *Quod facis, fac citius.* Quidam enim putant quod tunc Judas corpus Christi accepit. Sed sciendum est, quod jam omnibus distribuere Dominus sacramentum Corporis et Sanguinis sui, inter quos et Judas fuit. Deinde per buccellam intinctam exprimitur traditor. Multi enim falsi religiosi et falsi tonsurati, cum pie religiosis communiter dominicum Corpus accipiunt, ab illis discerni non possunt, nisi per buccellam intinctam, quæ est

A detractio, murmuratio, inobedientia, verborum lascivia, occulta pecunia, et forte graviora peccata. Qui talis est, monachus non est, imo Judæ traditori consimilis est. Sed quisquis est miser ille, timeat pœnitendo quod sequitur, ne cum Juda traditore damnetur. Sequitur enim, *Tunc introivit in illum Satan*, ut plenius possideret, in quem jam intraverat. Tunc introivit ut deciperet, et a consortio Apotolorum extraheret, ut eo jam non in occulto, sed manifeste utens libera potestate, in barathro perditionis mactaret et perderet. Et quod de traditore fecit, hoc de consimilibus facere non desistit. Nam quem diu in monasterio possederit servum, ad ultimum nec socium monachorum relinquit, et traditorem quem in monasterio tenebat, jam extra monasterium necat. Sed quoniam finem mundi citius adfuturum esse non dubitat, calliditatem suæ nequitiae mentibus pravorum occultat, ut ex improviso feriat subita morte, quos diu tenuit alligatos in malitia pravæ actionis. Et multos in monasterio usque ad mortem stare permittit, ut ex illorum perversitate alios corrumpere et evertere possit. Et quia pro contingenti tenet, an in monasterio, an extra monasterium miseras animas occidat et mactet; nos illius insidias, Domino protegente, vitantes, quod dicitur scilicet, *Quod facis, fac citius*, exsequamur. Nam quod dicitur, *Quod facis, fac citius*, non præcipit, sed præcidit Judæ malum, nobis bonum, quia hoc vult citius fieri, non tam festinando in illius pœnam, quam in salutem fidelium.

7. O amor interminabilis, o charitas inestimabilis, o dilectio inscrutabilis, *Quod facis, fac citius!* illud cupio, illud desidero, illud quæro, ad hoc veni in hunc mundum. *Quod facis, fac citius.* Vis me vendere Judæis? volo vendi. Vis tradere? volo tradi. Vis ut crucifigam? volo crucifigi. Vis ut occidam? volo occidi, hoc amo, hoc affecto. *Quod facis, fac citius.* Sed Jesu, vita mea, totum desiderium meum, dulcedo non fallax, dulcedo delectabilis, dulcedo gloriosa, decus Angelorum, splendor et gloria sanctorum, quantum eos diligebas, pro quibus mori curiebas? Nobis vitam, tibi mortem affectabas. O miserum me! quem hactenus tam nequiter offendi, quem olim sic abhorruerim heu, Dominum Jesum, ipse est Dominus meus et Deus meus! Heu, utinam mille annis in purgatorii igne essem cruciandus, antequam Dominus 608 Jesus a me sic esset offensus! O mi lector pro me lacrymas funde ad Dominum, ut tunc me clamantem audiat, pulsanti aperiat, consoletur lugentem, dolentem, pœnitentem benigne suscipiat. O Domine Jesu, miserere mei: redde mihi jucunditatem vultus tui. Qui pro peccatoribus dignatus es mori, me peccatorem, rogo, ne permittas æternis ignibus cruciari. O dilectissimi fratres, animadvertite, sedula cogitatione pensate, quantum est amandus, quantum diligentius, qui pro nobis est talia et tanta opprobria passus; qui se tradentem ad mortem sic hortabatur dicens, *Quod facis, fac citius.*

8. Sequitur : *Hoc autem nemo scivit discumbentium ad quid dixerit ei. Quidam enim putabant quia oculos habebat, quod diceret ei Jesus : Eme ea quæ opus sunt nobis ad diem festum, aut ut egenis aliquid daret.* Oculos enim habebat, in quibus oblata servabantur suorum necessitatibus, et aliis indigentibus. In quo datur forma Ecclesiæ servandi necessaria, quæ jubetur non cogitare de crastino, ne pro terrenis serviat; vel pro timore inopiæ justitiam deserat. *Cum ille accepisset buccellam, exivit continuo.* Erat autem nox quando exivit filius tenebrarum, faciens opera tenebrarum. Nos igitur qui sumus discipuli Christi, videamus ne panem intinctum comedamus; religionem quam tenemus in veste, servemus in mente; et sanctitatem quam habitus exterior palliat, intus animus teneat : ne in hora noctis exeamus a Domino reprobati in stagnum ignis et sulphuris, cum diabolo concremandi. Illi pro viribus inhæreamus, quia bonum est illi adhærere. Adhæreat tibi, Domine, anima mea; ita tibi adhæreat, ut a te eam recedere nunquam permittas, sed ad te, quæ pro te gemit, quam citius consolandam perducas : cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen

SERMO IV.

In vers. 31-33 cap. XIII Joannis.

1. Verbum Dei quanto amplius ruminatur in ore, tanto dulcius sapere debet in corde. Et verbi divini mens delibuta sapore se ingerit alabastrum unguenti cupientibus aperire : nec thesaurum diutius celari patitur, qui suscipit incrementum dum a pluribus erogatur. Unde non immerito divinorum fructus eloquiorum, quos de pomario Domini ipso sumpsimus largiente, præ suavitatum odore manibus portare quicumque gestierit, illi largiri gaudebimus. Sed rogo meum lectorem, ne illos ab amoribus sui cordis abjiciat. Nam odor hinc suavissimus emanat, qui corde contritos sanat, et vulnerum cicatrices consolidat. Odor iste omnium suavitatum in se continet monarchiam, quia omnem balsami odorem excedit, et quidquid in odoribus continetur. Hunc tantum ac talem odorem, si toto cordis olfactu odorare non desieris, in æternum procul dubio non peribis quoniam est resurrectio et vita. *Qui credit in eum, etiamsi mortuus fuerit, vivet (Joan. XI, 25).* Odor iste omnium odorum suavitas Dominus Jesus est : odor bonus, odor suavissimus, melle et lacte dulcior, nectare suavior, gemmis et auro pretiosior. Iste odor est verbum illud, de quo locuturi sumus : Verbum quod caro factum est, et habitavit in nobis (*Joan. I, 14*). A verbo isto semper verba mea procedant, et nihil aliud quam ipsum valeant jam resonare, Dominum scilicet Jesum, qui de se ipso ait : *Nunc clarificatus est Filius hominis.*

2. Exeunte Juda, pro quo dixerat, *Non estis mundi omnes, remanserunt soli mundi, cum suo mundatore, in quo signatur clarificatio Christi, in qua separatis malis manebit in æternitate cum sanctis. Ita est.* Sed aliam expositionem hic amor Christi requi-

rit : quæ nec debet scribi sine lacrymis, nec sine lacrymis legi. Christus de proxima passione, imo de proxima morte, quam pro salute mundi exsolvere disposuerat, gaudet et tripudiat, lætatur et exultat, et ait : *Nunc clarificatus est Filius hominis.* O Domine Jesu, fili hominis, fili Mariæ virginis, clarissime, dulcissime, speciosissime, vita sanctorum, et dulcedo Angelorum, quomodo glorificaris, quomodo clarificaris ? nonne tibi adhuc imminent vincula verbera carnificum, opprobria hominum, et abjectio plebis ; sputa, clavi, colaphi, spinea corona, arundo pro sceptro, crux, lancea ? An vinciri ~~609~~ manibus a tergo, et vinctum ad judicem adduci, et tanquam latronem ad ludibrium poni, est clarificatio tua ? an ascendere crucis patibulum, et tam triste ferre supplicium ? Estne lætitia tua, estne gaudium tuum mori, scilicet pro salute generis humani ? Quid ad hæc dicemus ? quid respondebimus, fratres mei ? Hic vox debet silere, lacrymæ dicere : hic sermo tacere, et fletus clamare. Christus Deus noster pro nihilo, imo pro gaudio mortem ducebat, per quam nos a morte perpetua liberat. Et licet tam cito moriturus, tamen se ipsum clarificatum dicebat, quia tunc sic patiendo, imo sic moriendo membra sua, fideles suos clarificabat.

3. O bone monache, o bone christiane, recogita annos tuos pravos in amaritudine animæ tuæ. Statue Christum sic crucifixum ab uno latere tuo, et tua peccata ab altero : et inter hæc positus vide quid agas. Contemplare Agnum, contemplare Christum Dominum tuum, sic in cruce extensum, pro te tam impie passum. Considera turpitudines carnis tuæ, pravas affectiones animæ tuæ. Funde lacrymas ad Crucifixum : te salvare paratus est, qui pro te talia passus est. *Nunc clarificatus est Filius hominis.* Et bene, *Filius hominis*, et non, *Hominum* : quia sine virili semine de pura et intemerata Virgine natus, de Patre sine matre in cælis est genitus. Cujus mater est virgo, cujus pater feminam nescit. Iste, inquam, Filius hominis valde clarificatus est, quia quidquid Filius Dei habuit per naturam, Filius hominis habet per gratiam. In isto Filio hominis, Mariæ scilicet Virginis, clarificatus est Deus. In quo est clarificatus ? In salute languidorum, in illuminatione cæcorum, in resurrectione mortuorum, et in omnibus operibus suis Patris sui semper faciens voluntatem. Et Deus clarificavit eum in semetipso, quia unus Deus cum Patre ; una divinitas, una majestas : et hæc clarificatio est ab æterno. Hanc clarificationem morti appropinquans, secundum quod homo, a Deo Patre sibi dari postulabit, cum dicebat : *Pater, clarifica me apud te ipsum, claritate quam habui prius quam mundus fieret (Joan. XVII, 5).* Claritatem namque quam habebat secundum quod Deus, volebat habere secundum quod homo ; ut humana natura Verbo unita, quæ tunc erat passibilis et mortalis, cito fieret impassibilis et immortalis : et hoc est quod dicitur, *Et continuo clarificabit eum.*

4. Tu ergo, christiane, qui cupis hæreditatem habere cum Christo, Deum Patrem semper clarificare memento, in pura cogitatione, serena locutione, ordinata actione, in omnibus moribus tuis : ut te quicumque viderit, glorificet Deum et benedicat dicens, Benedictus sit Deus in cœlo et in terra, quia talia operatur in servis suis. Profecto, si cum Christo clarificaveris Patrem, cum Christo ejusdem Patris habebis hæreditatem. Magnum est quod dico. Conditionis humanæ excedit dignitatem, hominem de terra terrenum, de pulvere pulverem factum, in cœlum ad Christum ascendere, et assidue cum Christo regnare. Quis unquam audivit simile? quis unquam tale vidit aliquid? Revera magnum, imo nimis magnum : et licet tam magnum, tamen vere magnum. Ipsa Veritas dixit : *Volo, Pater, ut ubi ego sum, illic sit et minister meus* (Joan. XII, 26). Tu itaque, monache Benedicti, esto in veritate bonus minister Christi, religionem non simulans, sanctitatem non pallians, humilitatem non relinquens, usque ad mortem obedientiam tenens, et sic cum Christo regnabis, qui discipulis suis in consequentibus ait, *Filioli, adhuc modicum vobiscum sum*. Filiolos appellat, quos præ mentis teneritudine adhuc plenarie robur fidei non solidabat. Nam qui consueverant vivere lacte, nondum erant idonei ad vescendum solido pane. Et ideo filioli, quia parvuli, et tanquam parvuli in Christo lacte pascebantur, non esca. Noverant Christum secundum humanitatem : sed caligine mentis obducti, Christi vacillantes tenebant divinitatem. Possumus etiam dicere, quod præ amoris magnitudine discipulos suos filiolos appellaverit. Moris enim est parentum parvulos suos filios delicatius enutrire, quam magnos : et sæpius amplecti, et crebrius osculari. Et cum de hac vita mortis acerbitas eos exire compulerit, circa parvulos totum gremium charitatis expandunt, eosque brachiis astringunt, et in eorum oscula ruunt, magis parvulorum quam adultorum orbitatem plorantes. Et illi parvuli videntur, quos invicti amoris catena connectit, cum tutela paterna illis jam suffragari non possit. Tunc filios suos parvulos tenent in cogitatione, quos non minimos tamen in amore continent. Sic et Dominus noster suos discipulos filiolos appellavit, quos iturus ad Patrem non minimo charitatis affectu dilexit. Multum eos diligebat, quos jam filiolos appellabat.

5. Qui ait, *Modicum tempus vobiscum sum* : hoc est modicum illud tempus quo in hac carne mortali vobiscum sum, præsentem cernere me potestis. Sed tollam crucis patibulum, cito solvam mortis imperium. Cito veniet tempus et hora, qua jam non pro homine videar reputari : sed ero tanquam opprobrium hominum et abjectio plebis. Tunc quæretis me, cupietis me sequi : sed timore mortis percussi, nondum ex alto virtutis induti, animam vestram pro me ponere non poteritis. Et hoc est quod dicitur : *Quo ego vado, nondum potestis me modo sequi* : et est sensus : Vado ad Patrem, sed per foramen

A acus, per angustias passionis, per dolores mortis. Sed non potestis me modo sequi, quia pavidi et timidi, veluti hædi in lacte matris ad immolandum nondum idonei : sed veniet tempus et hora, quibus penitus timore expulso, non solum crucis supplicium, sed quod nequius poterit excogitari tormentum, amore mei eritis subire parati. *Filioli mei, adhuc modicum vobiscum sum*. O Domine Jesu, adhuc charitas tua me compellit repetere modicum, Jesu, Jesu Domine meus et Deus meus, vita animæ meæ, peccatricis tuæ, præmium peregrinationis meæ ; istud modicum tantum fuit amarum tibi. In isto modico factus es opprobrium hominum et subsannatio populi : in isto modico sicut aqua effusus es et dispersa sunt omnia ossa tua : in isto modico percussus est pastor, et dispersæ sunt oves gregis : in isto tam amaro modico, speciosus forma præ filiis hominum visus es non habere speciem, nec decorem (Isai. LIII, 2) : in isto modico David meus, imo Jesus meus, Dominus meus, ante portam civitatis in tympano suæ carnis tympanizabat, et psallebat dicens, *Heloi, Heloi, lamazabactani? hoc est, Deus meus, Deus meus, quare me dereliquisti?* (Marc. xv, 34.) In isto modico Domina mea, Mater tua, virgo incorrupta, virgo intemerata, virgo ante partum, virgo post partum tui ; Mater tua, imo martyr tua, martyr non ferro carnificis, sed acerbo dolore cordis, quam amare flebat, quam amare dolebat ! Nec mirum, cum te videret unicum suum, totum desiderium suum, in cruce extensum, morti vicinum, imo inclinato capite tradere spiritum. Istud modicum, Domine Jesu, amarum tibi et amarum dulcissimæ matri tuæ, utinam amarum sic esset mihi, ut in isto modico fuisset juxta crucem Domini mei, ut quem adhuc videre non possum cum Patre manentem, saltem, in cruce positum mortuum videre meruissem. Istud modicum, quam felix, quam jucundum, quam gloriosum fuit illi latroni, qui in illo modico meruit a Domino suo audire : *Hodie mecum eris in paradiso!* (Luc. XXIII, 43.) O vox dulcis, o vox delectabilis : *Hodie mecum eris in paradiso!* O Domine Jesu, quid dulcius, quid delectabilius, quid jucundius, quam esse tecum in paradiso? Nihil prorsus, penitus nihil. Quid ergo dicam, quid faciam, qui adhuc in hujus peregrinationis ærumna constitutus, tam longe exsulo a deliciis paradisi Dei mei? O bone Jesu, esto mihi Jesus. Recole, Salvator, quid et propter quid passus es, et miserere mei. Ipsa te cogat pietas, ut mala nostra superes parcendo, et voti compotem me tuo vultu saties. Tu esto meum gaudium qui es futurus præmium. Sit mea in te gloria per cuncta semper sæcula, qui cum Patre et Spiritu sancto vivis et regnas (In Hymno Ascensionis), etc.

SERMO V.

In vers. 34-35 cap. XIII Joannis.

1. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos*. Qui mandatum Domini non ignorat, necesse est ut secundum illud vivere non negligat.

Nam servus sciens voluntatem Domini sui, et non faciens, plagis vapulabit multis (*Luc. xii, 47*): qui autem fecerit, divitiis et honoribus ditabitur multis, juxta quod Dominus omnium ait discipulis suis, *Beatis eritis, si feceritis quæ ego præcipio vobis* (*Joan. xv, 14*). Dulcis Dominus dulce mandatum proposuit. Ait enim: *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem sicut dilexi vos*. Mandatum nobis proponit amoris, qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo. ¶ O bonum mandatum, mandatum dulce, mandatum delectabile, mandatum vitæ, mandatum salutis æternæ! In isto mandato omnis lex pendet et Prophetæ. Hoc est illud unum mandatum, de quo dictum est: *Qui omnia mandata servaverit, offendat autem in uno*, id est in charitate, *factus est omnium reus* (*Jacobi, ii, 10*). Unde Apostolus enumeratis gradibus quibusdam virtutum, de charitate protinus addidit dicens: *Charitatem autem non habeam, nihil mihi prodest* (*I Cor. xiii, 3*). Hæc est illa pretiosa margarita, quam dum invenit sponsa dilecti, dedit omnia sua, et comparavit eam (*Matth. xiii, 46*). Hæc est illa scala, quæ in somnis Jacob apparuit, quam usque ad cælum tendi videbat: per quam quidam descendebant, et quidam ascendebant (*Gen. xxviii, 12*). Per hanc enim et Angeli descendebant, et nos ascendimus ad Angelos: quia sine hac scala nullus scandere potest ad cœlestia regna. Et in ipso nixu scalæ ipse Dominus Angelorum inventus est, qui dicit: *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos*. Iste, inquam, est Dominus, qui dat præceptum fratrem amandi, qui et a servis suis ex omni corde vult amari. Nec est magnum, si tantum diligit servus dominum, quantum dominus servum: imo magis a servo dominus debet amari, cum non illi servus, sed servo dominus valeat suffragari. Servus qui ex toto corde diligit dominum suum, illius tota virtute satagit observare præceptum. Et cujus præceptum despicitur, restat procul dubio ut ipse auctor præcepti negligatur: nam qui non diligit proximum in veritate, despicit Christi mandatum; et qui mandatum Christi despicit, despicit et Christum auctorem mandati.

2. Nos ergo, dilectissimi fratres, et Christum diligamus, et ejus præcepta servemus, præceptum Domini lucidum, oculos mentis illuminans. Dulciora sunt Christi præcepta super mel et favum; et in custodiendis illis retributio multa (*Psal. xviii, 9, 11, 12*), ipse Dominus Christus. Igitur, mi lector, regulam præcepti serva, et securus exspecta ipsum pro præmio auctorem habere mandati. Bonum mandatum, unde tantum et tale provenit præmium. Istud, inquam, mandatum a nobis irrefragabiliter debet observari, cum exinde Dominum Christum non dubitamus nos promereri. Hoc est illud mandatum, quod iturus ad Patrem reliquit discipulis suis: imo istud est testamentum, quod moriturus dimisit hæredibus suis. Ait enim discipulis suis: *Mandatum novum do vobis*. Unde *novum*? Nuper inventum:

A non quia in veteri Testamento non sit scriptum, *Diliges Dominum Deum tuum* (*Deut. vi, 5*). Quid est ergo *novum*? *Novum*, quia vetera ad novitatem perducit, et veteres homines transformat in juvenes. *Novum*, quia exiit veterem hominem, et induit novum, qui secundum Deum creatus est in sanctitate et justitia veritatis (*Coloss. III, 9, 10*, et *Ephes IV, 24*). *Novum*, quia olim genus humanum, a paradisi gaudiis expulsum, nunc et quotidie transmittit in cælum. Sed, quoniam multi se diligunt ea dilectione, quæ tramite veritatis non gaudet; ideo adjunctum est: *sicut dilexi vos*. Inter amorem et charitatem talis est differentia, qualis inter genus et speciem. Est quidam amor bonus, et est quidam amor malus, et amor mediocris. Amor bonus ipsa charitas est, qua diligimus Dominum super nos, et super omne quod est, et proximum nostrum tanquam nosmetipsos. Amor malus est charitatis inimicus, ut puta cœnosus, lubricus et fornicarius. Isti amores contrariorum, ut oppositorum inter se habitudinem sortiuntur: unus meritum, alius suo possessori acquirit supplicium; alius pœnam, alius gloriam; alius mortem, alius vitam; alius paradysum, alius infernum; alius Deum, alius diabolum. Amor medius est, qui nec charitati connectitur, nec amore cœnoso fœdatur: sicut amor filiorum, parentum et cognatorum et aliarum rerum, quæ juste et sine periculo possidentur. Et ut isti amores duo ab illo amore qui est charitas excludantur, ideo addidit, *sicut dilexi vos*.

3. Sed quis unquam hominum potuit vel poterit tale observare mandatum? quis unquam sic dilexit proximos, sicut Christus Apostolos! Nullus unquam. Unde notandum est quia dictio, *sicut*, non est expressiva quantitatis, sed similitudinis; et est sensus: Quomodo dilexi vos, eo modo diligite vos invicem. Quomodo nos dilexit? Audi. *Sic dilexit Deus mundum, ut Unigenitum suum daret* ¶; *ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam* (*Joan. iii, 16*). Sic nos Deus Pater amavit, quod unico Filio suo non pepercit, sed pro nobis tradidit illum (*Rom. viii, 32*). Christus in tantum nos dilexit, quia pro nobis peccatoribus animam suam in mortem tradidit, et suo sanguine lavit nos a peccatis, faciens nos de peccatoribus justos, de mortuis vivos, de terrigenis cœlites, de terrenis cœlestes, de consortibus jumentorum consortes Angelorum. Benedictus sit iste amator, a quo in mandatis habemus, ut nos invicem diligamus, sicut dilexit nos.

4. Sed fortasse dicit aliquis: De hac dilectione vacillo; et quomodo diligendus sit proximus, minus perfecte intelligo. Mori quidem non possum pro fratre, sicut Christus Dominus voluit mori pro uestra salute. Ad quem ego superius dixi, quod dictio *sicut* non est expressiva quantitatis, sed qualitatis. Si non potes æque ambulare cum Christo, saltem a longe imitare vestigia ejus. Si non vales diligere proximum tuum plus quam te ipsum, quod Christus fecit moriendo pro salute generis humani; saltem dilige eum tanquam te ipsum, hoc faciendo illi quod ab eo

tibi vis fieri. Sed dices forte : Nec hoc possum, cum id non imperandi, sed consulendi modo dictum sit. Si hoc observare non potes, vide ne facias alteri, quod tibi non vis fieri. Sic autem diligendus est proximus, ut in illo semper diligatur Deus. Si sic diligis proximum, complesti mandatum. Si enim debet diligere proximus, ut amoris causa sit semper Deus, non autem proximus. Si enim tantum propter se ipsum diligitur, jam non erit charitas, sed amor medius : vel forte, quod absit, amor pessimus ; et qui tali amore cæcantur, nisi pœnituerint, Christi amore æternaliter privabuntur.

5. Nos ergo, fratres, qui a Christo Christiani vocamur et sumus, spretis omnibus terrenis transitoriis atque caducis cum totis amatoribus cæcis, illi soli adhærere cupientes, in fraterna charitate fundemur, ut illius mereamur vocari et esse discipuli, qui Apostolis suis, et nobis per ipsos mandavit dicens : *In hoc cognoscent omnes quia mei estis discipuli, si dilectionem habueritis ad invicem.* In hoc enim discernuntur filii lucis a filiis tenebrarum, discipuli Christi a discipulis diaboli, si gremium charitatis invicem et ad omnes extendunt. Extra sinum amoris nullum valet relinquere charitas. Omnia complectitur, et continet universa, atque se erogat cunctis communem. Charitas est affectio mentis brachiis amoris Christum astringens. Charitas amor cælum terramque complectens : charitas invincibilis amor, qui nunquam minis vel suppliciis cedere novit. Charitas indissolubile vinculum amoris et pacis : charitas est contemptus mundi et amor Dei : charitas, regina virtutum, ad nullius vitii pavet occursum, dotata sanguinis Christi sensu, in fronte vexillum bajulans crucis, cunctos adversarios in fugam convertit ; nec est qui possit resistere viribus ejus. Huic nil mali accidere potest, sed semper et ubique manet secunda. Hæc est illa arma et scutum, quæ rogat propheta in certamine positus Dominum accipere, cum dicit : *Apprehende arma et scutum, et exurge in adjutorium mihi (Psal. xxxiv, 2).* Isto scuto se gaudebat protectum fuisse idem propheta, cum dicebat : *Domine, ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos (Psal. v, 13).* Quicumque tali clypeo protectus fuerit, hostium cuneos penetrabit securus. Ista est lapis adamantinus, qui frangi non potest, et cuncta frangentia frangit. Ista est fortis armatus, qui inimicum sua virtute prosternit, et hostem suum nequissimum cum omni exercitu suo, gladio utraque parte acuto perimit et occidit. Hæc amica Regis æterni ; non timet intrare ad eum confidenter. Intrare lectulum Salomonis, et requiescere dedignatur, nisi super pectore Christi.

6. Si inter nos, fratres, dominabitur hæc regina virtutum, profecto cognoscent omnes pusilli et magni quod vere erimus discipuli Domini. Qui non habet charitatem, jam non est ejus qui dedit mandatum charitatis. Charitas est dilectio Dei et proximi : et qui non diligit proximum, superest ut non diligit Deum ; et qui non diligit, odit. Ergo qui odit fra-

atrem suum, odit charitatis auctorem. Nos ergo, fratres, quos amor Christi congregavit in unum, ex toto corde et ex tota mente diligamus Dominum **618** Christum, et proximum nostrum tanquam nos ipsos ; et pro illius amore non solum amicos, sed etiam inimicos non tantum non odientes, sed etiam diligentes. Hæc est schola Christi, hæc est doctrina Spiritus sancti. Si quis de hac schola exierit, et in hac doctrina non perseveraverit ; mihi credite, fratres, in æternum peribit. Discipulis autem Christi, amatoribus charitatis, dabitur ipsa multitudo dulcedinis, divitiæ æternæ beatitudinis, gaudia æternæ felicitatis, quæ gaudia ipse nobis largiri dignetur, qui in Trinitate perfecta regnat et vivit Deus benedictus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO VI.

In vers. 36-38 cap. xiii, et vers. 1-4 cap. xiv Joannis.

1. Sequitur : *Dixit ei Petrus : Domine, quo vadis ?* Ad hoc respondit Petrus quod Dominus superius dixerat : *Quo ego vado, vos non potestis venire.* Hæc verba, *Quo ego vado, vos non potestis venire,* Petrus audire non potuit sine acerbo dolore : et ideo non ad præsentia, scilicet, *Mandatum novum do vobis, etc.,* sed ad præterita, scilicet, *Quo ego vado, vos non potestis venire,* respondit, dicens, *Domine, quo vadis ?* Sicut enim manus sui corporis edocta frequenter palpat dolorem : sic lingua cordis amica, celare non patitur ipsius cordis amaritudinem ; et quod interius mens concipit in dolore, lingua exterius parturit in apertione. Unde nunquam vis doloris in mente concipitur, et per palatum vocis formatæ, lingua scilicet, aperitur. Ideo lingua Petri dolorem celare non poterat, quem interius in corde tenebat. Audito, *Quo ego vado, vos non potestis venire,* vix postea Magistrum loquentem sustinuit. Unde expleto de mutua dilectione mandato, nimio circumseptus dolore de absentia futura Domini sui, statim sermonem tantæ auctoritatis interrumpit Magistri, et totus exclamat tristis in voce dicens : *Domine, quo vadis ?* ac si diceret : *Mutuam charitatem, quam nobis commendas, illæsam et incontaminatam, te donante, servabimus ; et quidquid aliud præceperis faciemus.* Sed istud verbum, quod dixisti, scilicet, *Quo ego vado, vos non potestis venire ;* nos magna replevit amaritudine. Et quo vadis ? Cur nos deseris ? et cui nos desolatos relinquis ? Jam sine te vivere nolo ; noli me derelinquere, noli me deserere.

2. Ad quem Dominus : *Quo ego vado, non potes me modo sequi ; sequeris autem postea.* Et est sensus : Non te desero, non te derelinquo : ego te præcedo, de invio faciens viam, de semita stratam, de timore securitatem, de morte vitam. Pavidus es, timidus es, nondum es confirmatus, me modo non potes sequi. Ego te præcedam ad opprobrium, ad patibulum, moriendo, resurgendo, ad cælos ascendendo. Non es idoneus ad præmium, quia nondum paratus es ad patibulum. Non potes me sequi vitam, quia pro me

nondum paratus es ad mortem: *Sequeris autem postea*. Mittam promissum Patris Spiritum sanctum in vos, qui confirmabit vos: et eritis mihi testes in Jerusalem et in omni Judæa et Samaria, et usque ad ultimum terræ (*Act. 1, 8*); et tunc me sequi eris paratus. Cui Petrus: *Quare non possum te sequi modo?* Non timeo pœnam, non timeo mortem: *Tecum paratus sum et in carcerem et in mortem ire* (*Luc. xxii, 33*). Quid est quod dicis: *Non possum te sequi modo? animam meam pro te ponam*. Ad quem Dominus: *Animam tuam pro me pones?* Falleris, Petre, nondum es paratus, nondum ex alto virtute vestitus. Cum fueris ex alto virtute vestitus, tunc animam tuam dabis in mortem. Sed nunc prope est ut timore mortis meæ neges vitam, et occidas animam tuam; ut neges te meum esse discipulum, et occidas spiritum tuum: properat tempus et hora, quibus me negabis, ut te salvare jam possis; non cantabit gallus, donec ter me neges. Quidquid sones in verbis: *Antequam gallus cantet, ter me negabis*. Et est sensus: *Antequam gallus cantet, me negabis*. Quæ negatio erit trina, sive ante primum cantum galli, sive secundum.

3. Quo dicto, timor et tremor et ingens dolor discipulos omnes invasit. Nec mirum. Audierant quia dixerat Dominus Petro: *Antequam gallus cantet, ter me negabis*; qui omnibus erat sanctitate præstantior, amore devotior, fide robustior; qui jam confessus fuerat Jesum esse Filium Dei, dicens ad eum: *Tu es Christus Filius Dei vivi* (*Matth. xvi, 16*): et timebant, ne illud idem quod Petro, sibi metipsis contingeret. Et quia tantus vir eum erat negaturus, in illo quodammodo titubabant; et quod a mortuis tertia die resurgeret, non perfecte credebant. Nec non et ideo quia Dominum, quem in præsentia audiebant loquentem, non longe post futurum credebant moriturum. Ibi mœror et luctus, vox una plangentium. Certi erant de absentia tam dulcis Magistri, de futura morte dulcissimi Domini sui, et cum adhuc in carne viventem cernebant, et tamen illum quasi jam mortuum lugebant. Tunc ad memoriam revocabant dulcissima fluentia doctrinæ, quæ ab illo accoperant; salutes, quas dederat ægris; insuper et vitam, quam reddiderat mortuis; benignissimam et dulcissimam familiaritatem, quam semper circa illos habuit, et videbant se ab eo tam subito deseri. Tunc amarissime flebant, mihi credite, fratres, ut et ipsi jam consolari non possent.

4. Quos ut Dominus vidit amarissime flentes, eos de sua morte consolari voluit: sed puto quia non tum voluit imo magis illos instigabat ad luctum, dum eis dicebat: *Non turbetur cor vestrum*. Miror si Dominus Jesus non infremuit spiritu, et non turbavit se ipsum, dum discipulis flentibus diceret: *Non turbetur cor vestrum*. Credo, propter quod et loquor, ait Dominus meus Jesus, benedictus omni tempore sæculi, flentibus discipulis suis: *Non turbetur cor vestrum. Creditis in Deum; et in me credite*: ac si diceret, *Non turbemini de absentia mea, de morte*

mea. Potestatem habeo ponendi animam, et iterum sumendi. Tribus diebus mortuum jacebit corpus in tumulo, et post tres dies resurget immortale et impassibile. Tribus diebus et tribus noctibus fuit Jonas in ventre ceti, et Filius hominis tertia die resurget a mortuis. *Non turbetur cor vestrum*: ego qui resuscitavi Lazarum, possum resuscitare hoc corpus meum; ego qui resuscitavi filium viduæ, ultra tres dies non detinebor a morte. *Creditis in Deum; et in me credite*. Nolite timere pro morte carnis meæ: ego sum Deus, qui suscitabo carnem. Opera quæ ego feci, testimonium perhibent de me. Si creditis in Deum, sequitur ut in me credere debeatis, quia ego sum Deus. Et ne dubitarent se apud Deum in æterna vita cum Christo mansuros, sequitur et dicit:

5. *In domo Patris mei mansiones multæ sunt*. Et est sensus: in æterna vita vos mecum regnabitis, in qua sunt multæ mansiones, id est multæ dignitates: quia ibi alia est claritas solis, alia lunæ, alia stellarum. Domus Dei Patris, est ista prædestinationis et præscientiæ ejus. In hac domo unusquisque perfectus habet mansionem pro numerato denario, qui idem omnibus datur: qui denarius est una, et non diversa in æternitate vivendi mensura. Vel aliter: Domus Patris mei est templum Dei, regnum Dei, homines scilicet justis: in quibus multæ sunt differentiæ. Et hæc sunt mansiones ipsius domus, scilicet illæ dignitates, quæ sunt paratæ in prædestinatione, sicut Apostolus dicit: *Qui elegit nos ante mundi constitutionem* (*Ephes. 1. 4*) prædestinatione; sed sunt sperandæ in operatione: unde Apostolus: *Quos prædestinavit, hos et vocavit: et quos vocavit, hos et justificavit* (*Rom. viii, 30*). Et hoc est quod dicit: *Si quo minus, dixissem vobis, quia vado parare vobis locum: et si abiero et præparavero vobis locum, iterum veniam et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos sitis*. Et est sensus: In domo Patris mei diversa sunt præmia meritorum; et si quo minus, id est, si non essent, dixissem vobis hoc, scilicet, *vado parare vobis locum*. Sed quia ibi sunt præparata per prædestinationem, non est opus ut alias illic mansiones per prædestinationem præparem. Et quoniam nondum sunt in operatione, addit: *Sed, si abiero et præparavero vobis locum, iterum veniam, et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos sitis*. Ac si diceret: In domo Patris mei habetis mansionem per prædestinationem: sed vado ad Patrem, et illas vobis præparabo per operationem. In domo Patris mei habetis æternam mansionem: sed jam non potestis ad illam venire, nisi per magnum laborem. In domo Patris mei mansiones habetis tantum ex gratia Dei et dono: sed volo ut illas jam habere debeatis ex me. A vobis recedo secundum divinitatem, et præparabo vobis, secundum meam humanitatem, illam ineffabilem beatitudinem, quam vobis paravi ab origine mundi secundum divinitatem. Illa ineffabilia gaudia vitæ perennis utcumque percipere non potestis, nisi prius

fuero carne solutus, et iterum eadem carne vestitus. Ascendam in cœlum, et mittam vobis Spiritum sanctum, qui vos sic doceat operari per operationem et gratiarum actionem; quatenus regnum æternæ felicitatis, quod vobis paratum est per prædestinationem, habere debeatis per operationem.

6. Dominus Jesus quotidie fidelibus suis locum præparat, dum carnem suam Deo Patri pro salute generis humani fuisse passam demonstrat: et sic nobis locum, quem paraverat per divinitatem, jam illum nobis tribuit per suam humanitatem. Quotiescumque aliqua bona facimus, jejunando, orando, legendo, meditando, pro peccatis sive pro desiderio Christum videndi lugendo, visitando infirmum, saturando famelicum, et sic de reliquis bonis quæ longum est euarrare; semper ille locus beatus ab illo nobis præparatur in cœlis qui dixit: *Sine me nihil potestis facere* (Joan. xv, 5): sed tunc nos introducet in illas beatissimas mansiones, si in ejus fide et dilectione vixerimus cum venerit reddere unicuique secundum opera sua. Et hoc est quod dicit: *Iterum veniam, et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos sitis.* Quod est dicere: Apparebo in iudicio, et introducam vos in illas mansiones, ut ibi mecum maneatis in æternum. O summa, o felix beatitudo, habitare cum Christo! Quis ad hanc felicitatem, ad hanc tam gloriosam beatitudinem pervenire valebit? quis erit tam felix, quis sic summe beatus, ut possit regnare cum Christo, videre gloriam ejus et pulchritudinem ejus?

7. O Jesu, Jesu, utinam merear te videre, mi Jesu! Credo in Deum, et in te credo; et tamen valde turbatur cor meum. Non turbaretur cor meum, si audissem a te, *Non turbetur cor tuum*: sed anima mea nunc valde turbata est, non quia non credam in te, sed quia modo te videre non possum. Nihil aliud volo, nihil aliud quæro, nihil aliud desidero, nihil aliud cupio, nisi te videre Dominum et Deum meum: et quia te quæro, et non invenio, voco, et non respondes mihi. Te videre desidero, et te videre non possum, cum tu ipse sis tantum desiderium meum. Tu mihi testis es, Veritas, quia valde turbatur cor meum: sed confido in misericordia tua, quam adhuc te videbit anima mea; et satiabor de te, et a te, et in te, et per te, non meritis meis, sed miserationibus tuis magnis et multis et quod videbo te Deum Salvatorem meum, cum tu veneris judicare sæculum per ignem. Sed rogo te per te ipsum, et per illam, quæ te genuit, Matrem, ut cum veneris ad iudicium, attrahas me ad te ipsum, ut ubi nunc es, possim et esse tecum et cum discipulis tuis, quibus ad Patrem iturus dixisti: *Et quo ego vado scitis, et viam scitis.* Sciebant enim te ire ad Patrem, et te viam esse per quam venitur ad Patrem, qui vivis et regnas cum eodem Patre, in unitate Spiritus sancti Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO VII.

In vers. 5-14 cap. xiv Joannis.

1. Dixerat Dominus discipulis suis: *Quo ego vado*
PATROL. CLXXXIV.

scitis, et viam scitis. Cui Thomas dixit: Domine, nescimus quo vadis; et quomodo possumus viam scire? Thomas, qui dicitur Didymus, id est Dubius sive Dubitans, unde ipse dubitabat, alios dubitare credebat: unde dicebat, *Domine, nescimus quo vadis.* Sed convincit eum scire Magister veritatis: quia sciebant eum, quod ipse est via. Ergo viam sciebant: et ipse est veritas, et vita: et ipsum sciebant, quia sciebant veritatem et vitam, ad quam ipse vadit. Ipse est via secundum quod est homo; et veritas et vita secundum quod est Deus. Per se itaque viam vadit ad veritatem et vitam, quia secundum hominem glorificatum redit ad se Deum. Unde plane convincit eos scire quod se nescire putabant, cum dicit: *Ego sum via, per quam eundum; et veritas, ad quam veniendum; et vita, in qua permanendum.* *Ego sum via sine errore, veritas, sine falsitate, vita sine morte. Ego sum via, in exemplo, veritas in præmisso, vita in præmio. Ego sum via habilis, veritas irrevocabilis, vita interminabilis. Ego sum via lata et spatiosa, veritas potens et copiosa, vita delectabilis et gloriosa. Ego sum via incipientium, veritas proficientium, vita pervenientium. Ego sum via lucis et serena, veritas vivens absque pœna, vita felix et amœna. Ego sum via in patibulo, veritas in inferno, vita in resurrectionis gaudio. Ego sum via, in qua non est spina vel tribulus; veritas in qua non est falsitatis stimulus; vita, in qua reviviscit mortuus. Ego sum via recta, veritas perfecta, vita sine fine mansura. Ego sum via reconciliationis, veritas retributionis, vita æternæ beatitudinis.*

2. *Nemo venit ad Patrem, nisi per me.* Ac si dicat: Nemo venit ad me veritatem et vitam, nisi per me viam; et nemo venit ad me Deum, nisi per me hominem assumptum. Ego per assumptam carnem mortalibus facio foveam, per quam venitur ad veritatem et vitam: et viam moriendo facio, resurgendo, ad cœlos ascendendo, ubi ego sum veritas et vita, Deus verus, Deus æternus. Miser homo de terra terrenus, semper gibbus, semper proclivis, semper æger, semper infirmus, ad gaudia paradisi, unde expulsus fuerat, per se redire non poterat, nec ad veritatem et vitam, quod Deus est, per se ascendere valebat. Sed venit Verbum in carnem, Deus ad hominem, et Verbum caro factum est, et Deus factus est homo. Inclinavit se Verbum ad carnem, Deus ad hominem; et sic genus humanum non solum ad paradysum, sed etiam portavit ad cœlum, ubi est esse verum et esse æternum, veritas quæ semper fuit et erit, vita beata et semper beata, quæ nec principium habuit, nec habebit finem. Unde nobis terrigenis homo Deus factus est via, et nos perduxit ad veritatem et vitam, ad se videlicet Deum et hominem. Et hoc est quod dicit: *Nemo venit ad Patrem nisi per me;* ac si diceret: Nemo venit ad me Deum, nisi per me hominem, hominem a verbo assumptum; nemo venit ad Patrem, nisi per me, qui sum homo et unus Deus cum Patre.

3. Unde sequitur: *Si cognovissetis me, et Patrem*

to, cum Christo regnabit in æternum et in sæ-
 cula sæculi. Meminerit enim esse scriptum per
 prophetam, *Juxta est Dominus his qui tribulato sunt*
 : et, *Multæ sunt tribulationes justorum, et de om-
 nibus liberabit eos Dominus* (Psal. xxxiii, 19, 20).
 quid vult petat a Domino, tantum pro salute ani-
 mæ petat. Non curet si differatur: quia si differtur,
 auferitur; imo cum haberi cœperit, charius pos-
 tur. Hoc enim petamus in nomine suo, quod
 cum petere docuit Apostolos suos, dicens: *Cum
 petitis Patrem, sic dicetis: Pater noster qui es in
 cælis* (Matth. vi, 9), etc. Quod si aliud petimus quod
 a petitione discordet, inanis est petitio nostra:
 non dabitur nobis salutem animæ nostræ in nomine ejus,
 nisi dabit nobis. Et ne putent **618** ut illud quod
 dicitur, sit sine Patre facturum, sequitur et dicit,
B *et glorificetur Pater in Filio*: quia quidquid Filius
 facit, ideo facit ut glorificetur Pater in ipso. Vel
 dicit, *Quidquid petieritis in nomine meo hoc faciam*.
 hoc nomen Domini Jesu est. Hoc nomen fuit ei imposi-
 tum secundum humanitatem. Hic ergo est sensus,
quid petieritis in nomine meo, hoc faciam: id
 est, *Quidquid petieritis me secundum quod sum
 Deus, dabo vobis secundum quod sum Deus; ut
 glorificetur Pater in Filio, Deus in homine sibi
 in nomine meo*. Illud quod addidit, *Si quid petieritis me in
 nomine meo, hoc faciam*, id tantum confirmat quod
 prius dixit: nam repetitio sermonis, confirmatio
 peris.

Nos ergo, dilectissimi fratres, hoc ab illo pe-
 temus, ut sua gratia nos præveniat ac sequatur,
 ut operibus jugiter præstet esse intentos. In
 nomine ejus ipsum solum petamus. Certe nimis est
 illud, cui non sufficit Christus. Nam qui Dominum
 desiderat, et cum propheta dicit, *Pars nostra Domini*
 (Psal. lxxii, 26), nihil extra Dominum habere
 debet. Iste profecto felix est et beatus, qui tanto
 ditatur: nec ultra jam pauper erit, qui omni-
 datorem bonorum pro hæreditate tenebit. Si
 quis petierit argentum, aurum, possessiones, va-
 suppellectilem, credite mihi, quia in nomine
 non petit, et cum istis partibus Dominus non
 datur fieri pars vel hæreditas ejus, nisi omnia illa
 ut stercora reputet pro dilectione et amore Dei.
 nos, quibus Dominus est portio, nihil debemus
 præter Deum, ne alterius impediamur mu-
 neris necessitatis: quod enim ad alia officia confer-
 hoc religionis cultui atque huic nostro decer-
 officio. Unde nihil aliud debemus curare, nisi
 ter Christum in hæreditate mereamur sortiri,
 cujus amore renuntiavimus proprio et propriæ
 patriæ. Hæc est illa hæreditas, dilectissimi fra-
 tres, quæ beatos suos facit hæredes. Jam illum ul-
 timam paupertatis angustia non coarctabit, qui talem
 hæreditatem habebit. Ista, inquam, est
 hæreditas in terra viventium, hæc est portio quam
 dedit propheta a Domino, dicens: *Portio mea, Do-
 mine, sit in terra viventium* (Psal. cxli, 6). Ad hanc
 hæreditatem se præparabat Apostolus cum dicebat:

A *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum*. O quam fe-
 liciter ad hanc ardebat cum aiebat: *Cupio dissolvi
 et esse cum Christo* (Philipp. i, 21, 23)! Modo cum
 Christo regnat, quia in hoc mundo soli Christo vi-
 vebat: modo cum Christo beatus regnat in cælis,
 quia illum ex toto corde dilexit in terris; et illi nunc
 junctus in patria, quem toto desiderio concupivit in
 via. Nos ergo, dilectissimi, ab ipso ipsum solum pe-
 tamus, et nihil aliud nisi ipsum solum de omni corde
 quæramus; et sic ad percipiendam tantam ac talem
 hæreditatem, quæ ipse est, perveniemus. Quod ipse
 nobis Christus largiri dignetur, qui cum Patre et Spi-
 ritu sancto vivit et regnat Deus, per omnia sæcula
 sæculorum. Amen.

SERMO VIII.

In vers. 15-17 cap. xiv Joannis.

B 1. Sequitur: *Si diligitis me, mandata mea serva-
 te; et ego rogabo Patrem, et alium Paracletum da-
 bit vobis, Spiritum veritatis, quem mundus non po-
 test accipere, quia non vidit eum et non scit eum*.
 Ex isto capitulo solo conjicere possumus utrum vere
 diligamus Deum. Illum in veritate diligimus, si ejus
 mandata servamus: et si ejus non servamus manda-
 tum, certe nec diligimus eum. Non potest ex una parte
 diligere, et ex altera parte contemni. Ipse enim dicit:
*Qui non est mecum, contra me est; et qui non colli-
 git mecum, dispergit* (Luc. xi, 23). Ille cum Domino
 habitare meretur, qui pro suo posse ejus mandata
 servare conatur. Frustra enim se cum Domino habi-
 tare dicit, qui ejus mandata servare contemnit. Non
 vos fallat, dilectissimi, vestis religiosa: mihi credite,
 non diligitis Deum, si illius mandata non obser-
 vatis. Quomodo possumus Dominum diligere habitu,
 si eum contemnimus actu? Dilectio Dei non quærit
 vestem, sed nostram mentem: nec quærit opinio-
 nem, sed tantum bonam actionem. Probatio dile-
 ctionis exhibitio est operis. Hoc enim est quod Do-
 minus dicit; id est: Si in veritate diligitis me, man-
 data mea servabitis. Ad hoc ut perfecte vos me co-
 gnoscam **619** diligere, mea mandata servate, et
 ego rogabo Patrem. Hic enim monet diligere, man-
 data servare, ut accipiant Spiritum sanctum: quem
 nisi habeant, non possunt diligere, nec mandata ser-
 vare. Unde sequitur: *Ego rogabo Patrem, et alium
 Paracletum dabit vobis*. Rogat homo quod Deus dat;
D ipse pro nobis rogat, qui nobis rogata dat. Deus ipse
 pro nobis rogat secundum quod homo, quando nos
 facit se rogare Deum. Tunc enim Patrem rogat pro
 nobis, cum nos illum rogamus, unum cum Patre
 Deum esse credentes.

2. Quod vero sequitur: *Et alium Paracletum da-
 bit vobis*, hoc est, alium quantum in persona, non
 quantum in natura vel in essentia. *Dabit vobis*;
 non quod ipsi non haberent, sed quia habebant mi-
 nus et occulte, et accepturi erant amplius et mani-
 feste. *Ut maneat vobiscum*: hoc est, vos illustret et
 doceat prædicare regnum Dei, et evangelizare, et
 vos credere faciat me esse Patri æqualem, quem
 nunc creditis esse minorem. *Maneat etiam vobiscum*

in æternum, ut ad videndum æterni luminis claritatem introducat; et me esse unum Deum cum Patre et eodem Paracleto sicut cito credetis, facie ad faciem contemplari possitis. Paracletus dicitur advocatus vel consolator. Iste est advocatus fidelium, iste est defensor et protector in se sperantium, sine quo nihil est validum, nihil sanctum. Iste suos protegit, iste defendit, iste pro illis pugnat quos in æternum glorificat: iste, inquam, est consolator mœrentium, pater orphanorum, maritus viduarum. Quorum est mœrentium consolator? Mœrentium de perpetracione delicti, de pœna futura commissi. Mœrentium, quia et se ipsos peccando perdidit, et regem gloriæ Christum ad iracundiam provocaverunt. Mœrentium, quod illum spreverunt in delicto, qui pro illis fuit mortuus in ligno. Mœrentium, quia spem vitæ suæ Christum auctorem salutis videre non possunt. Hos autem omnes consolatur Spiritus Jesu. Consolatur eos in hac vita præsentis in spe, et consolabitur in vita beatæ felicitatis in re. Iste, inquam, Spiritus veritatis dicitur, qui Patri et Filio est consubstantialis et cœternus; Spiritus veritatis, Spiritus bonitatis. Omnia quæ docet bona sunt, nullo errore falsitatis obducta.

3. Hunc Spiritum veritatis viri impii et mendaces accipere non possunt. Omnes enim qui habent manus pollutas, non dico carnis, sed mentis; non stercore cœni, sed fetore delicti, eum tam mundum, tam splendidum, tam gloriosum, non valent capere, non possunt tenere, nequeunt possidere. Hunc mundus non capit, hoc est, mundanus, mundi cultor, mundi amator. Amatorem mundi odit Spiritus Christi. Ab illo fugit, quem aliud nisi se ipsum amare cognoscit. Ita vult amari, ut nihil aliud propter ipsum ametur. Perfecte vult amari qui solus vult diligere. Non vult consortem habere in amore, qui parem non habet in dilectionis retributione: et tamen sic vult amari, ut cunctæ res simul amentur cum ipso; et sic vult amari ut nihil præter ipsum ametur. Omnis enim creatura jure creationis ab illo est, et omnis creatura in eo quod est creatura, bona est. Debet ergo ad hoc diligere creatura, ut in ipsa Creator ametur; non ipsa per se, sed per eum qui illam creavit. Qui enim sic diligit aurum, argentum, possessionem, variam supellectilem, ita quod hæc sunt sibi causa amoris, profecto non est in illo charitas Patris. Diligendus est ergo Creator in cunctis creaturis, et cunctæ per ipsum creaturæ; et sic cuncta diliguntur cum ipso; et tamen ipse solus diligitur. Hunc capere non meretur, qui scabiem ulcerosam habet in pello: nec cum videre jam valet, qui in occulto mentis albuginem habet. Mundandus est ergo oculus mentis, ut mereamur videre Spiritum veritatis; et testa igne examinata, diutius ab omni scabie radendum est corpus, ut omni arte exsculptum et bene politum, Spiritus sancti mereatur effici templum. Sic debemus agere, sic debemus facere, si ad videndam speciem claritatis illius volumus pervenire. Si sic fecerimus; et cum Apostolis Jesu illum cognoscemus, et apud nos manebit in hac præsentis vita, et vobiscum

erit in vita perenni. O quamfelicis sponsa, o quam beata anima, quæ sic studet asidue mentis lavare sordes, ut cum illa habitare dignetur tantæ beatitudinis hospes!

620 4. Sciat, quemcunque litteram nostram legere delectat, quod in anima subdita peccatis non habitat ille speciosus Spiritus veritatis. Sola illa anima peccatis esse subjecta dicitur, quæ sic loris suæ pravitatis ligata tenetur, quæ nec vult, nec quærit per pœnitentiæ lamenta suæ iniquitatis vincula dissipare, nec Liberatoris animarum auxillium implorare; sed, quasi impudica meretrix, ultro et importune corruptoribus suis se revoluta prostituit. Illa vero sub peccatis non dicitur, quæ pro viribus contra cuncta carnis incentiva abstinentiæ mucrone luctatur, sine quo stulte de flore castitatis se jactat, qui contra illa quæ de carne et sanguine nascuntur peccata, per afflictionem carnis et per pinguedinem mentis non fortiter instat. Nam pereunt cupidinis arcus [acus], cum corpori nostro subtrahitur cibus et potus: sed dum per obnoxia venter distenditur, mens, caro et castitas incontinentiæ necesse est famulentur. Nam dum voluptati se gula inclinat, et manus oris amica ultra quam natura requirat, id est, gula arvinæ ministrat; corporis arvinæ nutritur, et ipsa luxuria roboratur. Ut ergo castitas vigeat in mente, caro mactetur abstinentiæ falce. Non enim est illi parcendum, si Spiritus sancti fieri volumus templum. Ipse nos ab omni inquinamento carnis et spiritus sic mundare dignetur, ut dignum illius mereamur effici templum hic et in perpetuum, in unitate cujus vivit et regnat Christus cum Patre Deo benedictus in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO IX.

In vers. 18-26 cap. XIV Joannis.

1. Sequitur: *Non vos relinquam orphanos.* Omnis enim qui hujus miseræ peregrinationis vias sermone adhuc ambulare compellitur; quem amor et desiderium Christi, sui exsillii et vitæ beatæ immemorem esse non sinit: capitulum istud sine gemitu et suspiriis legere, ut arbitror, non valebit. Credo, propter quod et loquor. Quomodo Crucifixi amator, istud capitulum legendo, lacrymas poterit continere, dum ipsum resurgentem totum desiderium suum, in dextera Patris sedentem adhuc non valet videre? O Domine Jesu, nisi amor tuus mihi fiduciam daret, me orphanum a te crederem esse derelictum, quia te, sicut es, videre non possum. Dixisti enim Apostolis tuis: *Non vos relinquam orphanos; veniam ad vos.* Sed ego miser adhuc non merui a Domino meo audire: Non jam te ultra relinquam orphanum; cito veniam ad te, et gaudebit cor tuum. Omnis a me interim recedat lætitia, quousque veniam visurus quem desiderat anima mea. Mœrorem semper habeto amicum, quousque videbo Deum Salvatorem meum: nec mihi gaudium jam esse poterit, dum auctorem gaudii a me longe sic abire contigerit. Felix, inquam, illa anima, quæ quotidie gemit et luget, quia auctorem omnium, mundi Salvatorem Christum non videt. Ipsa profecto ridebit in die novissimo, et gaudens gaudebit in æternum cum Chri-

sto. Illa vero quæ non gemit de Christi abscessu, vidcat ne irrefragabiliter ploret in ejusdem Christi adventu. Illa sponsum suum non amat, quæ pro desiderio illum videndi aliquo tempore non suspirat. Non enim Christum perfecte amare convincitur, qui pro desiderio Christi suis oculis lacrymas non largitur; sed ille non poterit a Christo diutius separari, qui pro ejus amore quotidie didicit lacrymari. Cito veniet ad suos dolentes, et absterget omnem lacrymam ab oculis eorum: et jam non erit amplius neque luctus, neque clamor, sed gaudium æternum de visione Christi, qui dixit discipulis suis. *Non vos relinquam orphanos.* Et est sensus: *Non vos relinquam orphanos*; id est non ita dabitur Spiritus per me, ut ego non sim vobiscum. *Non vos relinquam orphanos.* Orphani græce, latine pupilli. Illic indicat se esse Patrem illis: Veniam ad vos post resurrectionem carnis, qui vobiscum sum semper præsentia majestatis divinæ. *Et adhuc modicum, et mundus jam non me videt; vos autem videbitis me.* Bonis tantum apparuit Christus post resurrectionem, non pravis, et perversis amatoribus mundi. Possumus dicere quod modicum tempus dicitur totum tempus nostræ mortalitatis: quo finito auferetur impius, ne videat gloriam Dei, quam videbunt justii.

¶ 2. Quod autem dicitur, *Ego vivo, et vos vivetis*, sic est intelligendum: Ego vivo qui sum vita, et per me vitam vos vivetis. Hoc verbo præsentii, vivo, semper usus est, quia mox erit futura resurrectio. Ad illos utitur futuro, quorum est in fine futura resurrectio. *In illa die vos cognoscetis quia ego in Patre, et Pater in me est; et vos in me, et ego in vobis*; ac si dicat: In die novissimo, quando completa fuerit vestra resurrectio, cognoscetis quomodo creditis, quia ego in Patre modo, tanquam radius in sole, unum cum ipso, et vos in me ut palmitis in vite; et ego in vobis, ut in palmitibus vitis. Sed mundus nec nunc videt, nec tunc videbit Deum in sua majestate fulgentem. Quis est iste mundus maledictus, a quo videri non poterit Deus? Maledictus, inquam, maledictus, et ultra quam dici potest maledictus erit, qui Dominum Christum æternaliter non videbit. Mundus eum non videbit; mundus, id est mundi amator. Amatores enim mundi, mundi nomine vocantur. Nemo se seducat: quicumque diligit mundum, nihi credat, non diligit Deum; et si non diligit, unde videbit? Qui non diligit Deum cæcus est. Videre eum non potest qui non habet cor mundum, cor mite, cor mansuetum, cor charitatis dulcedine plenum. Oculorum lumen amisit, nec ipsum veri luminis auctorem videbit. Si ergo Deum videre desideras, cor tuum ab omni lepra peccati mundificare non negligas. Memento ore Veritatis fuisse prolatum: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* (Matth. v, 8). Sed mundus non videt eum, quia non habet cor mundum.

3. Mundus dicitur pluribus modis. Dicitur mundus trina machina rerum, cœlestium, terrestrium, et infernorum; cœlum, et quidquid cœli ambitu

continetur. Dicitur mundus amor mundi, ut hic: *Adhuc modicum, et mundus me jam non videt.* Dicitur et mundus qui est ab omni sorde lotus et mundus, sicut est istud: « Mundi per abstinentiam ipsi canamus gloriam (Hymn. ad Primam). » De illo solo mundo, imo de illis solis immundis, scilicet amatoribus mundi, dicitur: Mundus non videt Deum. Nam *qui diligit mundum, non est charitas Patris in eo* (I Joan. ii, 15). Valde sibi adversantur ad invicem amor mundi, et amor Dei. Si amor mundi habitat, non est quo intret amor Dei. Amor Dei hominem revocat a mundo, et amor mundi hominem a Deo. Unus dejicit, alius extollit: unus suum possessorem dejicit in infernum, alius sublevat, et transmittit in cœlum. Amor mundi totum mundum quærit, et nunquam satiatur; imo cum plus habet, plus cupit semper habere: amor Dei unum cupit semper habere solum, illo contentus est, nil aliud jam possidere peroptat. Amor Dei nihil aliud quærit nisi solum Deum. Valde nobilis est amor iste: omne pulchrum dedignatur amare, præter inviolatæ pulchritudinis florem, illum scilicet qui dicit: *Ego sum flos campi et liliu convallium* (Cantic. ii, 1). Omnia quæ sunt, quæ Christi non sunt, non solum non quærit, sed etiam tanquam stercora putrida abdicat et subsannat. Cuncta spernit, cuncta despicit, omnia sibi vilescunt, quia et solus Christus dulcescit. O felix amor, o beate amor! qui te habent, beati sunt; qui te habent, felices sunt: nimis est felix, nimis est beatus, cujus tantum est dilectio Christus. Habeamus, dilectissimi, hanc felicitatem, habeamus nostri Creatoris dilectionem. In hoc cognoscitur amator Christi, si servet præcepta Christi. Unde sequitur:

4. *Qui habet mandata mea et servat ea, ille est, qui diligit me.* Qui habet in memoria et servat in vita; qui habet faciendo, et servat perseverando: vel qui habet in sermonibus, et servat in moribus; vel habet audiendo, et servat faciendo, *ille est qui diligit me.* Multi sunt enim qui Domini mandata habent, et ea minime teneat: multi habent in libro, sed ea non tenent in animo; multi in voce, sed non in opere; multi in memoria, sed non in vita; multi in verbo, sed non in exemplo. Illi proecto non sunt de dilectoribus Christi; isti, inquam, plagis vapulabunt multis: istis erit fletus et stridor dentium; ignis, sulphur, et spiritus procellarum pars pœnæ eorum cum diabolo et angelis ejus. Sed diligentibus Christum magnum erit gaudium, magnum erit tripudium, magna exultatio, magna gloriatio. Sequitur enim: *Qui diligit me, diligetur a Patre meo: et ego diligam eum, et manifestabo ei me ipsum.* Quid tibi videtur, amator Christi, cultor Dei, despector tui, de præmio amoris tui? Quid tibi mali poterit nocere, aut quid tibi boni poterit deesse, si ille te diligit qui de nihilo cuncta creavit? O nimis felix et ultra quam dici potest beatus, quem pie diligit Deus Pater, et Filius ejus cum Spiritu Christi et Dei! Quid, inquam, felicius,

quid beatius, quam ab eo diligere, qui est Dominus paradisi : qui habet potestatem vitæ et mortis, damnare et salvare; damnare quos odit, salvare quos diligit? Sicut enim salvare non potest quos odit; sic damnare non potest quos diligit. Sed, o Domine Jesu, quid facies dilectoribus tuis? dic, rogo, quid facies? Sic dic, ut audiam; nam et ego sum, licet peccator, qui diligo te: quod erit præmium tuæ dilectionis, quisve fructus tui amoris? dic et lætifica animam meam de præmio. Qui te diligit ex toto corde suo, illud attendit, illud exspectat: pro eo quod tantum differtur, gemit et quandoque plorat. Quod est illud? dic ut fratres audiant et intelligant, intelligant et quærant, quærant et inveniant, inveniant et accipiant, accipiant et teneant, teneant et ament; ament quantum possunt. Quid dabis dilectoribus tuis? quid manifestabis illis? *Manifestabo eis me ipsum.* Ubi sunt qui gemunt, ubi sunt qui lugent pro dilectione regni æterni, pro absentia Christi? Gaudeant et exsultent, quia Jesus manifestabit se illis.

5. Audistis, fratres, audistis dolentes, audistis lugentes pro desiderio Christi, pro amore dilectissimi Domini, Plasmatoris, Redemptoris, Salvatoris, totius paradisi, dulcedinis, gloriæ et splendoris, gaudii et jucunditatis: audistis de præmio vestri laboris, de dono quod dabit Jesus meus, et utinam meus, dilectoribus suis. Dilectori meo, inquit, *manifestabo me ipsum.* O summum gaudium, o immensa lætitia! Quid dulcius, quid gloriosius, quid beatius quam illum videre facie ad faciem, cujus pulchritudinem sol et luna mirantur; quem sancti Angeli vident et videre desiderant semper, et nunquam de ejus visione satiantur; qui est decor cœli, dulcedo paradisi, fides viventium, spes morientium, et salus omnium Jesus Christus, Dominus noster? Nihil charius, nihil melius, quam ipse Dominus diligentibus se. Non promittit aurum, non argentum, non gemmas, non lapides pretiosos, non cœlam, non terram; sed se ipsum Creatorem omnium et Deum cunctorum. Hoc est præmium amoris, meritum tuæ dilectionis, qui Dominum Jesum super omnia diligis, dico, non voce, sed opere; non veste, sed mente; non habitu, sed affectu non in simulatione, sed in veritate: se ipsum tibi manifestabit, se ipsum tibi dabit. Vis amplius? quæris aliud? Vile est, quidquid sine ipso est. Diligis illum? Vide ergo ne aliud quæras ab eo, nisi se ipsum. Deditur contra petentem, si ipse petitionis causa principalis non fuerit: quamvis omnia bona donet, libentius donat se ipsum. Noli timere de magnitudine, de nobilitate doni. Dilige eum ex toto corde, ex tota mente, et sic poteris ad eum secure accedere, ad eum intrare, et dicere ei: Volo, Domine, ut tu mihi portio sis in terra viventium. O felix portio, o beata hæreditas! O Domine Jesu, quis mihi dabit ut in veritate dicere possim: *Dominus pars hæreditatis meæ?* (Psal. xv, 5.) Utinam tu mihi sis præmium mei laboris, mer-

ces meæ peregrinationis, et consolatio mei mœroris. O Jesu, qui es causa mei amoris, tu mihi sis causa sufficiens possidendæ tantæ possessionis.

6. Sequitur: *Dicit ei Judas, non ille Iscariotes: Domine, quid factum est, quia nobis manifestaturus es te ipsum, et non mundo?* Audito quod mundus non videbit eum, sed potius ipsi videbunt pro omnibus quæsiturus quærit Judas causam hujus discretionis. Hæc est autem causa ex Domini responsione, Dilectio; per quam solam discernitur gens sancta a non sancta: et quod causa sit dilectio, probatur in custodia sermonum, sicut dicit Dominus: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit.* In hoc enim probatur dilectio Dei scilicet in observatione et custodia mandatorum Christi, quia probatio dilectionis exhibitio est operis. Frustra enim se Deum diligere dicit, qui mandatis ejus suis operibus contradicit. Imo illum habet odio, qui eju, non obsecundat mandato. Nemo se tegat sub habitu religionis, nullus sibi palliare sanctitatem præsumat sub tegmine monastici ordinis. Ille tantum diligit Christum, qui pro suo posse ipsius satagit observare mandatum. Cum enim videris monachum ad contumeliam humilem, ad opprobria patientem, suis devotum Prioribus, in moribus mansuetum, tacitum ad loquendum, assiduum ad silentium, in claustro attente legentem, in ecclesia suis vocibus Christum cum omni devotione laudantem, si non continue, tamen quotidie lacrymantem, parcum in refectione, ab obedientiam promptum, ubique proclivum, ubique inclinatum, ubique verecundum, ore cœlum pulsantem, semper ad Dominum corde clamantem, cultorem proximi, et contemptorem sui, cunctos diligentem, se ipsum odientem, tunc dicere poteris: Monachus iste sui Creatoris servat mandatum. O quam felix, o quam beatus est monachus talis! Profecto iste monachus sui laboris habebit præmium Dominum Jesum. Sed ille qui charitatem non habet, qui ejus non servat sermonem, jam non est ejus. Quod ergo erit præmium istius? Ignis et sulphuris amnis, mors et infernus præmium ejus. Utinam tu natus non esses, tibi talis debetur hæreditas. Igitur si præmium, quod Christus est, habere desideras, illius sermonem serva; scilicet, *Mandatum novum do vobis, ut diligatis vos invicem* (Joan. xiii, 34). Si diligis Christum, necesse est ut diligas fratrem tuum. Ergo ne incurras odium Christi, teneas illæsam charitatem fratris tui.

7. Magnum præmium sequitur inde. Quod præmium? Superius dictum est, et adhuc repetere libet. Istud præmium quando amplius ruminatur in ore, tanto magis mellescit in corde: et quantæ sit dulcedinis non ignorat, qui ut illud jam habere valeat, assidue pro viribus elaborat. Præmium fraternæ dilectionis amorem Christi et Dei Patris sui ipsa Veritas ait: *Si quis sermonem meum servabit, diligit me, et Pater meus diligit eum.* Si Pater Deus te dili-

quid tibi boni desse poterit? Nihil. Quidquid petieris impetrabis, imo ipsum Dominum lar- em omnium bonorum sine fine cum sanctis illis possidebis. Nonne ille est summe beatus, Deus Pater diligit, et Dominus Jesus Christus eius? Felix, inquam, nimis, quem Pater et Spiritus sanctus diligit Deus, O si me diligit Deus meus, Creator meus, Redemptor meus! nihil amplius in hoc mundo quærerem. Mihi in vita solus sufficit amor Christi. Amor Christi est, et delectabilis et jucundus. Sanitatem, lumen cæcis, mæstis lætitiâ, peccatoribus vitam, mortuis vitam, terrigenis cælum, consorti- umentorum consortia Angelorum largitur et t, insuper et ipsum Dominum Angelorum et orem cunctorum.

Qui me diligit, ait Dominus Jesus, et Pater diligit eum, et ad eum veniemus, et mansio- apud eum faciemus. Venit Deus ad hominem, homo venit ad Deum. Venit homo credendo, obe- o, intuendo, capiendo: Deus venit ad hominem iendiendo, illuminando, implendo: hoc enim dit ex charitate Christi, hoc totum provenit ex e Dei. Charitas te domum Domini facit, et Do- m domum tibi. *Deus est charitas, et qui manet aritate, in Deo manet, et Deus in eo* (I Joan IV, Felix artifex charitas, quæ conditori suo talem m potens est fabricare. Domus ista non con- x cæmento et latere, nec lapide, nec ligno, nec nec argento, nec lapide pretioso. Omne aurum C it, argentum supereminet universum. In ejus uratione lapides pretiosi vilescunt: nil est quod comparari pulchritudini ejus et speciositati. mparatum dulcedini ejus sic est, quasi absin- comparatum dulcedini mellis. Omnia quæ quantumlibet pulchra, quantumlibet speciosa, is comparatione nec reputari debent. Domus st domus æterna, ante omnia sæcula, ante tempora; omnia continens, universa com- ns, omnia creans, universa vivificans. In hac cæci lumen, claudi gressum, curvi rectitudi- infirmi sanitatem, mortui resurrectionem cun- i intrant accipiunt. Nullus miser in ea: in ea D beati. Qui intrat in eam, intrat in gaudi- Domini sui, quod ipse est: et hic habebit se æternaliter in optimo, qui est Deus benedi- er sæcula.

O dilectissimi fratres, nonne hæc pretiosa d- uper mel et favum dulcescit in cordibus ve- nonne. anima christiana, Jesu Christi sponsa i, tuis paranympis animabus sanctorum et bus angelici- imperans flendo, et plorans ro- , dices: *Filiæ Jerusalem, nuntiate dilecto quia more langueo?* (Cant v, 8.) Parum illum dili- pro ejus amore quotidie non ploras et gemis: illius absentia sponsæ diligenti solet fluvius acrymarum. Cum illum quærit et non invenit, et non respondet, nil nisi flere eam delectat: ei magis flere libeat, omne quod triste est

A coacervat. Scio et certus sum quod absterget Deus omnem lacrymam ab oculis ejus, cum venerit dies nuptiarum Christi Ecclesiæ, tempore illo quo fue- rint virgines introductæ in thalamum Regis æterni. Sed quomodo ab oculis tuis absterget lacrymas, si pro ejus amore non gemis et ploras? Credo quod parum illum diligis, si pro ejus amore non suspiras et plangis. Si sic es, monachus non es. Sed dicis mihi: Ego non possum flere. Ad quem ego: Ideo non ploras, quia Christum perfecte non amas. La- crymæ ergo testes amoris sunt. Si non ploras pro amore patriæ, plange tamen pro timore gehennæ. Sed dicis: Nec hoc possum. Cui ego: Si hoc non potes, nec times mortem, nec amas vitam; et si timeres, aut parum, aut ex toto nihil. Tu autem cui servatur hæreditas in æterna vita, Deum time, et ejus mandata custodi. *Qui non diligit me, ait Do- nus Jesus Filius Dei, sermones meos non servat.* Nos illum pro viribus diligamus, et illius præcepta ser- vemus, quia inde magna sequitur merces.

10. Quod vero sequitur: *Et sermonem quem au- distis, non est meus, sic est intelligendum; Sermo quem audistis, non est meus; et est ibi quædam figu- ra quæ dicitur antiptosis, quando casus ponitur pro casu. Rogo te, ne te moveat, ne te conturbet, qui totam spem tuam ponis in Dominum Jesum Chri- stum, et ex toto corde diligis illum esse verum Deum cum Patre et Spiritu sancto, illud quod dicit: Ser- monem quem audistis, non est meus, sed Patris; quia ego non sum a me, sed a Patre. Sum Deus de Deo, lumen de lumine, Filius de Patre. Unus cum illi in essentia, in majestate, in divinitate, in virtute, in potentia, in creatione rerum; non posterior eo vel prior, non major, nec minor; sed omnino illi æqua- lis. Alius sum in persona, non alius in natura: nam alia est persona Patris, alia Filii, alia Spiritus sancti (Athanas. in Symbolo). Verba quæ ego loquor vobis, Patris mei sunt: quia ipse me misit; et ego sum ab ipso, et verba mea sunt ab ipso. Vel aliter; Sermo quem au listis, non est meus, id est non est assumpti hominis, sed Dei assumentis; non est Filii hominis, sed est Filii Dei: non est meus secundum quod natus sum de Virgine, sed est meus secundum quod sum genitus a Deo Patre; non est meus in eo quod sum filius Virginis, sed est meus in eo quod sum Filius Dei Patris. Superius dixi: *Qui non dili- git me, sermones meos non servat;* hic autem dixit: *Sermonem quem audistis, non est meus.* Superius di- cit: *Sermones meos;* nunc autem dicit: *Sermonem quem audistis, non est meus.* Valde contraria sunt, Est, et, Non est; Sunt, et, Non sunt; Est meus, et, Non est meus; Sunt mei, et, Non sunt mei. Et tamen sicut Veritas loquitur, ita est. Sunt sui, in quantum Creator, non in quantum creatura; in quantum Deus, non in quantum homo. Sunt sui, quia omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso fa- ctum est nihil (Joan, I, 3). Non sunt sui, sed Patris, quia factus est obediens usque ad mortem, mortem autem crucis (Philipp. II, 8).*

11. Vel forte hoc dicit, ut discipuli ejus, qui nondum in illum perfecte credebant, firmiter sua praecepta tenerent, et obnixius observarent, dum scirent illa praecepta esse Dei Patris factoris et creatoris cunctorum. Majoris enim sublimitatis, majoris excellentiae et dignitatis semper videtur pater esse quam filius : hoc dico in humanitate, non in divinitate; quia in divinitate Filius Patri est aequalis, non eo posterior, non eo minor; aequalis Patri secundum divinitatem, minor Patre secundum humanitatem (*Athanas. in symbolo*). Ut ergo illius verba charius tenerent audita discipuli 625 sui, et eorum sequaces, dixit illa esse sui Patris. Ac si diceret : Ea quae praecipio vobis, irrefragabiliter debent observari, nec in totum, nec in partem ratio ulla permittit convelli, quia non sunt mea, sed Patris mei : nam ego a Patre sum Filius; unde verba mea et opera non sunt mea, sed Patris. *Pater in me manens facit opera sua*, per me dat vobis praecepta. Homo de terra terrenus, trabea mortalitatis indutus in hac valle lacrymarum, a gaudiis paradisi expulsus, Deum loquentem non merebatur audire in hoc ærumnoso exilio, cujus praecepta contempsit adhuc positus in paradiso; et quae via sibi remansisset redeundi ad patriam, nec miseriam excogitare valebat. Sed illius misertus Dominus suus, quaerere venit errantem, consolari dolentem, sanare infirmum, relevare dejectum, patriam restituere exuli, et mortuo vitam sine fine mansuram. Unde venit Verbum in carnem, Deus ad hominem; et Verbum factum est caro (*Joan. 1, 14*): et Deus factus est homo, et Verbum per carnem, et Deus per hominem, ore ad os loquitur ad ipsum hominem, et secundum hominem dat homini vitae praeceptum; ut homo homini obediat, et per ipsum hominem Deum ad ipsum Deum hominem redeat, a quo scilicet Deo miser per inobedientiam recesserat. Unde Deus homo apud homines manens mortalis, mortalibus dat vitae mandatum, ut immortales per ipsum jam facti, cum illo immortaliter vivere possint beati. Et hic notandae sunt duae Domini mansiones : una in via, alia in patria; una temporalis, quando nobiscum mansit in carne, alia aeterna, in qua manebimus cum illo in anima glorificati et corpore. De prima dicit in consequentibus, *Hæc locutus sum vobis apud vos manens*, scilicet praesentia corporali. Sed veniet tempus ut a vobis subtraham praesentiam carnis, et sic amodo per Spiritum locutus sum vobis. Unde recte sequitur :

12. *Paracletus autem Spiritus sanctus, quem mittet Pater in nomine meo, ille vos docebit omnia, et suggeret omnia quaecunque dixerit vobis.* Docebit, inquit Dominus Jesus, quod vobis dixerit : non quod aliud Filius dicat, et aliud Spiritus doceat; quia quod Christus dicit et docet, ipsa Trinitas dicit et docet : sed quia Trinitas est, oportet singulas insinuari personas, quas nos distincte audire et inseparabiliter debemus intelligere. Cum ergo dicimus, *Pater et Filius et Spiritus sanctus*, non eos simul

A dicimus, cum non possint esse non simul. Quod vero dicit : *Paracletus quem mittet Pater, etc.*, sic est intelligendum : Ego corporali praesentia vos desero, sed non vos praesentia spiritus derelinquo. Corpus, quod de terra suscipi, ad caelestia sublevo; sed per Spiritum meum usque ad consummationem saeculi vobiscum manebo. Pater me misit, ut apparerem in carne visibilis; sed venit hora et tempus, ut solvam debita mortis, et resurgens a mortuis ascendam sessurus ad dexteram Patris, nec amodo in carne mortaliter mundus me videbit. *Paracletus autem Spiritus, quem mittet Pater in nomine meo*, abundantia suae dulcedinis vos consolabitur de absentia meae carnis, et erit vester magister, non foris verba perstrepens, sed, intus in corde docens, *suggeret vobis omnia, et vos docebit omnia quaecunque per illum dixerit vobis*, id est inspiravero vobis : ipse erit doctor vester, et consolatio vestra. Non poteritis dolere de absentia carnis meae, dum ipse Spiritus manebit in cordibus vestris. Veniat, obsecro, Domine Jesu, ille Spiritus tuus Deus et Dominus meus, veniat in cor meum, et sic inebriet illud tuo amore, ut nullum alium praeter te quaeram amorem, nullam aliam praeter te amem pulchritudinem, nullam praeter te valeam gustare dulcedinem, qui es favus mellis, Deus et homo : mel de Deo Patre, favus de Virgine Matre; mel in sinu Patris, favus fractus in cruce; mel impassibilis regnans cum Patre, favus in sepulcro; mel cum Patre et Spiritu sancto regnans in caelo et in omni loco, benedictus per cuncta saecula saeculorum. Amen.

626 SERMO X.

In vers. 27-31 cap. xiv, et vers. 1, 2 cap. xv Joannis.

1. Verba Domini Jesu, qui illum ex toto corde diligere novit, quam sint dulcia, sapit : nec illis jam claudere valebit aditum, qui in armario pectoris sui, Christum Dominum vitae perennis, amplexibus strictis, totius paradisi pulchritudinis continet jucunditatem et gaudium. Illa sunt pascua vitae, reflectio animae, dulcedinis pocula, dilectorum Christi laetificantia corda, chariora diligentibus Christum super aurum et lapidem pretiosum multum, et dulciora super mel et favum : negligentibus et male viventibus, tanquam bilis, amara, odiosa, non modicum fastidiosa per omnem modum. Illis poenam aeternam, diligentibus vero Christum praeparant perpetuam gloriam, illis supplicium, istis praemium in vita beata; illis mortem, istis vitam; illis infernum, istis societatem Angelorum. Quicumque sunt illi, lugeant, doleant, aurem cordis aperiant, Verbum Dei suscipiant, et quod praecipit, faciant. In illo thesauri sapientiae et scientiae, divitiae et gloriae multae. Igitur audiant me peccatorem Christi, quos audire delectat verba ejusdem Christi. Sed Rogo ut se praeparet ad lacrymas fundendum, qui verbis Christi jam praeparat auditum. Quomodo poterit jam lacrymas continere, ubi noverit jam Christum iturum ad Patrem discipulis suis toto charitatis amplexu pacem dedisse? Ait Dominus discipulis suis :

2. *Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis* : non quomodo mundus dat, ego do vobis. Dominus enim Jesus, ubi venit tempus, quo per mortem suam disposuerat humanum genus salvare, et animam suam dare redemptionem pro multis, relinquere mundum et ascendere ad dexteram Patris : discipulos suos quos corporali præsentiâ deserebat, toto charitatis affectu intra sinum amoris non mediocriter continebat; inde velut recedens ab eis, et quasi deserens illos, modis quibus poterat de absentia sua eos consolari studebat. Sed quanto magis eos consolari volebat, tanto magis illos amarissimo mœrore replebat. Tunc velut ultimum vale faciens illis, eos amplectens in eorum oscula forsitan ruit. Sed quantus ibi fuerit fluuius lacrymarum, quis æstimare valebit? Cujus cor, etiamsi saxeum esset, tanta redundantia charitatis lacrymarum fontem totum non resolvisset? Ministri lacrymarum, tunc erant amor et dolor. O quantus amor! o quantus dolor! Et quia multus amor, ideo multus dolor : nam cum magno dolore relinquebant, quem cum magno amore possidebant. O quantus erat ibi amor! Nihil aliud volebant, nihil aliud quærebant, nihil aliud desiderabant, nisi esse cum Domino, illius perfrui visione, jucundari ejus dulcissima locutione, satiari ejus melliflua conversatione. Cum hæc omnia cogitabant, et o quam cito his omnibus essent carituri ad memoriam revocabant, tunc per fluvios lacrymarum emanabant dolores amarissimi cordium.

3. Quanta erat ibi amoris suavitas, et quanta suavitatis charitas, cum discipulorum labiis imprimerentur labia Redemptoris! Tunc in veritate illi dicere poterant, *Mel et lac sub lingua tua; et, Favus distillans sunt labia tua (Cantic. iv, 11);* odor tuus omnem balsami odorem excedit, et quidquid in odoribus continetur : et vere sic erat. O quanta erat ibi odoris fragrantia, ubi erat tanta amoris abundantia! et quanta erat ibi tristitia, de tanti odoris et dulcedinis futura absentia! Quibus singulibus existimabo discipulorum corda fuisse vexata, dum audirent : *Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis?* Ibi mœror erat et luctus, omnes erant una voce plangentes. *Pacem*, inquit Dominus Jesus discipulis suis, *meam do vobis, pacem relinquo vobis* : non quomodo mundus dat, ego do vobis. Ego iturus ad Patrem, pacem relinquo vobis : et vos perducturus ad Patrem, pacem meam do vobis. Hoc est quod propheta dicit : *Pacem super pacem*; et alibi : *Domine, dabis pacem nobis; pacem, quia in te speravimus (Isa. xxvi, 3, 12).* Pax est in hoc sæculo, in qua manentes hostem vincimus, invicem diligimus, et de occultis invicem non judicamus. Pax erit in futuro, cum sine hoste regnabimus, ubi alter ab altero non poterit dissentire, ubi omnia erunt nuda, ☩ et aperta; et laus unicuique a Deo. In illo autem est utraque pax. Ipse est pax nostra, quia nos pacificavit Deo per sanguinem suum. Erit pax vestra in futuro, cum tradiderit regnum Deo et Patri : et erit Deus omnia in omni-

bus, quando non erit colluctatio cum carne et sanguine; imo palma et corona de certato agone, cum viderimus eum sicuti est.

4. Sed forte admirabitur noster auditor, cum in hoc libello servuli Christi, ipsum invenerit Christum pacem dedisse discipulis suis. Ad quem ego peccator Christi : Quid miraris? quid turbaris? hoc non est magnum quod audis. Quid putas esse abjectius : an flexis genibus discipulorum pedes lavisse, an eos in pacis osculo suscepisse? Illis non horruit pacis osculum dare, pro quibus non timuit patibulum crucis subire. Sed forte dicis : Ego in Apostolo lego, quod Christus discipulis suis dixerit : *Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis*; sed non lego, quod sua sanctissima labia discipulorum impresserit labiis. Cui ergo : Si ore Veritatis constat esse prolatum, cur constare non debet esse completum? Non est periculosum sic credere; non est damnabile sic sentire : non est contra fidem. Sequitur :

5. *Non quomodo mundus dat, ego do vobis.* Qualem pacem dat mundus iste? Pacem falsam, pacem fictam, pacem sophisticam, pacem palliatam. Pax est vinculum amoris, et indissolubilis compago charitatis; sed quid amat mundus? Prorsus utique nihil. Nihil amat, nihil diligit; cuncta odit, cuncta perimit et occidit. Ab egressu propriæ matris uteri, usque ad ingressum ventris omnium matris, quid habet homo miser a mundo? Famem, sitim, nuditatem, frigus crucians, cauma peturbans, scabiem cutis, dolorem capitis, chiragram in manibus, podagram in pedibus, morbum in liene, morbum in jecore : undique miseriam, intus, et extra. Foris illum interficit gladius : et domi mors similis est (*Thren. i, 20*). Ad ultimum morte sæva cunctos prosternit et dejicit. Ecce qualis est amor mundi. Et tamen miseri homines mundi fallaciam non attendentes, odientem diligunt, et sævo ejus gladio sponte colla submitunt. Isti miseri sunt sine consilio; sed utinam saperent et intelligerent, et his quæ ventura sunt in novissimis temporibus, providerent. Profecto mundum odio haberent, nec diligerent. Dicitur etiam aliter mundus, scilicet rerum transientium amatores. Sed qualis sit pax et concordia inter illos, sapiens quisque advertere facile potest. Igitur spreta hujus mundi pace et concordia, adhuc ad pacem Domini nostri Jesu Christi redcamus, quam ejus dilectionem esse et credere, qua dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo, videtur non esse absurdum. Hæc est illa dilectio, qua Deus mundum sic dilexit ut se mundo hominem daret, ut omnis qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam æternam. Hanc pacem, scilicet charitatem, illis reliquit, cum animam suam pro illorum salute dedit; hoc est corpus illud sanctissimum, quod de intemerata Virgine sumptum in tam horrendo climate crucis posuit confusione contempta. Hanc pacem nobis reliquit, sicut beatus Petrus apostolus asserit dicens : *Christus passus est pro nobis, nobis relinquens exemplum, ut sequamur ves-*

tigla ejus (I Petr. II, 21) Et ad hanc charitatem alibi horiatur, ubi ait: Christo in carne passo, et vos eadem cogitatione armamini (ibid. IV, 1). Hanc pacem nobis moriendo relinquit: aliam pacem nobis resurgendo donavit. Prima nos liberat a peccato: secunda nos reconciliat Domino. Prima nobis peccata dimittit: secunda nos ad gaudia paradisi perducit. Primam nobis dedit moriturus in cruce: secundam nobis dabit in æternitate regnans cum Patre. Prima fuit in luctu et dolore: secunda erit in gaudio et exultatione. Prima lacrymosa: secunda gloriosa. Prima est in miseria: secunda erit in gloria. In prima sumus flentes pro Christo: in secunda erimus gaudentes cum Christo.

6. Unde non immerito plorant discipuli pro Magistro, servi pro Domino, ab illis quodammodo per mortem recessuro. Nec mirum. Videbant unde dolere poterant; sed non credebant unde gaudere debebant. Lugebant, quia Christum moriturum sciebant; sed illum resurrecturum ☩☩☩ et ad cælos ascensurum adhuc non perfecte credebant. Poterat unusquisque illorum veraciter dicere, si tamen præ dolore loqui valebant: Idcirco ego ploro, et oculus meus deducit aquam, quia me deserit consolator meus consolans animam meam. Quos ut Dominus amarissime flere respexit, credo quod lacrymas secundum hominem continere non potuit, sed modis quibus valuit eos consolari, non distulit, dicens: *Non turbetur cor vestrum*, quia vos in pace relinquo; *Neque formidet*, quasi vos lupus invadat per pastoris absentiam: quia sicut homo vado, sed sicut Deus sum præsens. *Non turbetur cor vestrum, neque formidet* de morte mea, quia post tres dies resurgam, et veniam ad vos, et videbitis me vitam, in quem quicumque crediderit, mortis imperio subjacere non poterit. *Vado, sed iterum veniam ad vos, et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos, sitis.* Non debetis turbari, non debetis contristari de abscessu meo, unde mihi tantus provenit honor et gloria tanta: potius inde gaudere debetis. Non me diligitis. *Si diligeretis me, gauderetis utique, quia vado ad Patrem, quia Pater major me est.* Jam imperate lacrymis, quia de meo abscessu gaudere debetis. Nolite fletibus indulgere, quia ad Patrem vado, nec vos relinquo. Ad Patrem vado secundum carnem: nec vos relinquo secundum divinitatem. Ad Patrem vadit homo assumptus: et vobiscum remanebit Patris assumens Filius. Corpus, quod de virginea terra suscepi, supra choros Angelorum exalto, ut Filius hominis ibi sedeat in dextera Patris, et habeat per gratiam, quidquid ipse Deus habet per naturam. Ad Patrem vado, ut genus humanum diabolica fraude deceptum, aculeo antiqui serpentis occisum, in hac valle lacrymarum sepultum, in cœo collocem, et ad gregem Angelorum reportem centesimam ovem perditam, per longum tempus errantem. Et ideo rogo, ne turbetur cor vestrum de morte mea, quia sic fieri oportet. Expediit ut unus homo moriatur pro populo, et non tota gens pereat. Tan-

atum tribus diebus et tribus noctibus ero in corde terræ: postea die tertia resurgam perempto principe mundi, et videbitis me, et gaudebit cor vestrum. Quadragesimo die ascendam in cœlum, sessurus ad dexteram Patris; et illuc traham vos ad me ipsum, mecum feliciter regnatos; et ideo rogo, gaudete.

7. O bone Jesu, Domine Deus, vita mea, tota spes mea, omne desiderium nostrum, quid nobis ais? quid nobis pro te gementibus et lugentibus dicis? Scis enim, vita quæ nunquam morieris, quod tu es totum desiderium nostrum, ideo gemimus et dolemus valde, quia te sicut es, videre non possumus. Valde enim, Domine Jesu, unica spes nostræ salutis, turbatur cor nostrum, quia adhuc non meruimus videre te Dominum nostrum. Gemimus et dolemus, et multum turbatur cor nostrum; sed adhuc a Domino nostro non meruimus audire: *Non turbetur cor vestrum.* O felices Apostoli, o beati discipuli Domini! Vos enim meruistis illum in carne videre præsentem, docentem in verbis, potentem in factis, infirmos curantem, mortuos suscitantem; cum illo ambulare, cum illo sedere, una cum illo sumere cibum, illum a mortuis resurgentem, ad cælos ascendentem: nunc videtis illum in sinu Patris sui fulgentem. Quid enim felicius, quidve beatius, quam perfrui visione Dei? Quam dilecta illa tua visio, Domine Deus! Hanc anima mea peccatrix concupiscit; et quia eam adhuc non habet, quodammodo languet et deficit; sed spero in Domino Jesu Christo, quod in carne mea videbo Deum Salvatorem meum. Reposita est hæc spes mea in mente mei. Ego interim gaudens gaudebo, et semper anima mea exultabit de Jesu Salvatore meo qui resurgens a mortuis, ascendit ad cælos, et sedet beatus ad dexteram Patris. Qui ascensurus ad Patrem dolentibus discipulis dixit: *Si diligeretis me, gauderetis utique, quia vado ad Patrem, quia Pater major me est.* Sequitur:

8. *Et nunc dixi vobis priusquam fiat, ut cum factum fuerit credatis.* Jam nunc dico vobis, priusquam fiat, vado ad Patrem, ut postquam ascendero, perfecte credatis quia ego sum Filius Dei. *Ut credatis*, inquit. Credatis, ☩☩☩ non quod factum vidistis, quia hæc non est laus vel meritum fidei; imo non est fides de eo quod videtur. Sed credatis me Filium Dei, non nova fide, quia et prius credidistis; sed aucta et referta. Modo cum hæc diceret, erat fides illorum parva; et cum moreretur fuit nulla [scilic. explicita]. Sequitur: *Jam non multa loquar vobiscum. Venit enim princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam.* Imminet tempus et hora ut solvam debitum mortis, et in hac mortali carne jam non multa loquar vobiscum. Venit diabolus, non princeps creaturarum, sed peccatorum; non lucis, sed tenebrarum; non vitæ, sed mortis; non gaudii, sed mœroris: *et in me non habet quidquam*; id est nihil est in me quod ad eum pertineat. Ipse enim peccatum non fecit, nec unquam voluit, sed nec peccare unquam potuit. Noluit habere Deus quod

perderet. Pauper venit, ne diabolus haberet quod auferret. Venit enim princeps superbæ, princeps invidiæ, princeps livoris et dolositatis, princeps rancoris et cujuslibet malæ voluntatis, ad principem humilitatis, patientiæ et benignitatis, principem vitæ et resurrectionis, principem gloriæ et beatitudinis sempiternæ. Ad eum venit, ut videret si in eo maculam peccati aliquam inveniret. Viderat eum trabea nostræ mortalitatis indutum, morti vicinum; et in eo se credidit aliquid invenire quod si in morte posset objicere. Sed miser ille deceptus est, quia in eo nihil invenit proprium; sed per ipsum, jus quod habebat in aliis, amisit antiquum. Per omnia sit Jesus benedictus, qui in diebus carnis suæ preces et obsecrationes obtulit ad eum qui poterat illum salvare a morte: cum lacrymis et clamore valido offerens, exauditus est pro sua reverentia; qui etiam cum esset Filius Dei, didicit tamen ex his quæ passus est obedientiam, et consummatus factus est omnibus obtemperantibus sibi causa salutis æternæ (Hebr. v, 7-9). In quo auctor mortis peccatum nullum invenit, sicut ipsa Veritas dixit: *Venit enim princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam.*

9. Sed forte posset dicere aliquis: Cur ergo moreris, si peccatum non habes, cum mors ex peccato tantum sit consecuta? Ideo facit hic antipophoram, et respondet huic tacitæ quæstioni, et dicit: *Ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, et hoc mandatum dedit mihi Pater ut facerem.* Ac si diceret: Verum est, quod adhuc mors non esset, si peccatum non fuisset; et ideo veni moriturus in mundum, ut morte mea delerem peccatum: hæc est enim voluntas Patris mei, ut pro salute generis humani sumam supplicium crucis. Ut ergo mundus cognoscat quia diligo Patrem, quod mihi mandatum dedit, facio illud. Hoc est quod beatus Apostolus dixit: *Factus est obediens Patri usque ad mortem, mortem autem crucis (Philipp. ii 8).* Sequitur: *Surgite, eamus hinc.* Adhuc erat in loco ubi discubuerat cum discipulis suis: unde discumbentibus dixit, *Surgite, eamus hinc,* ad locum in quo tradendus sum in mortem. Non est hic ulterius jam sedendum, præterit tempus requietionis, et ecce tempus festinat passionis. *Surgite et venite post me.* Me enim præcedentem ad passionem sequi debetis, quia ego sum vitis, et vos palmites. Ego sum caput vestrum ejusdem naturæ vobiscum: et capite languente, cætera membra condolent languenti. Secundum quod sum homo, sum caput Ecclesiæ; et ideo vobiscum ejusdem naturæ.

10. *Ego sum vitis vera:* non illa quæ versa est in amaritudinem, quæ ut faceret uvæ expectabam, et fecit agrestes labruscas. Ego sum odorifera vitis, pulchritudinis miræ, floribus fecunda, dans botrum dulcissimum cunctis palmitibus meis manentibus in me. Ego sum vitis tale generans vinum, quod lætificat cor hominis. Ego sum vitis proprium sanguinem libans Deo Patri pro salute populi mei. Ego sum vitis

florens. Ego sum vitis frondens, vitis fructificans, non egens adminiculo ulmi, nec ullius auxilio ligni. Ego sum vitis, non culta ab homine, sed a Deo Patre: non tantum exterius per culturam, sed etiam interius per gratiam, non tantum extra operando, sed etiam interiorius incrementum dando. Christus est vitis, in quo est totus humor, id est omnis plenitudo Spiritus sancti corporaliter: palmites ejus sunt Apostoli, et omnes qui ei fide adhærent. Hanc vitem, id est Christi humanam naturam, Deus Pater mundavit faciendo immunem a peccatis, et dando virtutes: sic facit et palmitibus, licet non omnino sicut et Christo. Unde sequitur: *Omnem palmitem in me non ferentem fructum tollet eum: omnem qui fert fructum, purgabit eum, ut fructum plus afferat.* Omnes enim qui Christo adhærent fide, sunt palmites manentes in Christo, salutifera vite. Sed alii faciunt fructum: alii in sterilitate persistunt. Alii florent et germinant, et botrum produunt dulcedinis; alii se per latitudinem foliorum expandunt, pulchritudinem cupientes habere tantum viriditatis. Omnes qui in sterilitate persistunt, et qui per latitudinem sine fructu se foliorum expandunt, tempore putationis, si Deus Pater illos sine fructu invenerit, abscindet a vite, et in ignem mittet, et ardebunt.

11. Sed forsitan tuum animum pulsat, quomodo qui fide Christo adhærent, abscindi ab ipso contingat, cum omnis qui adhæret Christo, unus spiritus sit cum illo? Uade, ut hoc tibi luce clarius constet, te scire oportet, quod fides distinguitur per diversas proprietates. Dicitur fides mortua, fides ficta, fides perversa, fides recta. Omnes enim homines in eo quod Christiani vocantur, Christo adhærere dicuntur. In eo quod Christiani sunt, fidem Christi habere creduntur; sed quorundam mortua, quorundam ficta, quorundam perversa, quorundam catholica. In prima superbi et luxuriosi, pecuniæ cupidi, fures, latrones et alii hujusmodi. In secunda sunt non obedientes patribus spiritualibus; ingrati de donis cælestibus, qui sunt sine affectione fraterna, sine pace charitatis, fratrum criminatores, iræ incontinentes, voluptatum amatores magis quam Dei, habentes speciem pietatis, virtutem ejus abnegantes. In tertia sunt hæretici, contra Deum elati, de suis erroribus superbi, in Deum blasphemi, per omnia aliis deteriores. Omnes isti conculcant Dominum Jesum Christum, et sanguinem istius dulcissimæ vitis ducunt pollutum. In fide catholica sunt mites, patientes, mansueti, humiles, virgines, casti, continentes, dilectores Dei et proximi; ad omne opus bonum parati, exspectantes redemptionem filiorum Dei. In horum numero nos Dominus computare dignetur. Valde enim, dilectissimi, timere debemus hoc quod Dominus Jesus dicit: *Omnem palmitum in me non ferentem fructum, tollet eum.*

12. Non confidamus ergo, fratres charissimi, tantum in latitudine foliorum, in expansione ramorum,

in viriditate frondium; quia nisi in vinea Domini fecerimus fructum, excidemur et in ignem mittemur. An ignoratis, amantissimi mei, quod esuriens Dominus vidit secus viam ficulneam magnam latam et spaciosam, habentem folia et frondes, qui in ea non inveniens fructum, maledixit ei, et arefacta est? (*Matth.* xxi, 18, 19.) Sic est omnis hypocrita, quia speciem sanctitatis habet, et virtutem sanctitatis non habet. Qui palliat sanctitatem in veste, quam non habet in mente. Non alba cuculla (54) et alta tonsura, non ampla corona; sed conscientia pura et mentis munditia, abjectio propriæ voluntatis, inflammatio charitatis in Christo, perfectum monachum facit. Adhæreamus fratres, veræ viti Jesu nostro Salvatore cum vero corde, in plenitudine fidei aspersi corda, et abluti ab omni inquinamento carnis et spiritus, et teneamus spei et fidei nostræ confessionem indeclinabilem. Nec sit quod nos separare jam valeat a charitate Domini Jesu. Et sic erimus de vitibus Engaddi, de quibus non liquor vini sed liquor balsami fluit: consimiles botro Cypri, de quo sponsa in Cantico amoris congaudens de resurrectione Christi, prorumpens in vocem jucunditatis et lætitiæ dixit: *Botrus Cypri dilectus meus mihi in vineis Engaddi.* (*Cantic.* i, 13); quod sonat Fons hædi. Fons hædi dicitur pœnitentia vel Baptismus, in quo dum aliquis intrat velut hædus innocentiam debet acquirere ut agnus. Engaddi potest accipi monasterium regulare, ad quod dum aliquis hædus advenerit, et ibi exuerit pellem hædinam, jam ex omni parte mundatus, non hædus, sed erit, si perseveraverit, agnus. Hunc talem Deus Pater pargavit, ut fructum plus afferat, cor ejus mundando, et ejus spiritum veritatis et charitatis rore infundendo.

13. *Omnem palmitem veræ viti adhærentem et facientem fructum, Deus Pater purgabit, sive putabit eum, ut **631** fructum plus afferat.* Riturum et consuetudinem viticolæ Deus tenet in colendo vineam suam. Vineam domini universalis Ecclesia est, Christi uxor et sponsa, de qua Deus Pater ad Filium: *Uxor tua sicut vitis abundans in lateribus domus tuæ* (*Psal.* cxxvii, 3). Vinitor qui vineam diligit facientem fructum opportunum in tempore suo, cum tempus putationis advenerit, in ea nihil siccitatis vel ariditatis relinquit. Tunc circa illam fodit usque ad inferiorem ejus radicem, terram acuto ligone perfodit, et si radículas aliquas etiam emisit, cultello putationis abscindit; et quanto magis hujusmodi vana et minus utilia vitis amittit, frugiferior et uberior ad fructificandum assurgit. Sic quem Deus diligit, flagellat et percutit: flagellat enim omnem filium quem recipit. Illorum est enim hic flagella percipere, quibus datur de æternitate gaudere; sed qui de percussione murmurat, ad ipsum qui supra ipsum est, non appropinquat. Imo hæreditatem supernæ felicitatis amittit, si flagellum Dei Patris patienter et cum amore non suscipit. Et si de flagello Domini

(54) Hinc collige auctorem fuisse Cisterciensem.

A murmuraverit, certus sit quia murmurantium pœnam incurrerit.

14. Vos ergo, fratres dilectissimi, nolite murmurare, si nobis inesse contigerit disciplinam Domini nostri; neque fatigemini, dum ab eo arguimini. Omnis enim disciplina in præsentem quidem videtur non esse gaudii, sed mœroris; postea autem fructum pacatissimum exercitatis per eam reddet justitiæ (*Hebr.* xii, 6, 11). Flagellis Domini pinguedo carnalis voluptatis atteritur, et virtutes animæ, roborantur: et lasciva caro restringitur, et anima pennis virtutum ad cœlestia sublevatur. Caro quod superfluum habebat amittit; et spiritus virtutes, quas non habebat, acquirit. Sic ergo per flagella Domini virtutes augentur, vitia resecantur; spernuntur terrena, amantur cœlestia. Nos æternitatis præmia præstolantes, si nobis aliqua gravis infirmitas, vel tentatio fortis, vel etiam damnum temporalium rerum irrepserit, ex omnibus his vires sumere debemus; quia crescente pugna, gloriosior non ambigemus nobis manere victoriam. In hoc namque ostendimus quanta ad Deum cupiditate flagramus, si non solum ad eum per tranquilla et mollia; sed etiam per aspera et dura transimus. Ad æterna gaudia jam redire non possumus, nisi per temporalia detrimenta: et ideo spe manentis lætitiæ, omnia adversa prosperitatem non modicam debemus reputare. Peccata quippe nostra divina severitas nequaquam inulta remanere permittit; sed ira sui iudicii inchoat a nostra hic correctione, ut in reprobatorum damnatione conquiescat. Interius enim est medicus, et peccatorum in nobis contagia, quæ inesse medullitus reprobatur, secatur: abscindit virus putredinis ferto tribulationis. Et hoc est quod Veritas ait: *Omnem palmitem in me facientem fructum, Deus Pater purgabit eum, ut fructum plus afferat*: nam dum mens posita in tentatione considerat, quod a virtutis suæ pristina soliditate repellitur, tunc sollicita trepidat, ne hoc quod dudum esse cœperat, funditus amittat. Tunc qualiter resistere tentationi possit, inquit, et qualiter eam debellare jam valeat, elaborat. Tunc arripit gladium orationis, fletum compunctionis, et sic eam debilitat, et de ea gloriose triumphat: non ipsa, sed gratia Christi per ipsam; et ita fit ut mens quæ pigra et velut inlecuenda in prosperitate jacebat, fortior et uberior ad fructificandum assurgat.

15. Ut ergo, dilectissimi, Deum Patrem nostri mereamur habere cultorem, adhæreamus veræ viti Domino Jesu Christo, Salvatore nostro, non fide mortua, nec fide ficta, nec fide perversa: sed fide recta, quæ per dilectionem operatur; sine qua nullus salvari potest. Adhæreamus ei, quia bonum est ei adhærere; et in illo ponamus totam spem nostram, totum desiderium nostrum, confidentes in illum qui suscitavit eum a mortuis, quia et suscitabit mortalia corpora nostra, et considero nos

faciet cum illo in dextera sua. Quod ipse nobis per eundem Filium suum Dominum nostrum præstare dignetur, qui vivit et regnat cum eodem Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

639 SERMO XI.

In vers. 3-6 cap. xv Joannis.

1. Cum a discipulo Veritatis scriptum non ambigimus esse, *Qui parce seminat, parce et metet* (II Cor. ix, 6) : dum in agro dominico tanquam agricolæ sumus constituti, pro viribus seminare debemus ; ut cum messisionis tempus advenerit, centuplum accipiamus in fructuum perceptione, quam expendimus in semine. Nam quod hic dicit, *seminat*, ex charitate proprie dicitur seminare : quia qui semen ad hoc spargit ut colligat, adhuc caret ad tempus modicum, ut in tempore messis gaudeat in acervo. Itaque licet pauper et inops, ex meo modico semine cupienti dabo ex charitate, ut a Domino meo Jesu Christo merear recipere multiplicationem beatitudinis æternæ. Non parce seminat, qui parum habens, parum largitur, cum animus promptus sit, si plus haberet : large dat, qui affectum largiendi habet, etsi nihil habet quod largiri possit. Nos ergo illam pecuniam, quam erogandam a Domino accepimus, ad usuram erogare simus parati cupientibus eam. Sed rogo ne aliquis vestrum timeat de retributione usuræ ; quia hæc usura non evacuat divites, sed bonis ditat, et replet egenum et pauperem. Veniat ergo ad hanc pecuniam sitiens, ad Evangelium beati Joannis, et hauriat cum gaudio de fontibus Salvatoris, qui dixit discipulis sui : *Vos jam mundi estis propter sermonem quem locutus sum vobis*. Et est sensus : Vos estis mundi, sed iterum estis mundandi, ut fructum plus afferatis. Mundi estis non propter Baptismum, sed propter sermonem quem locutus sum vobis. O quam bonus sermo, qui lavat mentium sordes, interioris et exterioris hominis purificat actiones, vulnera sanat, cicatrices solidat : qui suscitatur de terra inopem, et de stercore erigit pauperem, ut collocet eum cum principibus cæli, cum possessoribus paradisi ! O quam pretiosus sermo, imo quam pretiosus thesaurus, qui suum possessorem didicit ditare, ut de consortibus jumentorum, consortem faciat Angelorum ! Felix sermo et omni acceptione dignus. Quis est iste tantæ beatitudinis sermo ? Audi, si illum observare desideras : sed præcipio ut illum ad usuram erogare non differas. Est valde nobilis possessio, quæ erogata suscipit incrementum, et avarum dedignatur possessorem : nisi erogetur, cito minuitur. Largitate gaudet, tenacitatem fugit ; omnino non vult abscondi sub modio, sed super candelabrum poni, ut omnibus ejus pulchritudo appareat. Splendor ejus tanquam lampades ignis atque flammarum, quas aquæ multæ non possunt extinguere (Cant. viii, 6, 7). Si dederit homo totam substantiam domus suæ pro hac possessione, quasi nihil despiciet eam.

2. Hæc, inquam, est charitas, quia in quocunque abundaverit amor, æternorum, mox labentium rerum possessio cuncta vilescit, et sola charitas scilicet Christi dulcescit, qui dicit : *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem sicut dilexi vos* (Joan. xiii, 34). Hic est sermo ille, de quo dixit Dominus : *Vos mundi estis propter sermonem quem locutus sum vobis*, id est propter charitatem, quam commendavi vobis ; et quia mundi estis, manete in me, et ego in vobis. *Manete*, inquit Dominus Jesus discipulis suis, *in me, et ego manebo in vobis*. Jesus, inquam, dulcis, Jesus delectabilis, omni virtute præditus, omni speciositate redimitus. Dulcis super mel et favum, speciosus forma super filios hominum : cujus dulcedine Angeli inebriantur, cujus pulchritudinem sol et luna mirantur. Iste talis ac tantus dixit discipulis suis, et per eos cunctis fidelibus suis. *Manete in me, et ego manebo in vobis*. O quam magna sublimitas ! o magnæ sublimitatis auctoritas ! hominum habitare cum Angelis, terram et pulverem elevari in cælos, hominem tolli de stercore jumentorum, et aggregari cœlibus Angelorum ! imo creaturam manere in Creatore, Facturam in Factore, redemptum in Redemptore, servum in Domino, peccatorem in Justo, factum ex limo in eo qui omnia facit ex nihilo ; transitorium in Æterno, miserum in summe Beato, imo in eo qui omnino beata, et cuncta sanctificat sancta, qui est veritas et vita et gloria sempiterna, gaudium mundi, jucunditas cœli, dulcedo paradisi et beata æternitas, et æterna felicitas, Christus scilicet Dominus Jesus !

3. O mira et inexhausta bonitas ! o inaudita et inestimabilis pietas ! quis unquam, fratres mei, quis, dilectissimi mei, amantissimi mei, conservi mei, servi Domini Jesu Christi, et propter ipsum domini mei, poterit explicare sermone, aut stylo exarare et graphio, quanta pietate auctor pietatis redundet, quanta largitate bonitatis ipse auctor exuberet ? Mihi credite, fratres, si omnes homines niterentur et Angeli, fontis tantæ pietatis non possent haurire vobis etiam unam minimam guttam, habito respectu ad ipsam abundantiam pietatis. Hæc est, inquam, maximæ immensitas pietatis, ingens eminentia bonitatis, quod Creator omnium Deus seipsum exinanivit, formam servi suscepit, in similitudine hominum factus, et habitu inventus ut homo : manens Deus in homine, ut homo maneret in Deo : vita mortem assumens, ut sibi mors assumeret vitam. Utinam hujus abundantia pietatis sic fragret quotidie in naribus nostris, ut in veritate dicere possemus cum sponsa in Canticis : *Fasciculum myrrhæ, dilecti semper supra meum pectus portabo* (Cant. i, 12). O dulcis sarcina ! o felix medicina !

4. Hæc sarcina, fratres mei, crux ipsa beata, scilicet passio Christi, bajulum suum non gravat, sed levat ; non deprimit, sed extollit ; non quassat, sed erigit, et portat portantem, ubi Christus est in gloria Patris. Hæc est inquam, dulcissima medicina, quæ morbum omnem expellit, vires atque virtutes

non habenti acquirit; quæ non solum sanat ægrotos, sed etiam vivificat mortuos. Mihi meus auditor credat, imo mihi credat crucis amator, jam non lædetur a morte secunda, si in hac vita usus fuerit tali medicina. Hoc est illud lignum propheticum, quod est inter juncturas ædificiorum; quia ipsa crux gloriosa terram conglutinat cœlo, hominem consociat angelo, et peccatorem sic reconciliat Deo, ut ipse Deus manere dignetur in eo, et ipse manere mereatur in Deo suo. O summum tripudium, o tripudians gaudium, jucunda lætitia, et jucunditas læta hominem manere in Deo, et Deum in homine, in redempto Redemptorem, et in Redemptore redemptum! Ad hanc summæ jucunditatis lætitiæ, perpetuitatis lætissimæ gloriæ, ipse gloriæ auctor, beatitudinis dator, salus æterna, vita beata, felix æternitas, secunda tranquillitas, totus dulcis, totus desiderabilis, invitat Apostolos suos, instigat monachos suos, cunctum populum christianum omne collegium sanctum, eis blandiens atque demulcens, consolans et confortans, hortans et dicens: *Manete in me, et ego in vobis*. Et est sensus: Vos qui mundi estis, qui loti estis, qui sanctificati estis per canalem lapideum, per Baptismi sacramentum, per virtutum triclinium, per dilectionis præconium, in me estis; sed rogo ut in me manere debeatis. Si in me manseritis, et ego manebo in vobis. Si in me manseritis in isto brevi tempore, manebo vobiscum in æternitate. Qui manet in me per exhibitionem dilectionis, et ego manebo in eo per præmium æternæ felicitatis. Ego diligentes me diligo, et qui me dilexerint in hac vita, me invenient post hanc vitam, ut ubi sum ego, et illi sint mecum. Qui me non dilexerit, procul dubio non inveniet me ad præmium, sed inveniet me ad supplicium. Vos autem, discipuli mei, amici mei, in mea dilectione manete: non vos terreat mæ humanitatis passio, crucis suspensio, tormenta carnificum, crucis supplicium, nec mæ depositio carnis, nec mausoleum mæ mortalitatis. In vobis fides invicta permaneat, spes ipsa non langueat, de me igne in vobis charitas flammescat. *Manete in me* per fidem, spem et charitatem: *et ego manebo in vobis* per fructum fidei, spei et charitatis. Et si in me non manseritis, nec ego manebo in vobis.

3. Audistis, charissimi, quid ipsa Veritas dicit; quæ mentiri non potest, quæ nunquam fallit, nec fallere novit. Ait enim: *Si quis in me non manserit, mittetur foras; et tormentorum ministri eum mittent in ignem, et ardebit*. Unde rogo, dilectissimi fratres, ut unusquisque vestrum intret in cubiculum suum, scopet conscientiam suam: se quærat in angulis cordis, circumbeat latebras mentis. Si se in Christo manere invenerit, gaudeat: si se a Christo abesse senserit, gemat et doleat, ploret et plangat; timeat et perhorrescat, ne sequestretur a consortio sanctorum, et **634** mittatur semper arsurus in ignem æternum. *Manete in me*. Heu, dilectissimi fratres,

55. Myrrha, Cyniræ Cypriorum regis filia, quæ ob infandum cum patre commercium fugiens, in ar-

A quanti miseri, quanti infelices, qui ad Jesum veniunt: sed lethiferi veneno serpentis percussi, diabolica fraude decepti, cœcitate mentis obducti, malitia depravati, abnegant conturbatum Christi, amicitiam Redemptoris abdicant propter amorem mundi, et cervices quas Deo humiliare solebant, ipso mundi Creatore jam spreto, diabolo non verentur inclinare! Heu, quanti post gloriosos agones de ipso principe mundi legitime triumphatos, fugienti terga dederunt, et victores jam victo se sponte curvarunt! Quanti ad monasterium veniunt, ut in eo monastice vivant humilitatis prætendentes indicia, omnia in pace illata sustinentes convicia; tanquam boni milites Christi ad omne opus bonum parati: qui post gaudia vitæ contemplativæ, post prælibationem jucunditatis mellifluæ, suæ professionis obliti, velut sues ab ipso proposito ad volutabrum redeunt luti; et ea quæ dudum vomuerant, tanquam canes redeuntes ad vomitum, in ventrem trajiciunt! Isti tales recedunt a Christo, quia recesserunt a proposito sancto. Si pactum quod cum Christo pepigerant, observarent, venena jam vomita subsannarent: et ideo cum Christo non merentur manere, quia pactum Domini non timuerunt infirmare.

6. Sed utinam scirent et intelligerent, quantæ sit amaritudinis fontem relinquere vitæ, auctorem jucunditatis mellifluæ, Dominum mundi, decus paradisi, gaudium æternum Dominum Jesum Christum, qui nos a morte roseo salvavit sanguine suo. Si cito sensisses quantum parabas offendere:

C *Non teget vultus cortice, Myrrha (55), tuos.*

(OVID. lib. x *Metam.*)

O quam misera commutatio, o quam cæca cupiditas, quæ virginem facit tabesam (56) puellam prostibulam; et mulierem vertit in arborem, regulam in apostasiam, disciplinam sanctam in lasciviam pravam, claustrum regulare in campos licentiæ, castitatem in impetiginem, monachum in morionem, directum in pravam, planum in asperum, filium Dei in filium diaboli! Hæc, fratres mei, non est mutatio dexteræ Excelsi! O quam amara mutatio, o quam dura translatio, a Christo recedere et diabolo adhærere; spernere Redemptorem, et diligere peremptorem; relinquere vestigia Christi, et ire per sæva mæandra diaboli; relinquere viam quæ ducit ad vitam, et ire per viam quæ ducit ad mortem! Quicumque ille est qui sic commutatus est, ad verba mea inclinet animum, et non dedignetur audire consilium bonum. *Peccasti? quiesce; ne adjicias ultra (Eccli, XXI, 4)*. Sic dicit Sanctus Israel: *Si revertimini et quiescatis, salvii eritis; quia exspectat vos Dominus ut misereatur vestri (Isa. xxx, 15, 18)*. Revertere ergo ad Dominum Deum tuum, et placabilis erit super malitiam tuam. Revertere ad Dominum via qua venitur ad ipsum: via cordis, via oris, via operis, via timoris, via doloris, et via amoris, via cordis contriti, via confidentis labii, et via operis recti. Via timoris, ne proborem sui nominis est conversa.

(56) Quasi *tabesam*.

traharis ad supplicium; via doloris, quia sic offendisti Christum; via amoris, ut ipsum jam Christum perfecte diligas, qui tamdiu ad poenitentiam te patienter exspectat. Geme, dole, plange, plora. Non parcas tibi, ut tibi Dominus parcat. 'Noli indulgere tibi, ut tibi Dominus indulgere dignetur. Succinge lumbos tuos, rade capillos tuos, induere sacco, pulvescere humo, et dic Christo Domino tuo, Deo tuo: O Jesu bone, miserere mei. Esto mihi Jesus, esto mihi Salvator meus; miserere mei, qui pro me pium cruorem fudisti. Non intres in iudicium cum servo tuo, quia nullus justificabitur homo, nisi per se ipsum ei peccatorum suorum tribuatur remissio. Non me tua judiciaria sententia premat, quem tua multa pietas levat. Qui resuscitasti Lazarum jam fequentem, resuscita et me peccatorem jam confitentem. Qui pepercisti peccatrici Mariæ, parce peccatrici animæ meæ. Qui lætificasti animam crucifixi Latronis, lætifica animam mei peccatoris. Si sic feceris, adhuc cum Christo manebit, qui dicit: *Manete in me, et ego in vobis*. Ipse enim charitas est; et qui manet in charitate, in Deo manet et ipse in eo (*I Joan. iv, 16*).

Notandum vero est, quod aliud est manere in illo, et aliud est manere cum illo: aliud est manere juxta eum, aliud manere longe ab eo. Primum partim est in via et partim in patria: **635** secundum totum est in patria: tertium totum est in hoc sæculo: et quartum totum in inferno. Videamus ergo quid sit manere in eo, ut in eo manere delectet; ut non longe post futurum mereamur cum illo manere. In illo manere est ex amore illi soli adhærere, ipsum ex toto corde diligere, illius præcepta in omnibus et per omnia observare, ejus amori nihil præponere, et pro illius amore cuncta nec nata etiam reputare. Ille non dubitet manere in Christo, cui præter ipsum cuncta vilescunt, et ei ipse solus dulcescit. O quanta felicitate dotatur, quanta beatitudine fecundatur, cui præter Christum omnia vilescunt, et ipse Christus solus mellescit! Ipse Christus solus sic in cordibus nostris favescat, et cuncta transitoria nobis fellescant, ut nil præter illum nobis jam libeat, nec libescere jam valeat. Ut ergo, fratres mei, in Christo et cum Christo mereamur manere, ipse Christus lux vera, bonitas et vita gaudium mundi, [pietas immensa, sit totum desiderium nostrum, et omnis spes nostra: ut certi simus quia adhuc cum Christo manebimus, et ubi tunc est, et nos cum illo erimus.

8. Sed qui dicit se in Christo manere, debet ambulare sicut ille ambulavit (*I Joan. ii, 6*). Jam non manet in illo, qui exorbitat ab itinere suo. Nemo se decipiat, nemo se seducat, nemo in religiosa veste confidat. Non enim vestis religiosa, sed mentium munditia monachum facit: non capitis abrasio, sed Christi dilectio probatum monachum reddit. Ait Dominus Jesus: *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum* (*Matth. xvi, 24*): quia nisi quis a semetipso deficiat, ad Christum regem sublimem non ap-

propinquat. Felix propter Christum abdicatio sui! quam qui perfecte non habet, se Christo ad purum placere non existimet. Frustra enim Christo placere se credat, qui seipsum propter ipsum Christum non abjicit. Et perfecte se noverit illi placere, qui perfecte jam propter ipsum se didicerit abdicare. Ut ergo Christo placere possimus, necessaria nobis est abdicatio nostri; quantum nostra valetudo permittit, non quantum odium nostri, lancea peccatorum perfossa, in nos quandoque manus injicere gestierit: maxime duntaxat in alimentis sumendis, ubi conservandus est vigor naturæ, et non sequendus est appetitus illecebrosæ gulæ. Contra vitia quæ lumbis carnis pugnancia procedunt, palmativè belligerare nequimus, nisi prius appetitum gulæ restringamus fortiter contusione abstinentiæ. Post contusionem gulæ appetitus, maxima cautela nobis est adhibenda, ne nos humanæ laudis muscipula capiat, et venenum laudis morbosæ in arcam nostri cordis cauterium despumans fumum faciat, factumque derelinquat. Quidquid de nobis laudis aura crebuerit, quidquid adulantium favor demulserit, virtutum imperatrix humilitas, arcam mentis nostræ non deserat: ne tuortuosus serpens, qui quandoque latitat in herbis virentibus, in humanis scilicet favoribus, juxta illud poeticum,

Frigidus, o pueri, fugite hinc! latet anguis in herba,
(*VIRGIL., Buc. Eclog. 3, vers. 93.*)

suis dentibus venenosis nos capiat, captos perimat et occidat. Igitur humilitatem magnam teneamus in omnibus, ut in humilitatis auctore manere possimus, et quantocius cum ipso esset, et cum ipso, regnare valeamus. Omnis enim qui in illo manet ex dilectione, non dubitet non hæsitet: cum illo manebit ex dilectionis retributione.

9. Vidimus quid sit manere in illo: nunc quid sit manere cum illo necesse est videamus. Manere cum illo est esse ubi ille est; cum illo in gloria felici gaudere, in throno perennitatis regnare, illum facie ad faciem contemplari, sicut faciunt Angeli sancti, et post resurrectionem corporum eum visuri sunt omnes electi, juxta illud Apostoli: *Cum enim apparuerit Christus vita nostra tunc et vos apparebitis cum illo in gloria* (*Coloss. iii, 4*). Manere juxta eum, et non in illo nec cum illo, est non esse in via fidei, spei et charitatis, sed in via erroris; non esse in via præcepti, sed in via peccati. Iste, inquam, si non est in Christo vel cum Christo, tum, juxta eum est: quis cito potest errorem deserere, et in Christo per fidem, spem et charitatem continuo fervere. Liberum arbitrium habet; illud ad diligendum Deum dirigere potest. Pulsat Dominus ostium ejus: illi aperiat, et intrabit Dominus ad eum, in eo manebit, et ipse in eo. Manere longe ab eo est per sententiam **636** damnationis ab eo recessisse, quamvis et alio modo utrumque possit intelligi. Nos ergo in illo maneamus, ut fructum boni operis semper facere mereamur. Aliter enim, nisi in illo manseri-

mus, fructum facere nequimus. Ipsa Veritas dicit, et mutari non potest: *Sicut palme non potest ferre fructum, nisi manserit in vite: sic nec vos, nisi in me manseritis: et, Si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palme, et arescet: et colligent eum, et in ignem mittent, ut ardet.* Valde enim timendum est illud quod sequitur: *Si quis in me non manserit, etc.* Si quis non manserit in Domino Jesu Christo expelletur de consortio sanctorum, arescet præ timore et exspectatione damnationis perpetuæ: et ministri tartarei apprehendent illum, et in ignem mittent perpetuum sine fine arsurum. Ab hac damnatione perpetua gloriæ perpetuæ auctor nos liberet Jesus Christus Dominus noster, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus benedictus in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XII.

In vers. 7-9 cap. xv Joannis.

1. Omnis qui viam veritatis gestit arripere, constat esse peræquum ut ad præcepta veritatis manum cordis extendat, et in eis fideliter vivat: ut ipsa manus sit plena hyacinthis, et venter ejus eburneus distinctus sapphiris; et verbum Verbi, præceptum Christi in pyxide mentis per amorem contineat, et foris ipse flos verbi per augmentum boni operis redoleat. Profecto quem sic esse constabit, a Deo quidquid sibi profuturum petierit, necessario impetrabit. Ipsa regula Veritatis, omnis forma sanctitatis sanxit in perpetuum, nec valebit abrogari, nec de libro jam mutari Veritatis sanctio. Ait enim Jesus meus, imo ait Deus meus, veritatis firmitas, falsitatis avulsio, peccatorum ultio, via viæ, vita vitæ, totus dulcis, totus bonus, totus verax, totus verus; ait enim: *Si in me manseritis, et verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis, petetis, et fiet vobis.* Magna sunt dona quæ Veritas ipsa promittit, quæ nullos fallere novit. *Quodcumque volueritis, inquit, Dominus Jesus, petetis, et fiet vobis: ita duntaxat si in me manseritis, et verba mea in vobis manserint.* Ac si dicat. *Si in me manseritis per dilectionem, et verba mea in vobis manserint per operis executionem, quodcumque volueritis, animæ pertinens ad profectum, petite non hæsitantes, et impetrabitis accipientes.* Illa duo prima necessario sibi famulantur ad invicem, nec unum alterius absentiam patitur: et qualis eorum paritas fuerit, per enthymema cognoscitur. Si aliquis manet in Christo, necessario sequitur ut Christi præcepta manere debeant in eodem. Et quodlibet istorum hoc unum concludit. Petat a Christo quodcumque voluerit, et habebit. Necessaria videtur talis illatio. *Ista manet in Christo; ergo quidquid ab eo ad talem profectum petierit, impetrabit.* Similiter et hæc alia: *Verba Christi manent in isto: ergo, etc.*

2. Verumtamen dicere possumus: si per vim copulativæ conjunctionis dialecticus latrator obsistat, quæ nodum ponit inter paria, nec inter partem et totam, sed inter totum et partem, et inter opposita

et contraria, et inter excedentia et excessa: dicimus itaque quod quidam manent in Christo, et verba ejus manent in eisdem; alii manent in Deo, sed verba Dei non manent in eis. Ille qui manet in Christo, et verba Christi in eo, doctor est ecclesiasticus, qui per eruditionem doctrinæ auditoribus suis habet unde proferat nova et vetera, fructus scilicet auctoritatum Veteris et Novi Testamenti; et bona quæ discipulis prædicat, pie et devote vivendo in suis factis ostendat. Alius enim per doctrinam verbum Dei non habet, et tamen in Christo manet per bonam vitam. Iste profecto, etsi mandatum Christi non habet in libro, habet tamen in corde charitate dilatato. Isti tales, quam felices, quam beati! Horum quidem talium est regnum cælorum. Alius qui verbum Dei habet, et illud opere non exercet, monachus est religionis sophisticæ, sub prætextu sanctitatis palliatæ: qui ei quod ex Regula benedicti didicit, perverse vivendo contradicit. Iste talis non manet in Christo, nec Christi verba manent in eo; quia nec Christum amat, nec ejus præcepta observat, quamvis et Christum amare, **637** et ejus præcepta servare se fingat. Sed qualia iste miser fuerit, dies Domini declarabit, ubi non esse poterit simulatio religionis, nec fictio sanctitatis, nec sermo sophisticus, nec syllogismus versutus, Omnia nuda erunt et aperta Jesu judici vere judicanti districte, non de facto tantum perverso, sed etiam de verbo otioso; non tantum de incessu pedum, nec de labore manuum, sed etiam de jactu oculorum.

3. Penset ergo qui talis est, ad quid monachus effectus est. Lavit pedes suos, quomodo reinquinare præsumit? Exspoliavit se tunica, quomodo se reinduit illa? Si mutavit habitum, cur non mutavit et animum? Si foris albescit, cur intus nigrescit? Si illum foris vestis alba decorat, cur illum intus cæterium conscientiæ deturpat? Si studere silentio debet, cur loquacitate gaudet? Qui contemptum promisit mundi, cur illi ulterius placere contendit? Christo placere contendat, contemnere mundum non differat, quod promisit attendat, Jesum super omnia diligat, nihil ejus amori præponat illius, timorem ubicunque fuerit, sederit vel ierit, loquens vel tacens, esuriens vel sitiens, bibens vel comedens, infirmus vel sanus, ante oculos habeat, in quo est fiducia fortitudinis, spes æternæ beatitudinis, fiducia veniæ, certitudo gloriæ, peccatorum remissio, gloriæ largitio, ac lætitiæ acquisitio, summi et veri Dei perfruitio. *Beatus vir, ait Propheta, qui timet Dominum in mandatis ejus cupit nimis. Potens in terra erit semen ejus (Psal, cxi, 1, 2), et ipse a Domino benedicetur.* Illa beatitudo perpetua sempiternæque dulcedinis multitudo, et æterna et jucunda visio Dei, est illud donum quod petunt a Christo illi qui manent in Christo. Si manes in Christo, id est, si corde puro et conscientia pura fundaris in Christi charitate, nil tibi nisi Christus satisfacere poterit, nec aliud nisi ipsum petere jam valebis. *Quodcumque*

inquit Dominus Jesus : salus quæ nunquam finitur, vita quæ nunquam moritur, jucunditas summa, paradisi gloria, omne melle dulcior, quolibet nectare suavior, gemmis et auro pretiosior, inquit, inquam, dilectoribus suis : *Quodcumque volueritis, petetis, et fiet vobis.* Magnum est illud quod dicit.

4. Sed notandum est quod universale, *Quodcumque*, non continet omnia, sed illum tantum qui continet universa; qui sic habet esse, ut verum semper sit esse: ante omnia tempora Deus de Deo, in fine temporum natus ex Virgine homo, salus æterna credentium omnium, spes et refugium timentium eum. Hoc est illud solum, quod petunt electi, quibus nil satisfacere potest præter Deum qui omnia continet : qui gemunt et lugent, quod Jesum beatitudinis auctorem non vident, qui non quod delectet aspiciunt. Quibus tristitia sunt omnia quæ occurrunt, qui Dominum Jesum quærunt, et non inveniunt; et vocant, et non respondet; ad lacrymas doloris amicas se convertunt; et quem gressu pedum sequi non possunt, lacrymis et gemitibus prosequuntur. Felix talium vita, beatus talium cursus, cujus meta tale et tantum vexillum habere meretur. Hoc non datur pigris, negligentes non capiunt, claudis negatur : soli currenti per latitudinem charitatis debetur. Unusquisque nostrum considerare non cesset, qualiter in stadio mandatorum Dei currat, qualiter in agone christiano contra leonem rugientem contendat. Neminem vestrum credo latere, non aliquem posse salvari, nisi qui Domino Jesu fidelis perseveraverit usque ad egressum de habitaculo corporis; nec ad bravium æternæ dulcedinis pervenire, qui antequam ad metas veniat, in cursu deficiat. Stadium nostrum est observantia mandatorum Dei : finis stadii nostri est charitas, juxta illud Apostoli, *Finis legis est charitas* (1 Tim. 1, 5). Finis stadii nostri est ipsa charitas, non qua diligimus Deum, sed qua possidemus Deum : non ea qua diligitur Deus, sed ea quæ est ipse Deus. In stadio mandatorum Dei alius bene currere incipit, et antequam ad metas veniat deficit. Alius pigre incipit, et postea ad metas velociter currit. Alius et velociter incipit, et velociter perficit. Alius pigre incipit, et in pigritia sua semper persistit. Duobus istorum bravium debetur : scilicet pigre incipienti, et postea velociter pervenienti; alteri et agiler incipienti, et velociter pervenienti.

638 5. Multi enim ad monasterium veniunt, ut ibi glorianter vivant : qui male incipiunt et male consummant, semper vagi et nunquam stabiles; semper cum non habent quod volunt, murmurosi et detractores, cellulariis a tergo benedicentes, eos cum quibus vivunt fratres suos injuriis afficientes, moribus indisciplinati, gestu et actu inordinati, habitu elati, moribus inepti, bonis præstitis semper ingrati. Isti bravium æternæ beatitudinis non merebuntur habere, quia in stadium mandatorum Dei gressum rectum figere noluerunt. Istis enim forma sanctitatis ad perfectum non erit, quos morum pravitas per inobediendiæ venena confundit. In istis talibus verba

Christi non manent, quia præcepta Christi, quæ sciunt vel audiunt, ventorum vanitati dedicarunt, jussa Domini contemnentes, cœnacula ventris amantes : ipsum vero Deum scilicet æternum, Deum omnipotentem, calcibus nequitiae et malitiae percussientes, odientes proximum, abnegantes Dominum Jesum Christum; non observantes quod coram omnibus sanctis in die consecrationis suæ illi promiserunt. Noverit qui talis est, se esse damnandum a Deo quem irridet. Alius ad monasterium venit, ut peccata quæ commisit in sæculo, punire valeat in monasterio. Sed postquam ingressus fuerit, non solum quæ commisit, dolendo non diluit; sed insuper alia forsitan graviora committit. Sed postea magno dolore compungitur, magno pudore prosternitur : et quia peccata quæ fecit, bene vivendo non diluit, sed insuper enormiora præsumpsit; tunc ad memoriam revocat quanta in peccatoribus sit severitas judicis, quanta in ipsis damnatis sit ipsa poena damnationis. Insuper et considerat quanta sit misericordia Redemptoris circa poenitentes, benignitas circa recte viventes. Tunc omne malum quod fecit enumerat, tunc tristitia quæque ante oculos mentis acervat. Doloribus agitatur, tantis suppliciis angustiatur, quantis arctari in ipsis infernalibus poenis pertimescit, quantis cruciari in camino ignis et sulphuris perhorrescit. Tunc enim nihil quod delectet aspicit, tunc triste est quod occurrit : tunc lacrymis et doloribus punit, quod cum delectationibus perpetravit. Tunc qualiter Domino Christo placere possit, contendit, et jejuniis et orationibus vacans, soli Deo placere desiderat. Qui talis est, petat a Domino quidquid voluerit; non dubitet, impetrabit.

6. Nos ergo, fratres charissimi mei, quos Christus proprio cruore redemit, ipsum sui sanguinis largitorem, humani generis Salvatorem, sine modo, ultra modum, de omni corde, de omni mente, totis viribus, totis medullis cordis diligamus, timeamus et amemus, et ejus discipulatu in hæreamus. Valde est enim dulce et delectabile, lætabundum et jucundum, fieri discipulum Christi. In hoc enim, ait Dominus Jesus discipulis suis, *clarificatus est Pater meus, ut fructum plurimum afferatis, et efficiamini mei discipuli.* Nos igitur qui christiani vocamur et sumus, in Ecclesia Christi tanquam in agro sumus constituti. Alii fructum afferunt; alii in sterilitate persistunt : alii tennes et pauculos fructus faciunt, semper pigri, semper negligentes, pigri ad orationem, tardi ad lectionem; ad vigiliis longo somno depressi; ad laborem nimium teneri et delicati. In his non valde clarificatur Pater Domini nostri Jesu Christi; quia nec plurimum afferunt fructum, nec discipuli Christi esse probantur. Alii dulces fructus producant in fertilitatis abundantia; dulces, inquam, Deo, et dulces hominibus. Hi clarificant Deum, et Deus clarificabit eos in die retributionis operum, in die collectionis frugum novarum, quando venient cum exultatione portantes manipulos suos. Hi sunt milites et humiles, devoti et obedientes. Ad vigiliis vigiles,

ad omne opus bonum ferventes, in oratione sublimes, et lectione sacra subtiles, in meditationibus suspirantes, et in contemplationibus gementes et flentes : seminantes quidem in lacrymis; sed gaudeant et exsultent, quia in gaudiis metent æternis.

7. Alii sunt qui non faciunt fructum, sed frondes tantum producunt et folia. Hi sunt qui speciem sanctitatis habent; sed fructum sanctitatis non habent. Ad horum radicem securis posita est. Utquid terram occupant? Excidentur, et in ignem mittantur. Infructuosus arboribus dura et amara sententia datur. *Omnis arbor*, inquit Dominus **639** *Jesus, quæ non facit fructum bonum, excidetur, et in ignem mittetur (Matth. VII, 19)*. Timeant ergo arbores infructuosæ, hypocritæ, dealbata sepulcra, tumba sculpta et bene polita. Exstirpent quod latet intrinsecus : confiteantur, et sanentur. Mutent fortitudinem suam, mutent conscientiam suam, conscientiam sanent cauterium, et in via mandatorum Dei dirigant gressum, et faciant fructum; ut per illos Pater clarificetur in Filio, et Christus in Patre suo, et ipsi clarificentur in Patre, et Filio, et Spiritu sancto. Felix ille, beatus ille, per quem Deus Pater clarificatur, per quem Christus laudatur, et Spiritus sanctus glorificatur. O nimis felix, cujus vita et mores laudes intonant Creatori! O virum beatum, cujus anima suo famulatur Creatori! O beata anima, quæ suo pro viribus placere satagit Redemptori! Benedicta sit anima illa, cui est tota dilectio Christus, cui nil satisfacere prodest præter ipsum, qui pro ejus amore occisus est; quæ nil præter Christum diligere novit, qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo, et dedit semetipsum redemptionem pro nobis, ut nos per sanguinem suum adoptaret in filios Dei. Per omnia sit benedictus Christus, qui sic dilexit genus humanum, sicut Pater dilexit eum. Ipse enim dicit : *Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos*. O chara charitas, o æterna veritas, o tu cis æternitas, o beata felicitas, o decus Angelorum, o splendor sanctorum, Jesu bone, Jesu sancte, vita immaculata, vita æterna, salus incorrupta, perpetua gloria, totus dulcis, totus amabilis! quomodo nos amasti, quomodo nos dilexisti, qui te ipsum in mortem dedisti! Amor tuus nescivit habere modum; et mensuram tuam, o Christe, charitas tenere non potuit. *Sicut dilexit me Pater*, inquis, *et ego dilexi vos*. Utinam et ego essem quem diligeret Dominus meus! utinam audissem ex ore Domini mei, *Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi te*! Quid mihi jam deesse posset, si me diligeret Jesus meus? meus, inquam, et utinam meus! O felices divitiæ! o opes beatæ, possidere Jesum, possidere Dominum Christum!

8. Illum, mi lector, posside per amorem, et sic illum possidebis æternaliter per amoris retributionem. Ipsa Veritas ait : *Ego diligentem me diligo; et qui dilexerit me, diligetur a Patre meo, et ego diligam eum, et manifestabo ei me ipsum (Joan, XIV, 21)*, Quantus fuerit amor, quem circa nos Christus moriendo exhibuit, enarrare non sufficit aliquis vivens : la-

A crymæ dicant, quia voces explicare non queunt. *Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos*. Videamus quomodo eum Deus Pater dilexerit, et quomodo nos dilexerit ipse. Ait enim Apostolus : *Christus factus est pro nobis obediens usque ad mortem, mortem autem crucis: propter quod et Deus exaltavit illum, et donavit illi nomen quod est super omne nomen; ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cælestium, terrestrium et infernorum (Philipp. II, 8-10)*. Et propheta loquens de eo ad Patrem, ait : *Omnia subjecisti sub pedibus ejus : oves et boves universas, insuper et pecora campi; volucres cæli et pisces maris, qui pereambulant semitas maris (Psal. VIII, 8, 9)*. Ecce quomodo dilexit Deus Pater Filium : et ipse non **B** *judicat quemquam, sed judicium omne dedit Filio suo (Joan. V, 22)*, et dedit illi nomen quod est super omne nomen, ut in nomine ejus, quod dicitur Jesu, omne genu flectatur, cælestium, terrestrium et infernorum, id est omnis creatura cælestis, ut sunt Angeli, Archangeli, Throni, Dominationes, Principatus et Potestates, Virtutes, Cherubim, et Seraphim, et omnis cælicus ordo, et omnis creatura terrestris. Et non solum homines, sed et bruta animalia audito nomine Christi contremiscunt, insuper et omnis infernalis creatura tremit et contremiscit ad tanti nominis invocationem. Magna est igitur dilectio Patris in Filium, cum sic eum sublimaverit, cum sic eum exaltaverit, ut omnia subjiciat sub pedibus ejus, ut omnia supponat ditioni ejus.

C 9. Vidimus, quomodo Pater dilexit Christum : nunc superest ut videamus quomodo nos dilexit Christus. Sed quis, inquam, valebit explicare? Quis unquam enotare sermone amoris abundantiam, charitatis eminentiam, quam habuit Christus in nobis, qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo : qui mortem nostram sua morte destruxit, pro nobis eligens mori, ut nos **640** a morte liberaret æterna, et nos illuc attraheret, ubi ipse est in gloria Patris? Ait enim, *Volo, Pater, ut ubi ego sum, illic sit et minister meus (Id. XII, 26)*. Ecce quomodo dilexit nos. Pro nobis elegit mori, ne nos morte damnaremur æterna. Resurrexit a mortuis, ut suæ nos resurrectionis tribueret esse participes. Ascendit in cælum, ut nos proveheret ad palatia cæli et sedet ad dexteram Patris collocans, coronans, et lætificans illic, quos proprio cruore redemit, quos glutino sibi charitatis asseruit secum in eadem dextera Patris. Ipsum igitur Christum sine modo, ultra modum, absque meta, ultra metam, assidue, continue, toto corde, tota mente, totis viribus, totis virtutibus diligamus, veneremur, et amemus; ut ad ipsum, et cum ipso pervenire et regnare valeamus, qui cum Patre vivit Deus et cum sancto Flamine, benedictus omni tempore sæculi. Amen.

SERMO XIII.

In vers, 9-13 cap. xv Joannis.

1. De dilectione Dei quo plus bibo, plus sitio : et ea saturari non possum, nec ego, nec aliquis perfecte diligens Christum. Ipsa quo plus editur, plus

famem exauget; et quanto plus ipsa bibitur, plus sitim incendit: ipsam quam inhabitat mentem sicinebriat, ut nil jam quærat vel diligat, nec diligere possit nec valeat præter eum qui sic mundum dilexit, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit et diligit illum non moriatur, sed vivat cum eo. Ad hanc nos dilectionem auctor ipse inæstimabilis charitatis invitat: in ea nos manere precatur et rogat. Ait enim, *Manete in dilectione mea*: ac sic aperte dicat, Quia ego ea dilectione, qua me Pater diligit, vos diligo; eadem dilectione me vos diligere rogo. Et quoniam dilectio vestra me usque ad mortem perduxit, sed neque mors crudelissima ipsa a vestra charitate me sejunxit; me diligite, et in mea dilectione manete. Sed qualiter in ejus dilectione manere debeamus, sequitur et dicit: *Si præcepta mea servaveritis, manebitis in mea dilectione: sicut Patris mei præcepta servavi, et maneo in ejus dilectione.* Qui habet aures audiendi, audiat: et qui habet cor intelligendi, intelligat. Mensuram nostræ possibilitatis videtur excedere, vires animi et corporis ac nisus supergreditur universos. Præceptum quod nobis Dominus imperat, consilium est nostræ salutis, quod ipse auctor nostræ salutis nobis accommodat. Quis unquam hominum, ex apostatica radice primi parentis exortus, potuit, vel poterit sine aliquo transgressionis nævo, cum omni officio charitatis inconcussa et immaculata Christi observare præcepta: sicut ipse in totum et in partem sui Patris servavit mandata, qui peccatum non fecit, nec unquam peccare potuit, nec peccare etiam voluit? Non est in filiis hominum magnus vel parvus, tanta præditus sanctitate, nec tantæ religionis privilegiatus honore, qui non in peccatis fuerit conceptus, præter Matrem Immaculati peccatum non facientis, sed peccata mundi tollentis; de qua, cum de peccatis agitur, nullam prorsus volo habere quæstionem. Unde non immerito nullus tantæ sanctitatis fulget prærogativa, qui in omnibus et per omnia istud *sicut* jam valeat observare, ita duntaxat si fuerit expressivum quantitatis.

2. Sed notandum est quod hoc adverbium *sicut*, non hic quantitatis, sed qualitatis similitudinem notat, sicut superius assignavimus, ubi dicitur: *Mandatum novum de vobis, ut diligatis invicem sicut dilexi vos* (Joan. XIII, 34). Et est sensus: Si præcepta mea servaveritis, sicut et ego præcepta Patris mei servavi, et si manseritis in dilectione mea, sicut ego in dilectione Patris mei maneo: id est, si mihi in observantia mandatorum meorum usque ad exitum de habitaculo carnis obedientes fueritis, juxta possibilitatem vestræ fragilitatis, sicut Patri obediens, fui usque ad mortem crucis, juxta plenitudinem divinitatis quæ in me corporaliter habitavit; manebitis in dilectione mea, et ego in dilectione vestra, sicut et ego in dilectione Patris, et Pater in dilectione mea. Vel possumus dicere, quod hoc adverbium, *sicut*, in nobis in hoc loco vim suæ significationis non exercet; sed notat tantum ibi simili-

itudinem dilectionis et obedientiæ Christi ad Deum Patrem esse monitoriam nobis, ut Christi præcepta debeamus observare, **641** et in ejus dilectione manere, ac si diceret: Ego præcepta Patris mei pro vestra salute servavi, et ideo maneo in ejus dilectione: et vos præcepta mea pro meo amore servate, et sic manebitis in mea dilectione.

3. Adhuc amantis amor me compellit, charitas nostri dilectoris Jesu Christi Domini nostri, sed utinam dilecti, scilicet istud capitulum repetere: *In dilectione mea manete.* O Jesu, Jesu resurrectio mortuorum, vita viventium, salus æterna credentium, totus dulcis, totus amabilis, totus delectabilis quærentibus te, diligentibus te, invenientibus te: dignare me servum tuum loqui cum Domino, hominem cum Deo, plasma cum Plasmatore, facturam cum Factore, redemptum cum Redemptore. Igitur audi me, et ne pertuberis propter me. Nam ego sum, licet peccator, qui diligo te: mihi tecum loquendi ausum præbet dilectio tua, attrahit mentem charitas tua, amor instigat. Dixisti apostolis tuis, et per eos dictum intelligamus nobis: *Manete in me, et ego in vobis.* Obsecro te, jucunditas pulchra, dulcedo melliflua, suavitas odoris, odor suavitatis, lætitia summa, gloria sempiterna, vita sanctorum, decus Angelorum, Salvator mundi, Fili Dei vivi, Jesu dulcissime, speciosissime, charissime, et amantissime, dic, quæso, quæ est causa tuæ dilectionis, tuæ glutinosæ charitatis, ob quam et te diligere, et in tua dilectione manere nos præcipis? Dic, ut qui non te diligunt, audiant et diligant: et qui te diligunt, magis ac magis in tua dilectione fervescent. Vox tua dulcis sonet in auribus meis. Dic, *Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos*: et quia dilexi vos, mihi respondite vicem, me diligite, et in mea dilectione manete. Justum est, æquum est, Domine Jesu, hoc quod dicis, hoc quod imperas nobis. Omnibus æquitas dictat ut dilectus diligentem diligit, et amatus amanti mutuam charitatem impendat. Verumtamen aliam causam tuæ dilectionis inquirimus, qua magis te diligere debeamus. Dic nobis quis es, et quid fecisti nobis, unde nobis te diligere præcepisti. Dic nobis, *Ego sum qui sum* (Exod. III, 14). *Ego sum Alpha et Omega, principium et finis* (Apoc. XII, 13), creans cælum et terram, aera et maria, et omnia quæ in eis sunt, factor et creator cunctorum, Rex regum, et Dominus dominantium. Audivimus et gavisus sumus, et certi sumus quoniam tu es Deus per omnia sæcula benedictus. Sed adhuc, quod pro nobis fecisti, implorant gemitus nostri, requirunt lacrymæ peccatricis animæ meæ. Illud cum recolo quod feceris mihi, et quod fecerim tibi, viscera mea inter se colliduntur, spiritus contremiscit, anima conturbatur, vulneror et confodior doloribus multis. Nec mirum. Perpendo quid fecerit servus Domino suo: et quantas et quales luerit Dominus pœnas pro servo. Conscientia mihi testis est, Domine Jesu, quid fecerim tibi; et crux tua mihi testimonium perhibet, quid tu feceris mihi. Tu Deus, et

ego homo : et tamen pro me tu Deus factus est homo. Tu creator et ego creatura : tu pro me dignatus es fieri creatura. Tu Dominus, nos servi : et pro servis dignatus es fieri servus, peregrinus pro peregrinis, pro exsulibus exsul, pro pauperibus pauper, pro humilibus humilis, pro mortalibus non tantum mortalis, sed mortuus, non qualicumque morte, sed dura nimis, amara nimis et turpissima, morte scilicet crucis. Hæc opera tua, Deus. Hæc opera considero et contremisco : in his te misericordem esse cognosco, et revivisco, et propter hoc in te confido ; de te confido, te amo, te diligo, te totis visceribus concupisco.

4. Hæc opera, fratres mei, sunt causa dilectionis Christi. Unusquisque vestrum videat, si Dominum Jesum diligere debeat. Quid pro nobis facere debuit et non fecit? quomodo nos plus amare potuit, et non amavit? Majorem in nobis dilectionem non potuit habere quam habuit, qui animam suam in mortem pro nobis posuit. Ipsa beata Veritas testis est, quod *majorem charitatem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis*. Non ergo nobis vilescat, fratres mei, ipsa dilectio Christi, qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo. Non vobis vilescat, fratres mei, non vobis amarescat ipse amor Christi, ipsa charitas Christi. Amor Christi totus dulcis, totus delectabilis, suum possessorem non cruciat, sed delectat ; non enervat sed roborat : cuncta terrena **642** subsannat, sola cœlestia captat : Christi mandata requirit, et ea pro viribus observare contendit, et de observatione præceptorum gressu felici provehitur ad perceptionem gaudiorum, ut cum illo jam perfecte gaudeat, pro cuius desiderio in hac valle lacrymarum positus, tam amare frequenter suspirabat. Unde recte sequitur :

5. *Hæc locutus sum vobis, ut gaudium meum in vobis sit, et gaudium vestrum impleatur*. Ac si diceret : Ideo præcipio vobis, et moneo vos mea observare præcepta, et manere in dilectione mea, ut gaudium meum in vobis sit, et gaudium vestrum de me adimpleatur, ut habeam de vobis per mutuam charitatem, quam mihi impenditis, unde possim gaudere, et illud gaudium quod in retributione præmiorum electi sunt percepturi, percipere et possidere possitis. Vel aliter : *Ut gaudium meum sit in vobis, et gaudium vestrum impleatur*. Omnis enim qui Christum de intima cordis medulla pure et illibate et inconcusse intra sinum charitatis, brachiis amoris complectitur et connectit, totum ejus gaudium reputabit in suum. Imo amplius gaudet de gaudio quod Christus accepit a Patre resurgendo, ad cœlos ascendendo, in dextera ejus sedendo, quam de illo gaudio quod in die judicii est percepturus a Christo. Igitur, fratres charissimi, maneat in vobis gaudium Christi, sive sit activum, sive passivum ; sive sit diligentis, sive dilecti : id est, sive sit gaudium quo Christus gaudet de nobis, sive sit gaudium quo nos gaudemus de Christo. Christi observemus præ-

cepta, ut ipse gaudere possit de nobis, et nos de ipso gaudere possimus. Maneat in nobis gaudium beatitudinis ejus, non solum qua beat vel beatificat de se ipso gaudentes, sed etiam qua clarificatus est a Patre ; ut nos cum illo in æternitate mereamur regnare, per eundem Dominum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus benedictus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XIV.

In vers. 12 cap. xv Joannis.

1. Cum de Redemptore nostro lingua nostra silere non debeat, et ne cito sit ad futurum de ipso tacentibus, nimis nostrum interesse considero, si diem et diem de ipso loquendo, non perfunctorie terminemus, et e contrario diræ damnationis non subire sententiam, si vanis verbis nostram manumiserimus linguam. Igitur vana verba et non sonantia Christum, nec religionis tenentia pondus, in omni loco æterna clausura damnantes, ad dulcia eloquia a Verbo Patris eructata, cithara nostra suas chordas extendat, et plectrum mentis lingua vocis magistra tuba insonet Salvatori, quæ de ore mellifluis Christi profluere dulcia eloquia vitæ. Sed utinam quod vobis proponitur, nulla utilitatis vel contemptus offuscarret obductio, sed arctius charitate obnexum, claresceret vobis super lapidem pretiosum, et dulcius saperet in vestri cordis palato super omnia mella et super quemlibet favum. Ipse auctor dulcedinis, cui omnia optata succedunt, cujus voluntati cuncta obediunt, qui etiam ea potest quæ impossibilia videntur esse ; sic dulcescat in cordibus vestris, ut vos de eo semper audire delectet, et me interius sapientiam, quæ de ipso est, doceat ; et per lanceam oris mei vulneret et confodiat hostem generis humani, qui pro viribus elaborat, ut ipsa nobis verba Christi auditu vilescant, et mihi et aliis prædicata et docta sententiam damnationis impendant. Adjuvet nos semper et protegat et defendat ab illo Jesus, qui dilexit et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo, nos instruens verbo, et informans exemplo ; statuens edictum, sanciens præceptum ; edictum dulce, præceptum vitæ ; edictum amoris, præceptum charitatis, statuens et adimplens, præcipiens et perficiens, in se, inquam, et in nobis.

2. Hoc est illud præceptum quod Jesus præcepit, quod statuit discipulis suis, præceptum scilicet charitatis, præceptum dilectionis, quod sic habet : *Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos*. Dulcis et suavis mandatum proponit. Dulce et suave illud esse videtur, quod præcipit dilectio, et allicit amor. **643** Nam nulla ibi apparet difficultas, ubi est charitas : nullus ibi labor est, ubi verus amor est. Cuncti amanti libenter obediunt, et ejus jugo colla submittant : perversi perverso, lubrici lubrico, sancti sancto, casti casto quilibet in desiderio suo. Ideo Dominus dat præceptum amoris, præceptum dilectionis ; ut suo præ-

cepto omnes obediant, et cervicem superbiæ suæ sub jugo suæ humilitatis edomare festinent. Igitur, fratres mei, tanquam boni discipuli Christi, ad audiendum estote parati, et præceptum Christi, quod evangelica vobis intonat tuba, libenter accipite, et efficaciter in omnibus et per omnia adimplete; ut ad illum possitis per amorem redire, a quo per tumorem superbiæ recessistis.

3. Nunc intendat charitas vestra quid vobis præcipiat charitas vera, charitas exquisita, charitas inaudita, charitas pia, charitas bona, charitas tota dulcis, tota delectabilis charitas sponsus speciosus, decorus, candidus, rubicundus, electus ex millibus, Christus futuri sæculi iudex, princeps pacis et Dominus vitæ. Ait Dominus Jesus per omnia tempora benedictus : *Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* Leve præceptum, suave præceptum, et dulce præceptum. Ad portandum leve, ad amplectendum suave, ad tenendum dulce et delectabile. Quid levius, quid suavius, quidve dulcius, quam diligere? Hoc potest omnis homo, sanus et æger, dives et pauper, stultus et sapiens, nobilis et ignobilis, servus et liber. Nemo se excuset, nemo se in hac parte apologizet. Cuilibet homini est possibilitas ista communis, amare videlicet. Sequitur igitur ex præcepto dominico, ut nos invicem diligere debeamus.

4. Sed quoniam multi se diligunt, non ea dilectione quæ charitas est, sed ea quæ in Dominum est blasphemia, ut ea quæ fit pro pelle ad pellem, quæ concipit dolorem, et parit iniquitatem; ut cæca libido, prostibulosa cupido, quæ equuleum suum sic ad impetiginem calcaribus malitiæ et nequitæ ire compellit, ut barathrum inferni in quo est, prævidere et vitare non possit : adjunctum est, *sicut dilexi vos.* Quomodo Christus nos dilexit? Prout ipse dedit, supra scriptum reliquimus. Sed ut te ipsum ad istud cognoscendum reducam ad te ipsum, noverit dilectio tua, sancta religio tua, quod caro Christi et sanguis, qui in altari a fidelibus sumitur et immolatur, tibi testimonium perhibet quomodo nos dilexerit Christus. Ideo noscat dilectio tua, quod utilitati proximorum utilitas propria quandoque est postponenda. Sed si aliam dilectionem Christi adhuc sanctitas tua requirit; etiam in bonis temporalibus tibi ab ipso collatis poteris invenire. Unde notandum est, duas esse Christi dilectiones : unam temporalem, aliam spiritualem; unam communem, aliam specialem. Primam, scilicet temporalem, communiter justis et impiis pietas Creatoris adhibuit : spiritualem vel specialem pie et juste viventibus tantum attribuit. Hæc scilicet specialis bifariam spargitur. Alia est de collatione virtutum, alia de retributione meritorum : alia est, qua nos virtutibus contra tela hostis nequissime roborat; alia, qua nos de nostro tyranno legitime triumphantes gloria perpetua ditat. Has duas dilectiones nobis ipsa pia Christi dilectio dedit, qua di-

lexit nos et lavit ab omni inquinamento carnis et spiritus in sanguine suo.

5. Sicut igitur nos Christus duplici amore dilexit : ita nos bina charitate flagrare præcepit, dilectione sui et dilectione proximi. Si charitatem Deo et hominibus corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta exhibemus; facile peccato resistimus, bonis omnibus abundamus, sæculi blandimenta rejicimus, et omnia etiam quæ difficilia sunt humanæ fragilitati vel aspera, etiam cum dilectione perficimus, si tamen Deum perfecta charitate, quæ nobis ab illo est, ex toto corde et ex tota anima diligamus. Hunc si ex toto corde diligimus, nihil erit in nobis, unde peccati desideriis serviamus. Et quid est Deum diligere? Illi soli occupari, animo concipere fruendæ visionis ejus affectum, habere peccati odium, mundi fastidium : diligere proximum quem in se censuit diligendum, in ipso amore servare legitimum modum, nec pervertere dilectionis ordinem constitutum. Ordinem dilectionis illi pervertunt, nec modum diligendi custodiunt, qui aut mundum qui contemnendus est, diligunt, aut corpora sua minus diligenda plus diligunt; aut proximos suos non sicut se ipsos, aut Deum plus quam se ipsos, forte non diligunt. Corpus nostrum a nobis est diligendum, ut saluti ejus aut fragilitati naturaliter consulamus; ut spiritui ordinate serviat suis motibus, animæ et rationi in nullo contradicat, ut in die resurrectionis gloria felici perenniter cum Domino vivat.

SERMO XV.

In vers. 14 cap. xv Joannis.

1. Proximos nostros tunc diligimus sicut nos, si non propter aliquas utilitates nostras, vel speranda beneficia, vel accepta, vel propter affinitates, vel consanguinitates; sed propter hoc tantum, quod sunt nostræ naturæ participes, diligamus. Proinde secundum hoc nos omnes proximos diligamus, quantum ad mores bonos et ad vitam æternam consequendam eorum saluti, sicut et nostræ pro posse consulendo, et eorum necessitatibus, prout facultas suppetit, subveniendo. Deum ex toto corde diligimus, si illi soli secundum nostrum posse placere contendimus; si ipse solus est desiderium nostrum spes nostra, intentio nostra, totus amor noster, tota charitas nostra. Alioquin illum non perfecte diligimus, nec charitatem tenemus : et qui charitatem non habet, jam non est ejus; nec illum habebit in præmium sui laboris, qui in hac ærumnosa solitudine rectam semitam non tenuerit charitatis. Hæc est, inquam semita charitatis, non solum diligentem diligere, sed etiam odientem, non minus quam se ipsum, sed sicut se ipsum. Stricta et angusta est semita ista, et pauci vadunt per eam. Illi soli vadunt per eam, qui propter Christum se ipsos despiciunt, et quibus cuncta præter ipsum Christum vilescunt. Isti si aliquas diabolicas sentes, viatores charitatis occultare volentes invenerint, tanquam cervi agiliter fortiterque currentes, amore cœlestis patriæ ducti, ultra dant saltum, et ipsum diabolum, fraternum odium sugge-

rentem, deducunt ad nihilum : et ipsos motus animi, cum ex illata sibi injuria quodammodo perturbati fuerint, in fratrem conviciantem insanire cupientes, como charitatis constringunt, et allidunt ad Christum. Tales profecto animam suam ponunt, qui amicis et inimicis se per charitatem prosternunt, ut omnes homines lucrifaciant Christo. Qui sic agit, et Christi præceptis obedit, et ei mutuam charitatem impendit; iste in veritate amicus est Christi : et quia propter ipsum Christum se ipsum odit, et (super omnia illum diligit, et propter ipsum odientia cuncta charitate complectitur, gaudeat qui talis est.

2. Qui talis est, vere monachus est : et qui talis non est, licet sit cucullosus, licet sit pannosus, sive abrasus, sive tonsuratus, habeat quidquid vis, sit quidquid vis, est imago vel pictura monachi, et non est monachus. Ad verecundiam phreneticorum dico. Sunt quidam in monasterio morbo phrenetico laborantes, ad iram prompti, ad iracundiam præparati, ad odium festini: qui pruriginem cordis per scalpedinem linguæ trahunt ad scabiem cutis, mente corrupti, vagi et instabiles, circumlocutiones, susurrones, gulosi, murmurosi, invidi, tumidi et elati, Deo de bonis collatis ingrati, Adæ prævaricantis pelliceis vestiti, illius vestimento salutis nudati, qui secundum Deum creatus est in justitia et sanctitate veritatis. Isti

*Pelliculam veterem retinent, et fronte polita,
Astutam rabido portant sub pectore vulpem.*

Talium frons erubescat; confundatur et erubescat nimis velociter. Confiteantur et sanentur, mutent animum, dirigant gressum in semitis æternitatis, in viis castissimi amoris, per gloriosissimam viam charitatis; fratribus mutuam charitatem impendant, Deum super omnia diligant, pro illius amore animam suam ponant, in omnibus et per omnia ejus præceptis obediant, ut Christi amici mereantur vocari et esse, qui dicit, *Vos amici mei estis, si feceritis quæ ego præcipio vobis.* O magna dignatio, inæstimabilis charitatis exuberatio, inolita bonitas, ininterpretabilis pietas! Ab ejus conditione qui servi sumus, invenimur indigni, et tamen nos dignatur habere et vocare amicos. Largitor dulcedinis, amator charitatis, imo charitas chara, et beata jucunditas, et jucunda tranquillitas, et segura securitas, et felix æternitas, et æterna felicitas, Dominus Jesus totus desiderabilis, totus amabilis, thesaurus incomparabilis, margarita inæstimabilis, vita viventium, spes morientium, æterna eorum felicitas, qui pro illius amore se in hoc sæculo infelices fecere. O quam felix est ille, qui pro illius dilectione fecit se infelicem! et quam beatus est ille, qui propter ipsum semetipsum miserum fecit! Vere ille est felix et æterna felicitate dignus, qui se ipsum despicit, se ipsum contemnit, qui displicet sibi, ut in veritate placeat suo Creatori. Noscat superbus omnis, universus elatus, in Galgalis vitiorum scædatus, scabiosus in pelle luxuriosa, scædatus in conscientia prava, sibi placens, se ipsum supra semetipsum constituens :

jam non placebit suo Creatori, si propter errorem suum primum non displicuerit ipse sibi. Nobis igitur displiceat, fratres mei, quod mali fuimus, et adhuc forsitan sumus : et placeat nobis quod nondum perfecti sumus, sed dante Domino Jesu Christo, et utinam nostro, perfecti erimus, ipsius mandata servantes, et ex inimicis ejus amici efficiemur, qui discipulis suis dixit, *Vos amici mei estis, si feceritis quæ præcipio vobis.*

3. Adhuc te alloquor, monache Benedicti. O homo, velox es ad mensam, tardus ad ecclesiam; potens ad potandum, sed æger ad cantandum; pervigil ad fabulas, somnolentus ad vigiliis; procax ad loquendum, sed mutus ad psallendum; promptus ad iram et detractionem, tardus ad orationem; invidiæ amator, Christi persecutor; festucam respiciens, trabem non considerans; cæteros reprehendis, te ipsum non corripis; malitiæ inventor, disciplinæ destructor; amicus vitiorum, hostis virtutum. Hæc sunt quæ oculum excæcant, et a Deo separant. Hæc sunt quæ conversum faciunt perversum, monachum dæmoniacum. Cum de profundo cordis (quod rarum est, sed valde charum est), quanto charitatis amore verus amator erga amatum ferveat, in eis quos pio cruore redemit, in valetudine mea mihi ab ipso collata considero, totus, in veritate fateor, mihi displiceo, et intra me ipsum de memetipso confundor. Confundor et confunderer, imo prorsus utique desperarem, nisi Verbum quod caro factum est, et habitavit in nobis, et ascendens in cælum sedet ad dexteram Patris, propitiatio esset pro peccatis nostris. Sed mihi in ipso barathro confusionis meæ infirmo jacenti, et vitiorum febre laboranti, de sua sede regali manum medicinalem extendit, dicens : Veni ad me, qui laboras in labore peccatorum, et es oneratus pondere eorum; et ego te reficiam tibi parcendo, et mei amoris gratiam largiendo. Nam amicus meus eris, si feceris ea quæ ego fieri tibi mandavi. Quid? ad hæc non confunderis? Nam quod mihi, hoc et tibi. Confundantur inimici Christi, convertantur, et erubescant valde cito, et erunt amici Christi. Amici illius sumus, si illum ex toto corde diligimus : non es amicus ejus, si eum ex omni parte non diligis. Si ex una parte fueris castus, et ex alia superbus, meminisse debes quia superbis Deus resistit, humilibus autem dat gratiam (*Jacob. iv, 6*). Necesse est igitur ut eum ex omni parte diligas, necesse est ut ex toto corde illi adhæreas : nam adhærere illi bonum est, securum est. Quid est ei adhærere? Spem suam in eo ponere, nihil præter ipsum amare, imo cuncta propter ipsum despiciere, omnia odisse, universa fastidire, quælibet transitoria nihil ducere. Hoc est bonum, hoc est jucundum, sic diligere Dominum Jesum Christum. Qui igitur sic est, ejus amicus est.

4. Consideremus igitur, fratres mei, quanta est misericordia Redemptoris nostri. Ab ipso reputari servi non sumus digni : et ejus amici vocamur et sumus, si in ejus dilectione manebimus. Nunc ergo Domini nostri, veri amici, creatoris omnium, facte-

ris omnium mandata servemus: ut non solum in numero amicorum, sed in sorte filiorum reputari et esse mereamur, abnegando nosmetipsos propter ipsum qui se ipsum exinanivit, et pro nostra salute formam servi suscepit, in qua solvit quæ non rapuit, qui flagellari et mactari, crucifigi et occidi pro nobis voluit. Hoc est unde debet diligere Christus: hoc est unde noster erit Dominus Jesus, si propter ipsum nosmetipsos abnegaverimus. Felix abnegatio et beatus contemptus, qui facit de peccatore justum, de inimico amicum, de servo filium; imo, quod magnum est nimis, de servo diaboli filium Dei. Igitur, monache Christi, contemptor mundi, esto con-

temptor tui: contemne mundum, contemne te ipsum. Nimis est magnum, quod debetur tuo contemptui, quod debetur tuæ abnegationi. Inæstimabilis est multitudo dulcedinis, multitudo felicitatis, gloriose æternitatis, quam daturus est Christus, scilicet se ipsum, diligentibus se. Nihil charius, nihil dulcius, nihil pretiosius, nihil speciosius Christo. Ipse salus sine languore, vita sine morte, gaudium sine mœrore, decus sine fuscatione, dulcedo sine amaritudine. Tale præmium debetur abnegantibus se propter illum. Hoc præmium, scilicet se ipsum, nobis concedat ipse Christus, qui sine fine vivit et regnat Deus benedictus in sæcula sæculorum. Amen.

ITEM IN COENA DOMINI SERMO.

¶ Hunc sermonem, in prioribus editis inter Bernardinos relatum, huc rejicere visum est cum subsequenti sermone, utpote a Bernardi stilo et genio alienum. Non reperitur in melioris notæ codicibus, qui sinceros tantum Bernardi sermones continent, nec in primis Bernardi impressis.

1. *Sedisti ad mensam divitis? diligenter attende quæ apponuntur tibi; et scito quoniam talia oportet te præparare* (Prov. XXIII, 1, 2). In verbis istis loquitur Spiritus consilii voce suavi, sed et terribili. Vox suavis est, sed obedientibus: vox terroris contemptentibus. Recipientibus debentur præmia, rejicientibus intentantur supplicia. Vivent qui recipiunt, damnabuntur qui rejiciunt. *Sedisti*, inquit. Ecce principium hujusmodi verborum quantæ suavitatis præfert insigne. Verba præcedentia suaviter sonant, affectum mulcent, et de sensuum ubertate mentem impingunt. Quæ autem sequuntur, id est *scito quoniam talia oportet te præparare*, dum intellectum quo plus exercent, plus terrent, de altitudine mysteriorum miro modo nos humiliant, sive propter incapacitatem. Dives itaque et potentissimus ille, Dominus est virtutum, et ipse Rex gloriæ, cui dicitur per prophetam: *Ut viderem virtutem tuam et gloriam tuam* (Psal. LXII, 3). Ipse est qui aufert spiritum principum, terribilis apud reges terræ. Mensa ad quam resident fideles epulaturi cum eo, incarnatio ipsius est: *Parasti*, inquit, *in conspectu meo mensam*, id est incarnationis tuæ remedium, quod semper attendo et recogito, *adversus eos qui tribulant me* (Psal. XXII, 5): ne amore antiquo prævaleant, qui misero et exsuli insultare consueverant.

2. Porro in mensa et de mensa incarnationis Dominicæ refectio acquiritur opulenta. Regia quidem ibi sumuntur fercula, et accuratiori arte diligentius præparata, deliciosa multum ad saporem, solida ad nutrimentum, efficacia vero ad medicinam. Primum ita-

que ferculum est obedientia filialis, tribus contexta funiculis, habens humilitatem in corde, patientiam in ore, perseverantiam in bono opere. Christus namque factus est obediens Patri. Unde et ipse dicit, *Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me* (Joan. v, 30): et in alio loco: *Meus cibus est ut faciam voluntatem ejus qui misit me Patris* (Joan. iv, 34). Quæris de humilitate? Dominus omnium servuli forma indutus est; de paupercula virgine natus est. Ideoque cum liber esset a lege, factus est sub lege, sine querela conversatus est in lege. Cum publicanis et peccatoribus cibum sumpsit, discipulorum quos elegerat pedes lavit: hoc ab ortu suo usque ad finem vitæ satagens, ut sicut in Matre specialis et sine exemplo fuit virginitas, sic in Filio singularis et unica esset humilitas. Quod si de patientia quæritur, *Sicut ovis ad occisionem ductus est, et propter iniquitates nostras vulneratus est, et cum iniquis deputatus est* (Isa. LIII, 7. 5, 12). Ut etenim invisibilis videretur a nobis, et immortalis moreretur pro nobis, *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis* (Joan. i, 14). Habitavit hoc Verbum in nobis obumbratum carne, quam pro nobis assumpsit ex nobis, Verbum in carne, sol in nube, mel in cera, lumen in testa, cereus in lucerna. Sustinuit ¶ in assumpta carne incommoda nostra sine peccato carnis, portans in carne peccata nostra: et hoc totum non propter se, sed propter nos; ut redderet nos incolumes de infirmis, cohæredes de extraneis, liberos de servis. Si de perseverantia quæris, obediens fuit usque ad mortem. Obedientia talaris est tunica, quam Joseph (quod sonat *accrescens* vel